

Chúng Mình Đều Là Bé Ngoan

Contents

Chúng Mình Đều Là Bé Ngoan	1
1. Chương 1-1: Chương Tự	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	10
5. Chương 4	14
6. Chương 5	18
7. Chương 6	23
8. Chương 7	26
9. Chương 8	29
10. Chương 9	33
11. Chương 10	37
12. Chương 11	41
13. Chương 12	43
14. Chương 13	47
15. Chương 14	51
16. Chương 15	54
17. Chương 16	57
18. Chương 17	60
19. Chương 18	65
20. Chương 19	68
21. Chương 20: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (1)	70
22. Chương 21: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (2)	71
23. Chương 22: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (3)	74
24. Chương 23: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (4)	77
25. Chương 24: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (5)	80
26. Chương 25: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (6)	82
27. Chương 26: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (7)	83
28. Chương 27: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (8)	86

Chúng Mình Đều Là Bé Ngoan

Giới thiệu

Ngã môn đô thị hảo hài tửThể loại: Hiện đại, phúc hắc công yêu nghiệt thụ, sinh hoạt bình thường, ảm áp. Dịch: QT +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-minh-deu-la-be-ngoan>

1. Chương 1-1: Chương Tự

Mình thấy, trước khi xem câu chuyện của các papa nhà mình, hãy nhớ thông cảm cho đứa trẻ bất hạnh, là mình đây.

Mình tên Thang Gia Viễn, rất nhiều nét, khi viết tên rất phiền phức, mình không thích. Mình hỏi ba Thang Ninh, có thể viết tên mình thành Thang O không? Ba Tô Nguyên nói viết thế rất khó xem, ba Thang Ninh lại chẳng bảo đẹp hay xấu, ba chỉ bảo nếu mình viết tên Thang O lên nhãn vở, ba sẽ cắt một tháng tiền tiêu vặt của mình. đành chịu vậy đi, người lớn đâu có sáng tạo bằng trẻ con ha.

(*) [Thang Gia Viễn- (tiếng Hán viết 7 nét chữ Thang, 14 nét chữ Gia, 7 nét chữ Viễn). Thang Linh O (tiếng Hán viết 7 nét chữ Thang và một nét vòng tròn), O là viết tắt của từ linh- (13 nét, có nghĩa là zero, héo rụng). Nó đồng âm với từ linh- (7 nét, có nghĩa là thần linh, phúc lành, ánh sáng). Ý của em bánh trôi là người cũng như tên, em ý sẽ là một vĩ nhân tỏa sáng. Phải tội, nhóc con này lười viết chữ, muốn khôn lỏi tí chút. 2 chữ đều đọc giống nhau, mà bố mẹ nào chẳng đặt tên con mình đẹp đẽ, nên người nghe hiển nhiên không cho rằng tên em nó mang nghĩa zero, họ sẽ nghiêng về giả thiết là chữ linh- ánh sáng.]

Bà nội, các chú, các dì đều gọi mình là Thang Thang, bảo rằng gọi thế nghe rất thân thương, mình cũng thích lắm. Các papa thì còn gọi mình là Thang Viên (bánh trôi), mình ghét cái tên này lắm. Nếu một đứa trẻ không có một cái tên hay, tương lai sau này chắc chắn sẽ không có tiền đồ. Mình từng hỏi thầy giáo, thầy có biết vĩ nhân hay nhà khoa học nào tên là Thang Viên không.

Nhưng mà, ba Thang Ninh lại nói, con cái phải đặt tên xấu một chút mới dễ nuôi, nếu mình không muốn bị gọi là Thang Viên, vậy thì gọi là Cún Hai, Cún Thừa, Cún Con... Xem chừng cái tên Thang Viên vẫn còn hay chán.

Trẻ con mang nhiều tên bất hạnh thật nha.

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày đầu tiên.

Mình từ đâu tới?

Mình từ đâu tới?

Bà nội nói, mình là chú gà con trong tổ bị con chồn trộm tha về.

Ba Thang Ninh nói, mình được một con chim to cấp tới từ phương xa.

Ba Tô Nguyên nói, mình ra đời từ dây chuyền sản xuất sinh sản.

Thầy giáo nói, mình là do papa mama sinh ra.

Nhưng mà, mình chỉ có hai papa, không có mama, Trần Huy cạnh nhà đáng ghét nói, hai người đàn ông thì không sinh được em bé.

Đúng rồi, có lẽ mình là do ba Thang Ninh sinh ra, mình nghĩ ba có thể sinh sản đơn tính, giống như Godzilla* trong chương trình TV tối qua í.

(*) [Godzilla: Là bộ phim của Mỹ, nội dung nói về con quái vật Godzilla được tạo nên bởi một thử nghiệm bom nguyên tử của Pháp, nó có khả năng tự sinh sản và rất thông minh. Nó đã vượt đại dương đến thành phố Manhattan để chuẩn bị sinh sản và gây ra rất nhiều thiệt hại nặng nề cho thành phố. Đội quân của chính phủ được phái đến để tiêu diệt con quái vật này trước khi nó có thể sinh sản ra nhiều quái vật khác.]

+++

2. Chương 1-2

Lúc Tô Nguyên quen Thang Ninh, vốn không ngờ tới việc cậu sẽ có một đứa con, khi ấy anh cũng không có ý định yêu đương nghiêm túc với Thang Ninh, cậu không phải là mẫu người ưa thích của anh.

Tô Nguyên thích những cậu trai hiền lành giản dị. Thang Ninh rất tốt, rất nổi bật, rất tự do. Đôi mắt cậu sáng ngời, nhưng lại mang vẻ biếng nhác ranh mãnh. Có đôi khi Thang Ninh khá hậu đậu, thường để quên điện thoại di động hoặc ví tiền lúc qua đêm ở chỗ anh, nửa đường về nhớ ra, lại hồng hộc chạy tới lấy.

Thang Ninh mở một cửa hàng nhỏ, không có lấy một cái biển hiệu, chỉ đọc biển số to chình ình để nhận dạng, bán mấy thứ kỳ dị. Tô Nguyên tạt qua vài lần, toàn đồ hồ lồn hỗn tạp, khách mua hàng hầu hết đều là những kẻ vận thời trang dị hợm. Buôn bán chẳng đến nổi nào, Thang Ninh tự hào về cửa tiệm này lắm.

Tô Nguyên từng bắt gặp một người trong tiệm đeo rất nhiều khuyên. Tô Nguyên nói với Thang Ninh, không chừng tháo hết đám khuyên kia xuống, toàn thân anh ta toàn lỗ.

Thang Ninh thần bí nói: “Chỗ ấy của anh ta cũng xỏ một cái.”

Tô Nguyên sững sốt hồi lâu mới mắng: “Khùng.”

Thang Ninh nói Tô Nguyên là kiểu người tân cổ giao duyên, nói anh tiến bộ, nhưng thỉnh thoảng bảo thủ cực kỳ, nói anh cổ hủ, thì đôi khi anh tân thời đến hài hước. Thang Ninh vừa nhận xét vừa lắc đầu: “Người phiền phức như anh, càng phân tích càng rắc rối.”

Nhà Thang Ninh cách cửa hàng tới sáu bảy trạm dừng, cậu ta thích ngồi tàu điện ngầm, nói hoa mỹ thì là cậu với xe điện tình thương mến thương, cảm giác lúc đứng chờ tàu rất là thăng hoa, bỗng dưng thấy yêu mến phố thị lạ lùng, nhưng rời ga rồi thì chỉ thấy chán ghét chốn phồn hoa.

Tô Nguyên nghe Thang Ninh miêu tả, bồi hồi một lúc. Kỳ thật tên nhóc đó xạo ke, lấp liếm chuyện cậu ta không thể lái xe, kỹ thuật tệ hại, đến giờ còn chưa thi nổi lấy bằng lái, lúc huấn luyện viên xuống khỏi xe cậu ta, sợ tới độ thiếu chút nữa ngất xỉu.

Bọn họ sống chung với nhau hơn nửa năm trong một căn hộ chung cư ba phòng. Nhưng chỉ sống thử. Không hề có tình cảm, cái bọn họ cần là một bạn tình ăn ý. Hai người rất hợp rơ nhau, xuống giường rồi vẫn có thể ngồi cùng mâm mà ăn uống tâm sự cả ngày. Tô Nguyên chung quy vẫn cho rằng không thể quá gần gũi bạn giường, trò chuyện nhiều, trở nên quá hiểu nhau, làm tình sẽ mất đi thú vị.

Sau đó, nhà Thang Ninh có việc nên cậu rời đi một thời gian.

Tô Nguyên lái xe tiễn cậu đến nhà ga, nói, chừng nào quay về thì gọi điện cho anh.

Thang Ninh lưng đeo ba lô, bởi vì phải về nhà, cậu tháo chiếc khuyên đính bên tai trái xuống. Rồi cậu cười, vẫy tay chào Tô Nguyên, sau đó bước đi mà không hề ngoái đầu lại.

Bọn họ khi ấy, ai cũng không dự định duy trì liên lạc.

Cậu không gọi điện cho anh.

Anh cũng không đợi điện thoại của cậu.

Tô Nguyên vẫn cho rằng mình thích con trai giản dị. Áo T-shirt trắng, quần jeans, giày thể thao trắng. Đương nhiên, Thang Ninh thỉnh thoảng cũng mặc như thế, nhưng áo T-shirt của cậu siêu ngắn, quần jeans rách te tua, mỗi giày thể thao là trắng bong, khoác thêm cái ba lô to kinh hồn, nhìn từ bất cứ góc độ nào đi chẳng nữa cũng bóí chẳng ra nữa điểm giản dị.

Trong khoảng thời gian Tô Nguyên không liên lạc với Thang Ninh, lâu lâu anh cũng nhớ cậu. Anh rất thích cơ thể Thang Ninh, trưởng thành mà lông tơ như trẻ con ấy, cảm giác rất kì diệu.

Lúc Tô Nguyên gặp lại Thang Ninh, cậu đang đi cùng với một đứa bé tầm hai ba tuổi, một lớn một nhỏ đứng sòng đôi trước cái máy gấp thú. Đứa bé kia dẫu môi đập chân, kiên quyết không chịu đi. Thang Ninh nhăn nhó, lấy đồ ăn vặt trong ba lô ra dỗ dành, nhóc tì kia rõ ràng không thèm đếm xỉa tới, mắt chỉ chăm chăm nhìn máy gấp thú.

Tô Nguyên cảm thấy thú vị, lại gần nhìn.

Thang Ninh phỏng chừng hết cách, móc ra một đồng tiền xu đi gấp thú, cuối cùng tiền xu thì hết nhẵn mà thú chẳng thấy dẫu. Thang Ninh ngồi xồm xuống, xòe hai tay trống không ra nói với đứa bé: “Tiểu tử tông, ba xin con đó, đi thôi, con xem, ba hết tiền xu rồi, chẳng còn lấy một cắc.”

Cu cậu chưa tin ngay, kéo tay Thang Ninh tới gần mà soi, còn tách từng ngón tay Thang Ninh ra nhìn kỹ, đến lúc chắc chắn thật sự không có gì, nhóc con buồn bực, bộ dạng như sắp khóc.

“Này này này... Con đừng khóc nhé, không được khóc đó nha, nghìn vạn lần đừng khóc.” Thang Ninh mặt mày đưa đám, chấp hai tay, “Tiểu tổ tông, ba sai rồi, là ba sai được chưa? Ba bây giờ đi đổi tiền xu, không khóc nha...”

Tô Nguyên phì cười. Thang Ninh trông thấy anh, xấu hổ cười gượng vài tiếng. Đứa trẻ bên cạnh Thang Ninh xoay người, ngẩng đầu nhìn chú xa lạ cao lớn, lập tức lùi về sau lưng Thang Ninh, chỉ lộ ra nửa người tò mò đánh giá anh.

“Đây là ai thế? Lâu rồi không gặp, từ lúc nào em thành bảo mẫu nam vậy?”

“Không liên quan đến anh.” Thang Ninh cúi.

Tô Nguyên cúi người, hỏi bé con: “Anh bạn nhỏ, nói cho chú biết, cháu thích con gì?”

Bé con mắt sáng rực, nhìn Thang Ninh hỏi ý, thấy Thang Ninh không ý kiến gì, bé vươn một ngón tay trắng mềm ra chỉ: “Con kia ạ.”

Tô Nguyên móc ra một đồng thử trước, lần thứ hai thì gấp được con vệt bông màu vàng. Đứa bé hài lòng nhận lấy, hơi xấu hổ, khuôn mặt hồng hồng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn chú.”

“Ngoan.” Tô Nguyên nựng mặt bé, đứng thẳng dậy hỏi Thang Ninh, “Con ai vậy? Xinh quá.”

Thang Ninh đáp: “Con em.”

“Thế con anh đâu.” Tô Nguyên trách đùa.

“Ai lừa anh chứ, con em thật mà.” Thang Ninh xoa đầu đứa bé, “Thang Viên, gọi papa một tiếng cho chú này nghe.”

Nhóc tì bất mãn: “Con không phải Thang Viên, con là Thang Thang.”

Thang Ninh cười ha hả, búng nhẹ vào mũi nó một cái: “Con cũng không phải Thang Thang, con tên là Thang Gia Viễn.”

Cầm Tô Nguyên rút xuống, hỏi: “Con em thật á?” Lúc trước anh quen cậu, chưa từng có cảm giác cậu giống một người có thể làm bố. Anh thật sự bị bất ngờ, Thang Ninh thế nào có cậu con trai lớn vậy, mà chính cậu cũng trẻ măng, anh dở khóc dở cười nói: “Thiệt tình... Thôi bỏ đi. Anh bảo này, đi ăn cùng nhau chứ.”

Thang Ninh do dự một chút, gật đầu đồng ý: “Cũng được, nhưng mà anh đãi nhé, em bây giờ khủng hoảng tài chính, đang tìm người tiếp tế khắp nơi.”

“Ừ.” Tô Nguyên cười. “Xe anh bên kia.”

Thang Ninh chọn chỗ, là một quán cay Tứ Xuyên, món ăn vừa đỏ ớt cay nồng lại đậm hương. Tô Nguyên tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn tiểu quỷ bên cạnh Thang Ninh ăn hết một miếng cá sốt đỏ lè ớt.

Thang Ninh vừa ăn ngấu nghiến vừa giải thích: “Thang Viên ăn cay giỏi hơn em.”

“Ăn chậm một chút.” Tô Nguyên nhìn cậu ăn như quỷ đói đầu thai, rót một cốc bia lạnh đưa cậu, đưa cho nhóc tì một ly sữa đậu nành, lại cầm thêm ống hút, hỏi: “Nói anh nghe xem nào, chuyện gì xảy ra vậy?”

Thang Ninh nuốt thức ăn trong miệng: “Thang Viên sống cùng ba mẹ em suốt, khoảng thời gian trước ba em qua đời...” Cậu dừng một lát, thấy Tô Nguyên lộ vẻ thương tiếc, vội xua tay, “Đừng, đừng làm ra biểu tình vậy. Sức khỏe mẹ em hiện tại không được tốt, chăm tên quỷ nhỏ này rất vất vả, nên em mới dẫn nó đi, hơn nữa, mẹ em cũng sợ Thang Viên theo bà lâu, sẽ xa lạ với em.”

“Em nuôi được không?” Tô Nguyên hoài nghi nhìn cậu.

“Mẹ em cũng làm mất vậy đó.” Thang Ninh tức khắc chỉ vào mặt anh, nói: “Tương tự nhau.”

Tô Nguyên lắc đầu, vẫn thấy khó có thể tin nổi, hỏi: “Mẹ nó đâu?”

Thang Ninh cười gượng một tiếng: “Chuyện này... Có cơ hội em sẽ kể cho anh.”

Tô Nguyên thấy cậu không muốn nhắc đến, nói thầm trong bụng, em không phải gay sao? Còn đi quan hệ với đàn bà, kết quả đèo bồng cái nợ con cái.

Nhóc con ngồi bên cạnh rất dễ bảo, rất đáng yêu, ngoan ngoãn cầm thìa ngồi xúc ăn một mình, đôi mắt lúc nào cũng mở thật to nhìn hai người đàn ông. Tựa hồ rất hiếu kỳ, nhưng có lẽ cu cậu cảm thấy ăn quan trọng hơn nên phần lớn thời gian đều vùi đầu vào ăn.

Tô Nguyên rút ra một điều thuốc, bỗng nhớ đang có mặt trẻ con, không châm lửa, chỉ cầm trong tay, nhìn tiểu quỷ kia một hồi, nhin không được lại hỏi: “Thang Ninh, em có cho nó ăn uống đầy đủ không đấy?”

Thang Ninh chau mày ử dột đáp: “Thang Viên không thích ăn fastfood, dù đồ ăn nhanh gần nhà em không tệ, nhưng nó rất kén chọn. Khó hầu hơn em nhiều.”

Giống như để phối hợp với điều Thang Ninh nói, Thang Viên nhặt hết hành trong bát gom sang một bên. Thang Ninh lừ mắt nhìn nó, nhóc con tội nghiệp nhìn cậu. Thang Ninh đầu hàng: “Được được được, không thích ăn thì không ăn. Liệu hồn đấy.”

Tô Nguyên khoe miệng giật giật, xoa hàng lông mày: “Mẹ em chắc yên tâm lắm.”

“Mẹ em suốt ngày gọi điện điều khiển từ xa.” Thang Ninh đáp.

Tô Nguyên cười rộ lên. Anh ngồi đó nhìn Thang Ninh, đột nhiên thấy lại chàng trai lạ lùng khó đoán ngày xưa. Vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Một ông bố trẻ tuổi ư? Ha, thật khó tưởng tượng. Tô Nguyên khẳng định ánh mắt của anh lúc này có lẽ vừa hạ lưu vừa háo sắc, nhưng anh vẫn chẳng có cách nào nhìn nhận Thang Ninh trước đây lên giường cùng anh và Thang Ninh trước mắt dẫn theo trẻ con là một.

Anh mở lời: “Thang Ninh, em quay lại từ lúc nào? Chẳng phải anh đã dặn, về thì nhớ gọi điện cho anh sao?”

Thang Ninh nghe vậy, ngẩng đầu lên nhe răng cười. Trong lòng bọn họ đều tự biết, ngày đó nói vài câu lấy lệ, không ai tin là thật. Giờ Tô Nguyên nghiêm túc nhắc tới, khiến cho giữa bọn họ dường như đã có gì với nhau. Cậu đáp: “Việc đó à, em làm mất số của anh rồi.”

Dưới ánh nhìn của Thang Ninh, Tô Nguyên hơi chột dạ, cũng may da mặt anh dày, cầm lấy điện thoại Thang Ninh đặt ở trên bàn, nhập số phone của mình vào: “Lần sau nhớ gọi cho anh.”

Thang Ninh đặt đĩa xuống nhìn anh, tựa hồ đang thẩm định giá trị một món hàng hóa, sau đó lắc đầu: “Tô Nguyên, con người anh... thật là...”

“Thật là cái gì?”

Thang Ninh mỉm cười: “Không có gì, hôm nào em sẽ gọi cho anh.”

Tô Nguyên cũng cười theo. Anh ghét điểm này ở Thang Ninh nhất, quá thông minh.

Thang Viên dường như rất thích Tô Nguyên, có lẽ bắt đầu từ lúc nhận được con vịt bông từ tay Tô Nguyên. Lúc về bé rất lễ phép chào Tô Nguyên, tạm biệt chú.

“Thang...” Tô Nguyên vốn muốn nói tạm biệt Thang Viên, nhưng Thang Viên tròn xoe mắt nhìn anh như chú cún con, anh đành đổi cách xưng hô “Tạm biệt Thang Thang.”

Thang Ninh cười, dùng bả vai huých anh một cái: “Đi đi, thật biết cách lấy lòng mà.”

Tô Nguyên thấp giọng nói với cậu: “Thang Ninh, anh chờ điện thoại của em.”

Thang Ninh cười cười không rõ ý thế nào.

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày thứ hai.

Sau này lớn lên sẽ làm gì?

Hôm qua thầy giáo giao bài tập cho chúng mình viết [Tương lai em muốn làm nghề gì]. Ngoài đề bài thì mình chẳng viết thêm chi, thầy giáo cho mình 0 điểm. Nhưng mà, thầy ơi, con thật sự không biết sau này lớn lên sẽ làm gì, con bây giờ còn chưa tốt nghiệp tiểu học mà!

Khi về nhà, mình hỏi ba Tô Nguyên muốn sau này lớn lên mình làm nghề gì, ba nói, ba hy vọng mình sẽ làm một kế toán viên. Mình lại hỏi ba Thang Ninh kế toán viên là gì? Ba Thang Ninh đáp, kế toán viên là người tính sổ sách. Ba Tô Nguyên, ba muốn một đứa trẻ làm phép tính sáu cộng năm bằng tám đi tính sổ sách à?

Mình lại hỏi ba Thang Ninh, ba muốn sau này con lớn lên làm nghề gì. Ba Thang Ninh nói, ba hy vọng con sau này làm nhà khoa học, nhà thiên văn học, nhà khảo cổ học, nhà văn... Chỉ cần có chữ 'nhà' là được rồi.

Bọn họ nghĩ gì thế không biết? Bọn họ cho rằng mình là trẻ con nên không biết áp lực sao?

3. Chương 2

Thang Ninh không điện thoại cho Tô Nguyên.

Khi Tô Nguyên lái xe qua một trạm điện ngầm, chợt nhớ cửa tiệm của Thang Ninh cũng gần đấy, do dự không biết có nên tìm cậu hay không. Tấp xe bên lề đường, anh vào một quán cà phê mua hai cốc mang qua. Cửa tiệm tồi tàn của Thang Ninh nằm trong một con hẻm nhỏ, xe ô tô vào không lọt, trông cái hẻm ấy vừa nhỏ hẹp vừa cũ thể thôi, chứ các loại cửa hàng mọc lên san sát. Tô Nguyên nhớ khu này có một quán bar chỉ đủ cho mười người ngồi, anh và Thang Ninh từng tới đôi ba lần.

Lúc Tô Nguyên vào quán, Thang Ninh đang xem hàng, thấy anh thì lông mày nhướn rõ cao: “Sao anh lại tới đây?”

Tô Nguyên cười: “Không chào đón à? Làm ăn thế nào rồi?”

“Tạm tạm.” Thang Ninh cầm hóa đơn ngồi xỏm trước một thùng giấy, kiểm tra hàng hai ba lần, sau đó đánh điện thoại mắng: “Này, họ Vương kia, mày chơi tao hả. Bảo mày tỷ lệ xanh dương chiếm đa số, mày lại cho nhiều xanh lục. Cái gì mà xanh lá tạo cảm giác đầy sức sống? Mũ xanh lục* mày thích không hử? Mày có cho tao giá rẻ, tao cũng không bán được nhá ... Bỏ đi bỏ đi... Anh em với nhau, tao giúp mày lần này vậy. Lần sau đến chơi bên này, đừng mong tao mời mày đi ăn. Chớ nói bữa cơm thịnh soạn, ngay cả nước phở tao cũng không mời.”

(*) [Mũ xanh lục: ở TQ nếu bạn bị nói là đội mũ xanh lục là hàm ý bảo bạn bị cấm sừng rồi đấy. Cụm từ này dùng cho đàn ông TQ khi vợ hoặc bồ anh ta ngoại tình với thằng khác.]

Tô Nguyên khen: “Thang Ninh vẫn giỏi như xưa.”

Thang Ninh gác máy, đắc ý cười: “Em lừa cái con rùa đó đấy. Hôm qua mới có người đặt hàng, em đang cần màu lục, thằng rùa con đó bị em hù, vội giảm giá liền.”

Tô Nguyên đưa một cốc cà phê cho cậu. Thang Ninh ở bên kia mặt mày hớn hở: “Thằng đểu ấy mà đòi chiếm lợi từ em. Em là ai chứ? Nó lật thuyền trong mương* chẳng phải đáng đời lắm sao? Quả thật không biết lượng sức mình.”

(*) [Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.]

“Quan hệ không tồi với bên cung cấp.”

“Bạn học sơ trung với em, chỉ nhận tiền không nhận lục thân*.” Thang Ninh nói, “Hồi ấy nó chép bài tập thuê giúp người ta để kiếm tiền.”

(*) [lục thân: Cha, mẹ, vợ, con, anh chị, em.]

Tô Nguyên ngồi chơi một lúc, sực nhớ: “Con em đâu?” Đến tận lúc này, anh vẫn cảm thấy rõ ảo, vừa nãy chuyện phiếm với Thang Ninh một hồi, quên bống mất chuyện cậu có con trai.

“Đang ngủ bên kia.” Thang Ninh đáp.

Thang Viên ngủ say trên một chiếc ghế bành, đắp trên người là áo khoác của Thang Ninh, thời tiết khá oi bức, ngủ một chốc mà gáy nó rịn mồ hôi. Lúc ngủ hai tay nó nắm lại thành nắm, giang sang hai bên thành động tác xin hàng.

Thang Ninh nói cái dáng này rất giống quỷ Nhật Bản chiến bại. Tô Nguyên giờ mới nhìn kỹ cậu nhóc con kia, thật giống Thang Ninh.

“Anh hình như rất hứng thú với con em.” Thang Ninh xoay người, “Em hỏi này... Tô Nguyên, anh không có sở thích kỳ quái gì chứ?”

“Hử? Em thấy anh giống cầm thú thế sao?”

“Chưa chắc, ở thành phố đâu chẳng có mặt người dạ thú.”

Tô Nguyên đến gần cậu: “Đương nhiên anh cũng có thời điểm cầm thú, em còn không biết sao?”

Thang Ninh cũng dán lại gần: “Tô Nguyên, gần đây anh hết người chơi bởi nên mới quay sang tìm em hả? Anh nghìn vạn lần đừng nói, chúng ta xa nhau rồi gặp lại, anh đột nhiên phát hiện mình yêu em nhé? Anh chùng nào thì ăn cỏ cũ*?”

Tô Nguyên bị bẽ bàng có chút không nén được giận, nói: “Cái gì mà ăn cỏ với không ăn cỏ? Em cho anh là ngựa hả?”

(*) [cỏ cũ (hồi đầu thảo) xuất phát từ thành ngữ TQ “Hảo mã bất cật hồi đầu thảo thỏ tử bất cật oa biên thảo (ngựa khôn không ăn cỏ cũ, thỏ khôn không ăn cỏ gần hang)”, đại ý là người có tài năng, thành đạt đừng nên luyến tiếc cái gì đã qua đi, hoặc không cần lưu luyến cái đã mất, hoặc ám chỉ sự hối hận]

“Em cho anh là thỏ.” Thang Ninh đáp.

Tô Nguyên nhìn lại mình một chút, so sánh: “Em gặp con thỏ nào giống to như anh chưa hả?”

Thang Ninh cười rộ lên, đưa tay khê nhéo bắp tay anh: “Thỏ kim cương.”

“Anh sẽ không vì phụ nữ mà ‘đả phi cơ’* đâu.” Tô Nguyên cười ám muội.

(*) [đả phi cơ: dịch nôm na là bắn máy bay. Nó là tiếng lóng để chỉ hành động thủ **, giống như ở Việt Nam người ta ví von nó với một động tác khiến cho nước ở trong một cái chai bắn ra vậy. Ý Tô Nguyên ở đây là gay lấy vợ chỉ có nước tự thủ *** để an ủi dục vọng thôi.]

“Tô Nguyên, anh quả thật không bằng cầm thú.” Thang Ninh co chân đạp anh một cái.

Tô Nguyên không giỡn với Thang Ninh nữa, anh nhìn đồng hồ: “Mấy giờ em đóng cửa?”

“Chờ Thang Viên tỉnh thì đóng.” Gần đây cậu đều đóng cửa sớm, vì vấn đề dân sinh mà phải tìm một nơi sạch sẽ, quán cơm ngon lành. Thang Ninh rất áy náy, không lo được bữa trưa chu đáo cho Thang Viên. Buổi chiều, Thang Viên tội nghiệp than: “Ba ơi, con đói.” Kêu đến nỗi Thang Ninh thiếu điều tự sát tạ tội, “Cơm nước bên ngoài không ngon bằng bà nội nấu.” Khó trách Thang Viên ăn không quen.

“Qua hai trạm dừng là có một nhà hàng, đi không?” Tô Nguyên nghĩ chốc lát bèn rủ.

“Hơi xa, nhưng thế cũng là gần rồi.” Thang Ninh ngẫm nghĩ, “Anh rảnh chứ?”

“Em đoán xem?” Tô Nguyên cười.

Khi Thang Viên tỉnh dậy trông thấy Tô Nguyên, ngẩn người. Thang Ninh hỏi: “Thang Viên, còn nhớ chú này không?”

“Nhớ ạ, chú cho con vịt bông.” Thang Viên lập tức đứng lên, sau đó lục tìm trong cái túi in hình Mao chủ tịch những năm 70, lôi ra một con vịt, “Chú xem, cháu vẫn mang theo đây này.”

“Thang...” Tô Nguyên chợt nhớ Thang Viên không thích người khác gọi mình là Thang Viên. “Thang Thang thích vịt?”

“Cháu thích con vịt màu vàng.” Thang Viên nghiêm trang trả lời.

Thang Ninh lấy quần áo của Thang Viên ra: “Được rồi, Thang Viên mặc quần áo vào, chúng ta đi ăn.” Thang Viên rất hợp tác giang tay, để Thang Ninh giúp nó mặc đồ. Áo phông dài tay màu trắng, rồi sơ mi ca rô ngắn tay bên ngoài, quần jean có dây xích, Thang Ninh tiện tay lấy cái mũ cao bồi bày bán trong tiệm đội lên đầu Thang Viên.

Có lẽ Thang Viên thấy đội mũ cao bồi rất khó chịu, ngồi trong xe liên tục kéo kéo, nhưng chờ đến khi bọn họ đã vào quán ngồi xuống bàn ăn, nam nữ già trẻ hai bên lập tức quay sang khen ngợi. “Bé con kia xinh đáo để. Còn đội mũ cao bồi nữa chứ, đi chụp quảng cáo được đấy.”

Ban đầu bị nhiều người nhìn ngó, Thang Viên sợ hãi, sau đó phỏng chừng biết bao nhiêu người đang khen nó đáng yêu, mặc đồ đẹp, lúc ăn cơm, nó nhất quyết không chịu bỏ mũ xuống. Cu cậu không giống những bạn nhỏ khác thích làm nũng mè nheo, cũng không hay cười nịnh, nếu Thang Ninh không hài lòng, cu cậu sẽ mở tròn xoe đôi mắt thú non, rất tội nghiệp nhìn Thang Ninh.

Tô Nguyên tóm được mảnh khoe, Thang Viên mà làm thế, ba nó vậy cờ trắng liền. Bình thường Thang Ninh thông minh phải biết, thế mà trị không được đứa chíp hôi. Cậu luôn bày ra bộ dạng sống không bằng chết.

Lại nói về thời gian oan ức của Thang Ninh, có buổi trưa, vì Thang Viên dứt khoát không chịu ăn cơm hộp, Thang Ninh kiên quyết không mắc bẫy đáng thương của Thang Viên, kết quả, một cô hàng xóm cùng một chị khách hàng hùng hồn chính nghĩa chỉ trích Thang Ninh một trận ra trò. Thang Ninh có khổ mà không biết kêu ai, cố sống cố chết đấu tranh, bảo rằng thật ra, là nó không chịu ăn đồ chứ. Hai người phụ nữ kia lập tức đốp chát, thế cũng không được mắng nó, cậu xem Thang Viên đáng thương chưa kia, bị cậu mắng mà không dám khóc. Thang Ninh thầm gào oan uổng trong lòng, Thang Viên chỉ trông thế thôi, nó tuyệt đối sẽ không khóc. Thang Ninh bị liên minh giữa hai người phụ nữ dạy bảo một hồi, Thang Viên đứng giữa giương đôi mắt vô tội, vừa nhìn hai người phụ nữ xa lạ đòi bảo vệ cho nó, vừa quan sát papa tội nghiệp của nó. Chờ hai người ‘gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ’ ấy rồi đi, Thang Viên hôn nhẹ Thang Ninh một cái an ủi. Thang Ninh vô cùng bi ai nghĩ. Thang Viên, con đã thấy phụ nữ đáng sợ chưa?

Tô Nguyên cúi đầu nhin cười.

Thang Ninh nói: “Không tin, anh thử mắng Thang Viên ở chỗ này đi, xem những bàn bên cạnh có qua đây đòi công bằng không. Đừng đánh giá thấp sức hút của Thang Viên. Ngay cả em cũng phải đầu hàng vô điều kiện.”

“Không dám không dám.” Tô Nguyên nói. “Được rồi, mấy hôm trước anh gặp bạn bè cũ hồi xưa, bọn họ còn hỏi anh về em đó.”

Thang Ninh hài hước nói: “Ai... Em già rồi, có con trai lớn vậy rồi, em đã rời xa chốn giang hồ thị phi.”

“Anh thật sự không tin lắm việc Thang Viên ngồi bên cạnh đây là con trai em.” Tô Nguyên nói ra điều mình nghĩ, anh luôn cảm giác mơ hồ sao đó. Anh nghe thấy Thang Ninh ngồi đối diện cười khùng khục, “Sao vậy? Cười gì?” Ngắm nghĩ, hồng rồi, quay đầu nhìn Thang Viên.

Thang Viên rõ ràng bị tổn thương: “Chú... Cháu là Thang Thang, vừa rồi chú còn gọi cháu là Thang Thang...”

Tô Nguyên rốt cục đã được lãnh giáo thế nào là cảm giác tội lỗi.

Thang Ninh cầm cốc cộng một cái vào cốc của anh, cười mãn ý: “Chúc mừng hình ảnh huy hoàng của anh đã sụp đổ.” Thang Viên sau lần đầu gặp Tô Nguyên, đặc biệt kính trọng anh, bởi vì Tô Nguyên gọi nó là Thang Thang. Ngày hôm sau, khi Thang Viên nhắc đến Tô Nguyên đều bảo “Cái chú gọi con là Thang Thang.”

Tô Nguyên ghen hờn, đối diện với ánh mắt lên án của Thang Viên, buộc lòng phải tìm người chết thay: “Xin lỗi Thang Thang, là lỗi của chú. Do ba cháu làm chú lắm, ba cháu không nên cứ gọi cháu như thế.”

Thang Viên quay lại nhìn ba mình. Thang Ninh trừng Tô Nguyên, chưa thấy ai đề tiện đến thế, sau đó cương quyết nói với Thang Viên: “Không ý kiến ý cò, ba thích gọi con là Thang Viên. Thang Viên, có muốn ba ăn giúp hành không?”

“Có ạ.” Thang Viên gật đầu, sau đó nhìn vào bát mình, “Ba, bát con không có hành.”

“Ừ, con ăn tôm tiếp đi.”

Thang Viên bị món tôm nồn ngon lành trước mặt hấp dẫn, tạm thời quên lập trường.

“Chúc mừng em đã chiến thắng con trai.” Tô Nguyên dùng giọng điệu rất nghiêm trang tuyên bố.

Thang Ninh cũng không so đo với anh. “Anh thích trẻ con lắm à?” Cậu nhớ trước đây dùng bữa với Tô Nguyên, anh khác nhiều.

“Không thích cũng không ghét.” Tô Nguyên trả lời đại khái. Kỳ thực anh thích khung cảnh thế này, bầu không khí tràn đầy sự ấm áp.

Ba người dùng xong bữa cơm, Thang Ninh định thanh toán, nhưng Tô Nguyên lại ngăn lại.

“Lần trước cũng là anh trả...”

“Thang Ninh, em không có bệnh chứ.” Tô Nguyên trừng cậu, “Phân chia rạch ròi với anh thế là sao?”

Thang Ninh lập tức lùi một bước: “Anh nguyện vung tay ném tiền em nữa ư?”

“Nhóc thúì.”

“Dẫu sao em cũng phải cảm ơn anh. Nhà hàng này rất được, giá cả phải chăng, chỉ hơi xa mà thôi.” Thang Ninh chân thành nói. Buổi trưa buôn bán có là bao, cửa hàng của cậu đóng cửa một lúc cũng chẳng thành vấn đề. Có điều chạy tới trạm tàu điện ngầm phải mất hơn mười phút, tiết trời oi ả, dẫn Thang Viên chạy đi chạy lại như bắt tội con mình. Được cái ăn uống đến nơi đến chốn hơn so với mọi ngày qua loa cho xong bữa.

Tô Nguyên đưa bọn họ trở về, cũng ngồi nán lại thêm một lúc.

Thang Viên chạy đến hỏi: “Chú ơi, trưa mai chú có qua đây đi ăn với ba con cháu không?”

Tô Nguyên nhất thời chưa nghĩ ra vì sao bỗng dưng Thang Viên đến hỏi vậy, Thang Ninh đã bế Thang Viên lên, sau đó đặt ngồi ở sofa: “Thang Viên, con xảo quyết ghê đấy, ha ha...”

“Tô Nguyên, Thang Viên biết anh tiêu tiền như nước rồi này. Nó nghĩ anh đến thì sẽ có đồ ăn ngon, thành thử mới bảo anh trưa mai sang đây cùng ăn. Buổi trưa không mấy khi nó được ăn ngon mà.”

Tô Nguyên gật đầu: “Được, trưa mai tới tìm hai ba con cùng ăn.”

Khi Thang Ninh tiễn Tô Nguyên về, Tô Nguyên nói: “Thang Ninh, em nên thuê một bà vú đi, trong yên thì ngoài mới thuận, có người chăm sóc Thang Viên em cũng đỡ lo phần nào. Hơn nữa, em không thể dẫn Thang Viên tới tiệm mãi được, tiệm của em, khách yêu ma quỷ quái gì tới mua đều có.”

“Em cũng đã suy nghĩ về chuyện này.” Thang Ninh dứt tay vào túi áo, “Ngặt nổi... Thôi không sao, từ từ giải quyết, chờ nó lớn thêm chút nữa sẽ đưa đi nhà trẻ.”

Tô Nguyên vỗ vai cậu, ánh mắt dừng trên môi cậu một hồi. Lúc xoay người muốn đi, Thang Ninh mở miệng: “Anh có chắc ngày mai sẽ tới đây ăn với ba con em chứ?”

“Sẽ tới.” Tô Nguyên quay lại, đứng trước mặt cậu nói: “Thang Ninh, nếu anh thực sự muốn ăn cỗ cũ?” Anh vươn tay đặt lên môi cậu, Thang Ninh bất giác khẽ vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ ngón tay anh.

“Dở, trước kia chúng ta suốt ngày lên giường với nhau, giờ ngày ngày đi ăn cùng nhau.” Thang Ninh nói, “Cổ, chỉ là cỗ mà thôi, chẳng hề thay đổi.”

“Có lẽ trước kia anh không nhận ra cỗ này có hương vị khác.” Tô Nguyên đáp.

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày thứ ba.

Yêu ai?

Mình yêu Thang Ninh papa.

Mình cũng yêu Tô Nguyên papa.

Ba Thang Ninh hỏi mình, mình yêu ai hơn trong hai người...

Mình trả lời, ai cho con nhiều tiền tiêu vặt hơn thì con yêu người đó hơn.

Sau đó, ba Thang Ninh rất nghiêm khắc phê bình mình.

Xin lỗi ba Thang Ninh, xin lỗi ba Tô Nguyên, con sai rồi. Con yêu cả hai người.

Như vậy, papa Thang Ninh papa Tô Nguyên yêu quý, hai ba có vui lòng tăng tiền tiêu vặt cho đứa trẻ rất là yêu hai người không? Một gói kẹo Khiêu Khiêu giá năm đồng ở cửa hàng tiện lợi gần trường bọn con, đã nghiêm trọng vượt quá năng lực tài chính của một đứa trẻ rồi đấy.

4. Chương 3

Hàng ngày Tô Nguyên thích chạy đến ăn trưa cùng bố con Thang Ninh hơn là ăn một mình, có khi anh mua đồ ăn mang đến, có khi đợi Thang Ninh đóng cửa hàng rồi cùng đi ăn.

Trước là bạn giởn nay thành bạn “góp cơm”.

Lúc dùng bữa Thang Ninh thường nhìn Tô Nguyên như cười như không, nhìn đến nỗi Tô Nguyên nhột nhột mình mẩy, cuối cùng không nhịn nổi nữa anh buông bát đĩa, trừng Thang Ninh một cái: “Thang Ninh, em bị bệnh hử, nhìn cái gì vậy?”

“Không có, thật sự không có gì. Cảm thấy anh bây giờ đẹp trai ga lăng quyến rũ vô biên. Khiến em cứ muốn nhìn mãi thôi. Ha ha...”

Cậu trai xấu miệng quả nhiên không đáng yêu bằng cậu trai thật thà.

Mới đây Thang Ninh treo một cái biển trước cửa hàng, bên trên viết: Vì đạo này tôi phải nuôi “bánh trôi”, mắc nạn khủng hoảng kinh tế, hy vọng khách mới, khách quen đến mua hàng chém giá nương tình. Tôi xin hứa, sẽ cho các vị tham quan miễn phí Thang Viên.

Rất nhiều người tưởng rằng Thang Viên là một con cún hoặc là một loại thú cưng nào đó, đi vào xem thử, nhưng rất cuộc trông thấy một đứa bé, có vị khách quen từng sốt mất một lúc, bảo, khôn, tôi còn tưởng là con vẹt biết nói chứ. Mọi người ghẹo bé Thang Viên đáng yêu một tí, tiện thể trêu đùa anh chủ tiệm đẹp trai Thang Ninh một chút, mặc cả cũng theo đó giảm bớt.

Đây đích thực là trá hình của việc kinh doanh bằng nhan sắc.

Thang Ninh đắc ý nói: “Chúng ta phải lợi dụng vô hạn nguồn tài nguyên hữu hạn.”

Tô Nguyên thỉnh thoảng không kiềm được nghĩ, anh và Thang Ninh quả nhiên khác biệt. Thang Ninh xác thực vô cùng thú vị, so với những cậu trai hiền lành ngoan ngoãn thú vị hơn nhiều. Nhưng đây chỉ ở mức tương đối mà thôi, Thang Ninh thường hay đâm chọc anh vài câu, kỹ xảo vẫn còn giỏi lắm, không đau, chỉ thấy ngứa da, khiến Tô Nguyên có lúc hận không và miệng Thang Ninh vài cái, kêu cậu mở miệng chỉ nên nói lời hay lẽ phải, những cái khác khỏi cần phát ngôn.

Đám bạn bè của Tô Nguyên đại khái đều giới thiệu chơi bởi ở một mặt nào đấy, trong đó anh có một người bạn mang biệt danh là “bản đồ sống những quán ăn ngon của thành phố”. Những quán ăn cậu ta giới thiệu, bạn bè Tô Nguyên đều nhất trí khen ngợi. Nếu ai muốn mời đối tác làm ăn đến từ tỉnh khác đi dùng cơm, chỉ cần điện một cú, báo què quán địa chỉ của họ, “Bản đồ sống” lập tức dựa theo khẩu vị, tập quán của đối phương rồi liệt kê ra những tiệm ăn thích hợp. Ngon miệng, no dạ dày, bàn chuyện cũng suôn sẻ. “Bản đồ sống” cũng vì thế mà bò lên chức Tổng giám đốc.

“Bản đồ sống” tốt bụng ở chỗ, phát hiện ra tiệm mới sẽ gọi điện thông báo cho bạn bè trước tiên.

“Tô Nguyên, cách công ty cậu một con phố có quán cơm mới mở, hương vị ngon lắm, lúc nào chúng ta tìm vài người tụ tập ăn nhậu một bữa.”

Tô Nguyên đồng ý, chốc lát sau lại nghĩ hay thử đi đến đó xem trước.

Không gian cửa hàng bày trí khá. Anh gọi một suất thịt hầm chưng cách thủy nước trà, một phần cá bạc hấp trứng, thêm một phần khoai sọ sốt hành dấm, và canh bí đao nấu với chân giò, tôm nõn.

“Tôi đóng hộp mang về.” Tô Nguyên nói với người phục vụ đang tươi cười. Vừa hút thuốc vừa lật menu chờ thức ăn, chợt có người vỗ nhẹ vai Tô Nguyên, hại Tô Nguyên sắc khỏi thuốc. Xoay người nhìn: “Chu Phóng? Cậu làm gì ở đây?”

“Buổi trưa ở chỗ này, cậu bảo là làm gì?” Chu Phóng ngồi xuống đối diện, đoạt lấy menu từ tay anh, “Một mình? Tôi cũng một mình, cùng ăn...”

“Cái gì mà cùng ăn, tôi không ăn tại chỗ, mang về.”

Chu Phóng xem như là bi***ual, chơi đến một độ tuổi nhất định sẽ ngoan ngoãn quay về con đường kết hôn sinh con.

“Tô Nguyên, dạo này sao chẳng gặp được cậu? Lại đi cảm dỗ ai hả? Lúc nào mang đến ra mắt đi.”

“Làm gì có ai. Bộ nghĩ ai cũng giống cậu chắc.”

“Lời này không có nửa điểm đáng tin.” Chu Phóng quan sát Tô Nguyên cười nói.

“Chu Phóng cậu là một thằng đàn ông cao mét tám, đừng có thọc mạch chuyện không đâu như thế, rảnh quá không có chuyện gì làm hử?”

“Biến mẹ cậu đi. Tô Nguyên, chúng ta cũng xem như bạn thân, cậu chừng nào thì xóc xĩa thế hả, cẩn thận tôi lột trần cậu giữa bàn dân thiên hạ đấy, xem cậu chịu nổi không.”

Tô Nguyên bị nhất cá đầu, lưỡng cá đại* phiền nhiễu, buộc lòng đáp: “Thật không có ai, là Thang Ninh, cậu cũng biết mà.”

(*) [nhất cá đầu, lưỡng cá đại: ‘đại’ là danh từ chỉ người, ý nói trong một người có hai nhân cách, trong một đầu có cùng lúc hai tư tưởng, thành ngữ này có ý chỉ những chuyện phiền phức, rắc rối khiến bản thân đau đầu nhức óc]

“Thang Ninh?” Chu Phóng nhớ lại chàng trai rất cởi mở, “Là Thang Ninh hồi trước đi karaoke hát bài ‘Tổ quốc ta là một vườn hoa trái’, khiến mọi người bỏ lăm ra cười á? Cậu vẫn cặp kè cùng cậu ta?”

“Liên quan gì đến cậu? Cậu không thấy phiền hử.” Tô Nguyên bực mình. Nhận lấy hộp đồ ăn từ người phục vụ, vừa định trả tiền, Chu Phóng kéo anh lại, cười sáng rỡ như hoa mùa xuân, quay đầu nói với nhân viên bán hàng: “Em gái, phiền em lấy thêm một cà men nữa.”

Tô Nguyên nhịn nửa buổi, vào trong xe mắng to: “Chu Phóng cậu ăn no rửng mỡ à, đi cùng tôi làm gì?”

Chu Phóng cười hề hề, nói: “Tô Nguyên à, chẳng phải cậu ưa loại hình em trai mới vào đời ngây thơ bỏ ngõ sao? Thế nào lại dây dưa với Thang Ninh lâu thế? Tôi nhớ Thang Ninh tuyệt đối không có ngây thơ.”

Trán Tô Nguyên nổi gân xanh. Đánh điện cho Thang Ninh. Sau đó hung tợn cảnh cáo Chu Phóng, yên tĩnh cho tôi nhờ, miệng dùng để ăn, không phải để tám chuyện thị phi.

Chu Phóng đáp lại, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu nhóc Thang Ninh, đừng sếp lại quá gần cậu, người như cậu, ăn thịt không chịu nhả xương.

Tô Nguyên rên thâm, cậu nhóc Thang Ninh không phải con trai ông nhà.

Chu Phóng vừa trông thấy Thang Viên, trông mất thiếu chút nữa phản chủ lỗi ra khỏi hốc mắt. Chỉ vào thằng bé lấp bắp nói: “Cậu... Cậu... Con trai cậu?”

Tô Nguyên liếc mắt khinh bỉ: “Thang Viên, chào bác đi.”

Chu Phóng ứ cần: “Ban nãy tôi còn nghe nó gọi Tô Nguyên là chú, sao đến tôi lại thành bác?”

Thang Viên vô cùng nghe lời, mở miệng chào bác, gọi ngọt đến độ Chu Phóng sầu hết sức.

Tô Nguyên mở cờ trong bụng, bé con thật ngoan: “Thang Thang, cái bác quái dị này không phải người tốt đâu, lần sau bác ta có tới, đừng cho vào nhà.”

Thang Viên trộm ngấm Chu Phóng, gật đầu: “Dạ.”

“Thang Thang ngoan quá, hôm nào chú lại tặng vịt lớn cho cháu nhé.”

“Màu vàng nha chú?”

“Được, màu vàng.”

Thang Viên vui vẻ chạy đi khoe với Thang Ninh, chú Tô Nguyên sẽ tặng vịt cho con, rồi lại chạy về hỏi: “Chú ơi, cháu có thể biết hôm nào là hôm nào không ạ?”

Tô Nguyên nghen, vội vàng đáp: “Là hôm nào à? Hôm nào chính là ngày mai.”

Thang Ninh khuyên: “Tô Nguyên, anh đừng có hứa bậy, những chuyện liên quan đến vịt Thang Viên nhớ dai lắm đó. Ngày mai mà nó không nhận được vịt, chỉ có em là xui xẻo thôi, nửa đêm nửa hôm phải chạy ra ngoài mua vịt cho nó.”

Thang Viên đặc biệt thích vịt. Hồi trước, Thang Ninh về nhà, phát hiện bà mẹ đang hầm vịt không đầu. Má Thang kể, có lần Thang Viên thấy bà đem hấp “vịt con”, loài động vật nó thích nhất, đau lòng khóc nửa ngày, cả cơm cũng không chịu ăn. Má Thang nói, mẹ đâu có ngờ là vịt vật lông rồi mà Thang Viên còn có thể nhận ra. Má Thang sau này làm thịt vịt, việc đầu tiên là chặt đầu bỏ đi. Thang Ninh dở khóc dở cười nhìn con vịt không đầu, nói, mẹ à, mẹ cũng quá tàn nhẫn đi! Má Thang đáp, chứ biết làm sao bây giờ, cũng không thể bỏ không ăn món thịt vịt được.

Thang Ninh lại kể: “Từ dạo đấy, đầu vịt tuyệt tích trên bàn cơm nhà em. Em căn bản sẽ không có cơ hội ăn đầu vịt mẹ làm ở nhà.”

Tô Nguyên, Chu Phóng cười to.

“Thiên thần và ác quỷ kết hợp.” Thang Ninh giả bộ hung dữ xông tới chỗ Thang Viên nói. “Thiên sứ loài vịt, ác quỷ của ba.”

Khi Chu Phóng ra về, có nói với Tô Nguyên: “Chả trách cậu thích chạy tới chỗ bọn họ, ở chung với hai cha con nhà này thú vị lắm. Ăn uống với bọn họ có cảm giác ngon lành hơn phải không?”

“Cậu cách xa họ một chút.”

“Nhưng mà này, Tô Nguyên, dù tâm lý cậu có vấn đề, cũng đừng tìm kiếm cảm giác gia đình từ họ.” Chu Phóng nói.

“Cậu đừng có tự cho mình thông minh.” Tô Nguyên đáp, “Tôi giống người như thế sao?”

Tô Nguyên không phải chưa từng nghĩ qua chuyện này, anh đã từng ngẫm, có lẽ anh sống một mình bên ngoài quá lâu, bỗng nhiên có cảm giác muốn lập gia đình. Bọn anh đều là đám người bị giam hãm trong một cái vòng tù túng, nhiều anh em ngay từ đầu đã xác định, thân là gay thì đừng làm uống phí đời con gái người ta. Có thể tìm được người tâm đầu ý hợp là hay nhất, còn không thì độc thân cả đời. Đừng làm cả mình lẫn người đều đau khổ. Suy nghĩ này không sai, nhưng người làm được lại chẳng mấy ai. Áp lực thế đời, còn cả cái sự cô đơn khiến người ta phát điên. Là người, ai mà chẳng có lúc yếu đuối. Một người bạn của Tô Nguyên có sự nghiệp thành công, đứng tên vô số bất động sản, nhìn qua cũng là một người đàn ông đội trời đạp đất, nhưng nửa đêm gọi điện thoại tới, nghen ngào nói, Tô Nguyên, con đường này mệt mỏi quá, tôi không kiên trì tiếp được nữa. Cậu tính ra cũng đã hơn ba mươi, đẹp trai, có tiền, nhưng vậy thì ích gì chứ? Người nhà không hiểu, không thông cảm, đi đi về về thui thủi một mình, tôi đã gần quên hết cảm giác cùng ăn cơm với người thân rồi. Và anh ta chạy đi kết hôn, sau đó ly hôn, vợ anh ta nói, em có thể thông cảm, nhưng không thể tha thứ cho anh.

Hội Tô Nguyên mỗi khi nhắc đến chuyện này, đều tự nhủ, thật sự không thể kết hôn, hại mình hại người. Đương nhiên, nếu bạn là một người song tính luyến thì đó lại là chuyện khác.

Nhưng bọn họ, vẫn khát khao thứ tình cảm gia đình ấm áp. Họ có lẽ sẽ không chết cồng, nhưng cũng biết lạnh.

Tô Nguyên chợt cười, nói với Chu Phóng: “Chu Phóng, cậu nhắc tỉnh tôi.”

Chu Phóng không hiểu: “Có ý gì?”

Có ý gì? Đoán chừng Thang Ninh cũng nghĩ như vậy về anh. Tô Nguyên ngẫm. Khó trách Thang Ninh cà chớn lúc nào cũng châm chọc anh.

“Chu Phóng, mọi người trong hội đều cho rằng tôi rất vô sỉ đúng không?”

“Đề tiện vô sỉ cái nào cậu cũng có.” Chu Phóng nói, “Nhưng điểm nổi bật ở Tô Nguyên chính là một tên siêu ích kỷ.”

Hôm sau, Tô Nguyên ích kỷ mải công chuyện, quên bém chuyện con vịt của Thang Viên, xe chạy đến giữa đường mới nhớ ra, anh thật đúng là không có kinh nghiệm mua mấy thứ này, dừng xe bên lề đường hỏi một tốp các cô bé, các cháu có biết gần đây chỗ nào bán thú nhồi bông không. Một cô nhóc rất nhiệt tình chỉ đường.

Tô Nguyên tìm được đến cửa hàng. Đứng giữa một đồng thú bông, cô gái ở trong tiệm cười ám muội với anh, “Quý khách cần gì ạ?”

Tô Nguyên mỉm cười: “Tôi muốn mua một con vịt, to một chút, màu vàng.”

Cô gái liền ôm ra một con vịt nhưng cỡ đại, đưa cho Tô Nguyên. Mặt Tô Nguyên biến đen, con này hình như hơi lớn? Tiệm của Thang Ninh cách đó một đoạn đường, mang theo con thú này mất mặt lắm.

“Đảm bảo bạn gái anh sẽ thích.” Cô gái nói.

“Tôi tặng con nít.”

“Đảm bảo con anh sẽ thích.” Cô gái trẻ ăn nói lanh lợi, kiểu gì cũng theo được.

“Hà hà hà... Tôi lấy tôi lấy.” Tô Nguyên thanh toán. Anh thực sự không ứng phó nổi cô gái nhanh mồm nhanh miệng, cười ngọt ngào này.

Tô Nguyên để con vịt ra băng ghế sau, gần đến cửa tiệm của Thang Ninh thì dừng xe, gọi điện cho cậu. “Anh ôm một con vịt to tổ chẳng đi trên đường nhìn rất khủng bố.”

Thang Ninh chạy ra nhìn thấy con vịt cũng phát khiếp: “Sao lớn thế?”

“Cô bé ở cửa hàng cứ nhất nhất giới thiệu anh mua con này.” Tô Nguyên nói, “Mua thì cũng mua rồi, cầm.”

“Trời nóng thế này mà ôm vịt bự, rõ khổ.” Thang Ninh lắc đầu, “Có điều, Thang Viên chắc sẽ vui phát điên lên cho coi. Tô Nguyên, anh cũng biết mua chuộc lòng người nhé.”

“Thế sao anh không mua chuộc được em?” Tô Nguyên cười.

“Em cơ bản là không cần mua.” Thang Ninh cũng cười.

“Thang Ninh, trước đây em không khó đối phó như vậy.” Tô Nguyên nói.

“Khác nhau.” Thang Ninh đáp. “Anh đối với em thế nào thì em cũng đối với anh thế ấy, có qua có lại thôi.”

Tô Nguyên nhìn xung quanh, giữa trưa, cả con hẻm nhỏ phơi dưới ánh mặt trời thiêu đốt muốn thành tro, vắng hoe không bóng người. Một tay nắm vai cậu, một tay kéo đầu cậu, sau đó anh ấn tặng một nụ hôn cuồng nhiệt. Rồi hỏi: “Anh hôn em. Có qua có lại, có muốn hôn trả anh không?”

Thang Ninh đẩy anh, nhìn xung quanh một hồi: “Anh muốn em hết đất sống ở đây à, quanh đây nhiều ông bà cụ lắm, anh tính hù chết mấy người. Thời tiết nóng nực thế này mà thích hợp hôn nhau ư? Bị cảm nắng thì sao.”

Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng rùa rụt cổ của Thang Ninh, Tô Nguyên cười khoái trá.

Thang Viên lúc nhìn thấy con vịt, mắt mở to tròn xoe, làm Tô Nguyên cực kỳ thỏa mãn.

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày thứ tư.

Một tuần buồn chán.

Ngày cuối tuần chẳng có chuyện gì cả, cho nên, nhật ký tuần của mình cũng không viết gì hết.

5. Chương 4

Tô Nguyên sáng thứ tư nhận được điện thoại từ Thang Ninh, hỏi anh có phiền không nếu cậu nhờ trông hộ Thang Viên? Một người bạn của cậu gặp chuyện, muốn đi thăm một lát. Thang Ninh đưa Thang Viên tới dưới lầu công ty Tô Nguyên, không đợi Tô Nguyên hỏi đầu đuôi câu chuyện, đã vẫy taxi, gấp gấp rời đi.

Thang Viên có chút buồn tủi, nhìn theo chiếc xe không chớp mắt cho đến khi xe chạy mất hút, sau đó ngẩng đầu nhìn Tô Nguyên. Có lẽ con vịt bị đã mua được lòng trẻ con, Thang Viên rất mực tin cậy “chú gọi mình là Thang Thang”, con người này đã được thăng cấp thành “chú tặng vịt cho mình”.

Tô Nguyên hùn vốn với một người bạn mở công ty quảng cáo, đối phương là đại cổ đông, anh là tiểu cổ đông. Vì liên quan đến tính chất công tác, cách ăn mặc cũng như bầu không khí nơi làm việc khá thoải mái tự do, anh em bộ phận thiết kế lại càng tùy ý. Trong đó còn có một người vừa vào công ty đã bị trên dưới nhất trí bình bầu “Hình tượng đặc biệt sáng tạo”.

Một lần, có khách hàng mới đến công ty bọn họ, đi ngược đi xuôi một vòng, rồi bình luận một câu “Các cậu ở đây làm cướp?” Ngay sau đó, đám thổ phỉ bắt đầu gọi đại cổ đông là đại đương gia, gọi Tô Nguyên là nhị đương gia, vợ của đại cổ đông đương nhiên thành áp trại phu nhân. Đại đương gia cho rằng kiêu xướng hô này nghe bất lịch sự, tiếc rằng, áp trại phu nhân đi tiên phong gọi hấn là đại đương gia, anh chàng này là thê quân viêm*, áp trại phu nhân ngọt ngọt ngào ngào gọi đại đương gia, dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Tô Nguyên thường nói đùa, chúng ta phải thông cảm cho đại đương gia một bệnh nhân khí quân viêm* quyền lực hữu hạn. Đám giặc cỏ nghe vậy cười trộm.

(*)[thê quân viêm – khí quân viêm: Tô Nguyên chơi chữ. “thê quân viêm” – vợ quân chặt; “khí quân viêm” – viêm phế quản >>> thấp cổ bé họng, vợ nói chồng phải nghe.]

Tô Nguyên dắt theo Thang Viên vào cổng, chị em phụ nữ hét lên một tiếng, phi qua chỗ anh. Thang Viên sợ hãi trốn sau lưng Tô Nguyên, hai tay nắm chặt góc áo Tô Nguyên, không chịu buông.

Tô Nguyên bế Thang Viên lên, nói: “Thang Thang, các cô ở đây đều là vịt, cháu không phải thích vịt nhất sao?”

Thang Viên đang giấu mặt trước ngực Tô Nguyên, nghe thấy anh nói vậy, quay đầu nhìn đám “vịt” một cái, lập tức úp đầu về.

Áp trại phu nhân hỏi: “Tô Nguyên, anh làm trò quỷ gì vậy? Sao lại ôm trẻ con tới đây?”

“Con một người bạn.” Tô Nguyên vừa đáp vừa thuận tay cầm cục tẩy hình con vịt trên bàn làm việc của một nhân viên nữ. “Cậu ấy bận việc, muốn anh trông hộ một lát.”

Áp trại phu nhân rên rỉ: “Tô Nguyên à, anh muốn hại em sao? Đại đương gia nhà em thấy trẻ con, trở về thế nào cũng bắt em sinh một đứa. Mang thằng bé này về đi, không được đưa nó đến công ty.”

Tô Nguyên cười: “Đang định thế. Thang Thang, tới nhà chú chờ ba cháu được không?”

Thang Viên tựa trong lòng anh gật đầu.

Tô Nguyên sau khi đưa Thang Viên về nhà, gọi điện cho Thang Ninh, nhưng không liên lạc được. Thang Viên lúc đầu còn bình thường, qua buổi sáng thì nó trở nên rầu rĩ, thì thào hỏi: “Ba cháu đi đâu ạ?”

Thang Ninh mãi đến ba giờ chiều mới gọi về cho Tô Nguyên từ một bộ điện thoại công cộng nào đó, giọng có vẻ kích động.

“Em đang ở đâu vậy? Điện thoại làm sao thế?”

“Phụ cận, điện thoại em bị hỏng. Thang Viên có ổn không? Em về ngay đây.”

“Thang Viên ở nhà anh.”

“Nhà anh?”

“Quên đường rồi sao?” Tô Nguyên cười hỏi.

“Không phải.”

Lúc Thang Ninh tới, dọa Tô Nguyên nhảy dựng. Cả người Thang Ninh nhể nhại mồ hôi, khoe mắt bầm tím, cái áo trắng đang mặc không biết thế nào bị lấm bẩn. Thang Ninh cười với anh: “Có chút sự cố.”

“Thang Ninh, em đừng bảo với anh là em chạy đi đánh lộn nhé?”

Tô Nguyên nhú mào, vừa đụng vào tay cậu, Thang Ninh đã rên đau một tiếng, cuộn người, nói: “Đừng, đừng chạm vào, tay em chắc bị thương rồi.”

“Sao không đến thẳng bệnh viện?”

“Em muốn xem Thang Viên có ổn không trước đã?”

Tô Nguyên tạm thời không hỏi chuyện gì xảy ra, dẫn theo Thang Viên vào bệnh viện. Tay phải của Thang Ninh bị gãy xương, phải bó bột. Bác sĩ dặn: “Tay cậu có vết thương cũ, rất dễ tái phát. Chú ý một chút.”

Thang Ninh gật đầu.

Tô Nguyên mua thuốc về, dặn: “Còn thang thuốc đông y này mấy giờ sau mới dùng.”

Thang Viên chắc là bị kinh sợ, vẫn bám sát lấy Thang Ninh, kéo nhẹ góc áo Thang Ninh thu hút sự chú ý của ba nó. Thang Ninh đuổi tay trái nhéo mặt Thang Viên: “Thang Viên, cười một cái cho ba xem.”

Thang Viên càng dính chặt lấy cậu.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tô Nguyên hỏi.

“Không phải chuyện gì xấu.” Thang Ninh tức giận nói, “Người nhà bạn trai của thằng bạn em phát hiện ra chuyện của họ, cho rằng lỗi do bạn em, kéo cả đồng họ hàng đến bắt bớ. Em vốn là đi khuyên. Nhưng mấy người kia nói chuyện khó nghe hết sức, dựa vào đâu mà sỉ nhục người khác? Em nhịn không được đáp trả vài câu, mấy kẻ đó bắt đầu đánh người.”

“Thang Ninh, em thật là... Muốn chạy đi trốn tài anh hùng sao? Còn cả bạn em nữa, việc riêng phải tự giải quyết chứ? Chuyện này càng nhiều người can dự vào càng khó giải quyết, cậu ta gọi em đến giúp đỡ hay kéo bè kéo lũ đánh nhau? Không giải quyết được chứ gì?”

Thang Ninh nhất thời chán nản: “Không.”

Tô Nguyên trầm nói, anh cũng không giải quyết được.

Thang Ninh vẫn ngồi đó tức tối. Tô Nguyên đoán cậu bị mấy người kia chọc điên tiết, khỏi cần Thang Ninh kể lại, Tô Nguyên cũng đoán được khó nghe cỡ nào. Tô Nguyên buồn cười khi nhìn cậu chàng vừa nãy hăng máu kích động, giờ lại cười đùa với Thang Viên.

Buổi tối, cả hai cha con đều ăn cơm bằng thìa.

Thang Viên hôm nay đi đi lại lại nhiều lần, lúc tắm cho bé, mắt nhắm mắt mở, túm Thang Ninh hỏi khi nào thì về nhà.

“Thang Viên, tối nay ở lại nhà chú Tô Nguyên nhé?” Thang Ninh dò hỏi.

Thang Viên gật đầu, ra đến sofa thì tựa vào Thang Ninh thiếp đi, đặt bé lên giường thì bé lại tỉnh, Thang Ninh cởi quần áo mình đắp lên người bé con. Thang Viên ngửi thấy mùi quen thuộc, rất nhanh ngủ say, bị Thang Ninh nhéo mũi bé cũng không tỉnh.

Tô Nguyên giúp Thang Ninh gội đầu, Thang Ninh kêu la ối á.

“A... Đau... Nhẹ thôi... Có thật anh đang giúp em gội đầu không đấy? Mư sát thì có.”

“Thang Ninh, tổ bà em thật khó hầu.” Tô Nguyên nói, “Anh lớn thế này rồi đã giúp ai gội chưa? Em là người đầu tiên.”

“Vinh hạnh vinh hạnh.”

Đợi gột hết bọt đi, Thang Ninh bật dậy, lắc lắc đầu. Nói: “Ngoài em ra chắc cũng chả ai dám nhờ anh gọi đầu giúp.”

Nói thật, Thang Ninh lúc này rất gọi cảm, đáng tiếc một tay bị treo, có gọi cảm đến mấy đi nữa Tô Nguyên cũng không cầm thú nổi.

Giường của Tô Nguyên, Thang Ninh rất quen thuộc, bọn họ trước kia đa số thời gian đều làm tình trên đây, còn lại thì dùng để ngủ. Giờ cái giường đã được phát huy đúng tác dụng vốn có. Tay cậu đau nhức không ngủ được, đẩy đẩy Tô Nguyên.

“Tô Nguyên, đừng ngủ, nói chuyện cùng em.”

Tô Nguyên bắt lấy tay cậu: “Mấy giờ rồi còn chưa ngủ?”

“Tay em rất đau.” Thang Ninh nói.

Tô Nguyên thở dài, hết cách, ai bảo Thang Ninh giờ là thương binh, xoay người: “Em muốn nói gì?”

Thang Ninh cười khan hai tiếng: “Gì cũng được, anh hỏi em đáp.”

Tô Nguyên bảo: “Nói về Thang Viên chút đi. Nó hình như quá ngoan thì phải?”

Thang Ninh hơi sững sốt: “Tô Nguyên, thảo nào ai cũng bảo anh thâm, anh đúng là thâm thật.”

“Mẹ kiếp.” Tô Nguyên chửi.

Thang Ninh cười:

“Nói thật với anh. Lúc Thang Viên sinh ra, ba mẹ em không hề thích cháu, nó lại không có mẹ, có lẽ nó cảm nhận được sự lạnh lùng của người lớn, cho nên Thang Viên lúc nào cũng ngoan ngoãn.”

“Hồi xưa, em ăn chơi dữ lắm, lúc anh quen em là em đã dần bớt rồi đấy...”

“Em thế mà bớt á?” Tô Nguyên cười. Lần đầu anh gặp cậu, Thang Ninh mặc một cái áo trong suốt đứng nhảy trên bar với một anh chàng. Cậu cười rộ lên đặc biệt hấp dẫn người.

Nhưng quả đúng là Thang Ninh đã bớt phóng túng đi nhiều. Theo lời cậu, thời gian đó khá mông lung, học hành tạm tạm, sở trường thường thường, trong trường không biết học gì, ra ngoài cũng không biết làm gì. Tính cởi mở hướng ngoại cũng là một nhân tố góp phần trong đó, về sau ngẫm lại mới thấy hời. Một đám thanh niên trẻ, suốt ngày trác táng điên loạn.

Quan Diêu Diêu là một người trong hội bạn, cô gái đó rất xinh đẹp, điều kiện gia đình tốt, buông thả lại ngộ nghĩnh, cha mẹ cô bận bịu làm ăn, cơ bản không có thời gian quản lý con cái. Cô nàng thích Thang Ninh, cậu trả lời rằng mình không thích phụ nữ. Quan Diêu Diêu không tin, cô cho là cậu lấy cớ cự tuyệt cô.

Hội bạn ai cũng e thiên hạ chưa đủ loạn, bọn họ nổi hứng, chúc say túy lúy Thang Ninh và Quan Diêu Diêu rồi nhốt vào trong một phòng. Quan Diêu Diêu khá thích Thang Ninh, thiếu nữ tự tin cao ngạo, chưa từng bị ai từ chối, trong lòng vẫn ghi hận. Hai người trong cơn say mơ màng phát sinh quan hệ.

Đến ngày hôm sau tỉnh lại, Quan Diêu Diêu cũng cảm thấy vài phần hối hận. Thang Ninh từ lần ấy, bao giờ đi nhậu cũng có chừng mực, không để mình uống say. Hai người về sau không phát sinh thêm việc gì nữa. Quan Diêu Diêu tận năm tháng sau mới phát hiện mình có thai, ban đầu cô chỉ cho rằng mình béo ra.

Thang Ninh đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ nói thể chất Quan Diêu Diêu không tốt, nếu phá thai có thể sẽ mất khả năng sinh dục sau này. Hai người lúc đó như rơi vào mộng.

Thang Ninh trầm mặc thật lâu, bảo, sinh nó đi. Quan Diêu Diêu nói, không được, người nhà mà biết sẽ đánh chết em, hơn nữa em chưa muốn làm mẹ, em còn trẻ, còn muốn đi du học, còn muốn ra nước ngoài... Thang Ninh cắn răng nói, anh nuôi. Quan Diêu Diêu ngăn người, nhào vào ngực Thang Ninh khóc lớn.

Cha mẹ Thang Ninh sau khi biết chuyện nổi cơn tam bành. Lúc đó họ không dám tin Thang Ninh có thể làm ra loại sự tình này, mặt khác cũng không đồng ý quyết định của Thang Ninh.

Cha của Thang Ninh giận dữ, mắng, mày nuôi? Mày nuôi thế nào? Chính mày còn phải để tao nuôi. Sinh đưa bé kia ra, lỡ dở cả đời mày lẫn khổ cả đời nó.

Thang Ninh khăng khăng nói, con có thể nghỉ học tạm thời, có thể tìm việc làm.

Cậu và Quan Diêu Diêu đều có lỗi, cậu cũng không biết quyết định này là đúng hay sai, tương lai phải làm gì. Cậu chẳng qua chọn lựa một hậu quả nhẹ nhất mà thôi. Dầu sao cũng không thể để một cô gái vì một lần chót dại mà trả cái giá quá đắt, vĩnh viễn mất đi cơ hội làm mẹ được. Nếu tất cả sai trái đều đổ lên đầu một cô gái, cậu sẽ không là đàn ông.

Mẹ Thang Ninh cũng khuyên bảo, Thang Ninh, con phải nghĩ cho kỹ.

Thang Ninh quyết tâm, nói, con là người đồng tính, sau này sẽ không kết hôn, cũng sẽ không có con. Đứa trẻ này tuy là ngoài ý muốn...

Cậu còn chưa nói xong, ba Thang đã sững sốt, cơn giận không át được, cầm cái gì trong tay là ném vào Thang Ninh đang quỳ, vừa đánh vừa chửi, Thang Ninh, tao cái gì cũng có thể nhận trừ nó, mày rút lại lời này ngay, mày không rút về, hôm nay tao đánh chết mày ở đây.

Thang Ninh nói, con xin lỗi ba, con xin lỗi mẹ, nhưng chuyện này con không có sai.

Một câu nói, kích động cơn giận ba Thang lên đỉnh, ông cầm cái ghế đầu bên cạnh muốn đập lên đầu Thang Ninh, cậu theo bản năng đưa tay đỡ, chính cậu cũng nghe thấy tiếng xương gãy. Ba Thang cầm một chân ghế sững sờ chốc lát, bực bội xoay người bỏ đi. Thang Ninh không dám đứng lên, cứ quỳ mãi một ngày một đêm.

Cánh tay cậu vết thương ẩn ẩn đau không dứt.

Mẹ của Thang Ninh cuối cùng nhìn không đành, nói với ba Thang, đó là con trai ông, ông sinh, ông nuôi. Nếu ông nhẫn tâm đánh chết nó, tôi cũng không phản đối. Làm không được, chuyện này ông hãy nhượng bộ đi.

Sau khi Diêu Diêu sinh Thang Viên được hai tháng thì xuất ngoại. Tính tình Thang Ninh cũng rất quật cường, tự đi xin thôi học. Lúc đó cậu mới tròn 20 tuổi, làm việc toàn dựa vào cảm tính.

“Khi ba em giờ ghé lên, em cá là ông không nỡ đập xuống, chẳng dè ông quăng thật.” Thang Ninh kể, “Lúc đó em sợ hết hồn.”

Tô Nguyên nhìn cậu.

“Tô Nguyên, ánh mắt anh ý gì đây?” Thang Ninh thấy ánh mắt kỳ quái của anh, không vui hỏi.

Tô Nguyên xoay mặt cậu lại, hôn lên môi: “Thang Ninh, em rất đàn ông.”

Thang Ninh cười: “Em còn tưởng anh sẽ bảo em siêu bóc đồng. Thế nào? Cảm thấy yêu em không?”

Tô Nguyên cũng cười: “Ừ.”

“Yêu dễ quá không phải chuyện tốt, em không tin.” Thang Ninh cười, ghé vào tai anh, “Còn chuyện khác, tuy không làm đến cùng, nhưng em có thể cố gắng chút sức cũng được đấy.”

“Thang Ninh, em thấy anh hiện tại có hứng thú với một tên thương binh như em hả?” Tô Nguyên gạt phăng, “Trông anh giống tên tự tìm khổ lắm hả? Con trai em đang nằm ngủ bên cạnh kia kia.”

“Tô Nguyên anh đúng thật là độc.” Thang Ninh vừa khinh thường nói vừa xoay người xuống giường.

Tô Nguyên theo cậu vào phòng tắm, hai người dùng tay giúp đối phương giải quyết. Tô Nguyên vén tóc mai cậu, hôn dọc theo xương mày cậu, vừa định duỗi tay, lại đụng vào vết thương, bèn thôi ý định tiếp tục, cái dạng này rõ bất tiện. Thang Ninh cười khùng khục.

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày thứ năm.

Người đáng ghét.

Hôm qua mình và Trần Huy đáng ghét đánh nhau, mình đánh nó khóc bỏ chạy, ai bảo nó dám nói tương lai mình sẽ lùn chứ.

Tối, mẹ Trần Huy tới nhà mình mách, còn trách mình là trẻ hư, cô í bảo là trẻ con không mẹ rất vô giáo dục. Mẹ Trần Huy so với Trần Huy còn đáng ghét hơn.

Mình tuy không có mama, nhưng có những hai papa.

Hơn nữa, mình cóc cần làm trẻ ngoan hề khóc là chạy đi tìm mẹ, trẻ con chỉ biết khóc rõ vô dụng.

+++

6. Chương 5

“Đại hiệp cụt tay” Thang Ninh nghỉ ngơi một ngày ở nhà sau đó chuẩn bị đi mở lại tiệm. Còn hi hi tự giễu: “Ta đây thân tàn chí kiên a, ôi tuổi xuân tươi đẹp.”

“Giờ nóng thế này, ai sẽ chạy tới cái tiệm tồi tàn của em mua đồ hở.” Tô Nguyên phản đối.

“Gi mà tiệm tồi tàn? Đó là đứa con cả em khổ cực chăm nuôi.” Thang Ninh xoa đầu Thang Viên. “Đúng không Thang Viên?”

Thang Viên gật đầu, nói với Tô Nguyên: “Ba còn phải nuôi Thang Thang.”

Tô Nguyên vốn định đưa Thang Ninh đến tiệm. Nhưng tên quỷ lười Thang Ninh này, nói sao cũng không chịu dậy sớm, cửa hàng của cậu hầu như mở cửa lúc mười giờ, hàng ngày cậu đều ngủ nướng đến chín giờ. Thang Viên siêng hơn ba nó, ngày nào cũng bảy giờ dậy, đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức. Thang Ninh đấu tranh với cơn buồn ngủ đi pha một ly sữa và làm bánh bông lan cho Thang Viên ăn, sau đó quay về giường ngủ tiếp. Thang Viên ăn sáng xong sẽ bò lên giường chơi cho đến khi Thang Ninh thức giấc.

Tô Nguyên sau khi biết lịch làm việc và nghỉ ngơi quỷ dị của Thang Ninh, ngày hôm sau lái xe đến kéo tên Thang Ninh bám giường xuống. Là Thang Viên mở cửa cho anh vào.

Thang Ninh ngồi ăn sáng khi đại não còn chưa tỉnh táo, vừa ăn vừa ngáp dài. “Tô Nguyên, anh bắt em dậy sớm làm gì?”

“Còn sớm? Kiểu người như em sao mà ngủ tài thế? Cả bữa sáng cũng không buồn ăn.” Tô Nguyên nói, “Dậy sớm mới có lợi cho sức khỏe.”

“Anh y chang ông già bảy mươi.” Thang Ninh quay đầu nhìn con đường cái lúc tám giờ sáng. Nắng đã lên, mọi người hối hả đi làm, nhộn nhịp hơn giờ cao điểm 9:30. Tàu điện ngầm tựa hồ càng đông người hơn nữa.

“Chờ chút rồi anh đưa em đến tiệm.” Tô Nguyên nói.

“Thôi, không tiện đường.” Thang Ninh nói, “Vội lại, cửa hàng của em lúc này không có khách, không cần đến mở cửa sớm.”

“Em vẫn muốn ngủ tiếp?” Tô Nguyên trừng cậu.

“Là anh quá sung ý.”

“Còn ngại biện?”

Thang Ninh tâm không cam tình không muốn để Tô Nguyên chở đến cửa tiệm. Dọc đường bắt gặp vài cụ bà đeo kiếm luyện khí đạo sáng sớm, Thang Viên sững sốt dán mắt vào cửa kính xe nhìn. Thang Ninh nhủ thầm trong bụng, Tô Nguyên cùng cấp với đám cụ ông cụ bà đẳng kia.

Tô Nguyên ngồi trong tiệm của Thang Ninh một lúc, nhìn Thang Ninh xụ mặt lòi cái biển số nhà to oạch ra treo. Trước đây anh chỉ thấy đồ đạc trong cửa hàng để lộn xộn, giờ mới phát hiện không phải lộn xộn bình thường, cứ như một cái nhà kho cũ. Có thể gom được từng ấy thứ hỗn tạp như vậy cũng xem như là một loại tài năng.

“Có thể coi đây là cửa hàng tạp hóa biến tấu.” Thang Ninh nói, “Tương lai em còn trông vào nó phát triển rầm rộ, cả nước nơi nơi đều có chi nhánh của em.”

“Anh nên nịnh bợ em sớm ha.”

“Yên tâm, em có thịt ăn, anh cũng không thiếu phần nước luộc.”

Tô Nguyên cầm một bức tranh cuộn bị ném trong góc lên: “Giỏi dữ hen? Ngay cả tranh chữ cũng có? Buôn bán đồ cổ hả?”

“Vài món trong tiệm là đồ second hand em vét bên chợ trời. Nổi hứng nhất thời mua về thôi.”

“Không chừng là đồ cổ thật.” Tô Nguyên vừa cười vừa mở ra, là bốn chữ “Thiên đạo thù cần.”

“Đẹp chứ.” Thang Ninh cười, “Em có đứa bạn học thư pháp, nhờ giám định giùm. Nó nói trình độ thư pháp cỡ này, chẳng đáng một đồng, chữ nó thảo ra còn giá trị hơn.”

Tô Nguyên nhìn kỹ con dấu lạc khoản*. Đột nhiên cười: “Mua bao nhiêu?”

(*) [lạc khoản: là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn ... đồng thời có đóng ấn chương. Lạc khoản là thành tố không thể thiếu trong tác phẩm Thư pháp hay tranh Thủy mặc. Lạc khoản không chỉ có tác dụng nói rõ về nội dung và mục đích của chính văn trong tác phẩm mà nó còn là nơi thể hiện trình độ văn hoá của người viết. Về mặt nghệ thuật, dòng lạc khoản nhỏ cùng với màu đỏ của ấn chương khiến tác phẩm thêm sinh động, có chính có phụ, tôn thêm vẻ đẹp của chính văn..]

“Quên rồi. Một trăm hai mươi tệ thì phải.”

“Anh nghĩ cách bán nó giúp em.” Tô Nguyên nói.

Thang Ninh không đáp, hồ nghi nhìn anh. “Anh đừng nói, bức họa mà bạn em đã xem lời mất này đáng giá tiền nhé?”

“Bạn em không giám định sai, đừng nói là bạn em, ngay cả anh cũng có thể viết được loại chữ cỡ này.” Tô Nguyên đáp, “Có điều, vào tay anh sẽ thành vật đáng giá. Nhiều tiền thì chưa chắc, nhưng cũng thu được khoản nhỏ.”

Thang Ninh thấy anh cứ úp úp mở mở không chịu nói, phẩy tay, “VẬY ĐI, GIAO CHO ANH. CHÚNG TA CHIA 5-5 NHÉ.”

“Không cần chia chác 5-5. Em chỉ cần nói sẽ làm gì để cảm ơn anh?”

“Anh muốn gì được nấy. Ok? Làm gì em cũng chiều.” Thang Ninh hết kiên nhẫn trả lời.

Tô Nguyên cười thầm trong bụng: Anh muốn gì được nấy? Đến lúc đó xem em có chịu không.

Việc này Thang Ninh nói xong liền quên.

Trong khoảng thời gian tay bó bột, Tô Nguyên rảnh sẽ qua đánh thức Thang Ninh, rồi đưa cậu tới tiệm, hại cậu không có cơ hội nằm ườn trên giường. Đến khi vết thương lành, Thang Ninh hớn hở, bị giày vò nhiều ngày, cuối cùng cũng đến lúc được giải thoát.

Tô Nguyên nghe điện thoại dở khóc dở cười, mắng: “Thang Ninh em là đồ bạch nhãn lang*.”

(*) [bạch nhãn lang: sói mắt trắng. Sói là loài dữ tợn, con nào mắt trắng (mắt mù) thường là con hung ác nhất đàn, cụm từ này hình dung người vô tình vô nghĩa, vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ơn.]

Bạch nhãn lang ở đầu dây bên kia cười.

“Mấy ngày này anh bận, em cứ ngủ thẳng một mạch đến chiều đi.” Tô Nguyên nói. “Phải rồi, anh đi dự tiệc, em có muốn đi chung không? Chu Phóng cũng ở đây.”

“Không đi. Đám người các anh chơi chán lắm.” Thang Ninh từ chối ngay lập tức.

“Muốn chết hả?” Tô Nguyên nói, “Quan hệ rộng mới có lợi cho em.”

Thang Ninh sững sốt một chút: “Em còn tưởng là...”

“Thằng ranh, trong đầu toàn nghĩ linh tinh. Tiệc đứng đắn chứ em tưởng anh gọi em đến chơi sao?”

“Vậy thì càng không đi. Em với các anh không cùng tầng lớp.”

Tô Nguyên cũng không làm khó cậu.

Gia cảnh Chu Phóng cực kỳ tốt, một nhị thế tổ* điển hình, mặt mũi trắng mềm như mấy tên một sách vô dụng. Nhưng anh chàng cũng được tính là tay làm ăn, nói chuyện hợp cạ với Tô Nguyên, chưa kể có chung bí mật tính hướng nên dễ thân. Chu Phóng bị bề trên kính yêu ép đi dự tiệc, đương muốn lĩnh đi thì bất gặp Tô Nguyên, mắt sáng rỡ.

(*) [nhị thế tổ: chỉ thiếu gia thừa hưởng gia tài, quyền thế từ đời trước.]

“Sao muộn vậy cậu mới chịu tới?”

“Kẹt xe.” Tô Nguyên đánh giá cậu chàng đóng bộ lịch sự liền biết ngay Chuthiếu gia ở chỗ tẻ ngắt này đang chán phát điên.

Chu Phóng ngó nghiêng phía sau anh: “Tôi còn tưởng cậu đưa Thang Ninh theo.”

Tô Nguyên cười cười, không đáp. Chu Phóng gần đây nhàn cư vi bất thiện, dùng mọi biện pháp tìm hiểu chuyện giữa anh và Thang Ninh. Chu Phóng biết anh không muốn kể, có hơi bực tức, lải nhải liên miên rằng Tô Nguyên keo kiệt, không chịu thẳng thắn.

“Kia có phải Dương Minh không?” Tô Nguyên đột nhiên hỏi.

Chu Phóng nghiêng đầu dòm: “Đúng rồi. Cậu quen Dương Minh à?”

“Không quen. Gặp mặt vài lần thôi.” Tô Nguyên khẽ nói, „Tôi chỉ cảm thấy anh ta là người trong giới.”

“Ế?” Chu Phóng nhất thời không hiểu, “Ý cậu là...”

“Rất giống.” Tô Nguyên ở phương diện này có một loại trực giác bản năng.

Mắt Chu Phóng sáng rực lên: “Thật à?”

“Cậu định làm gì? Tôi chỉ bảo là giống, chưa khẳng định.” Tô Nguyên nói.

“Nhìn cũng khá, dáng tốt, phong cách không tệ.” Chu Phóng tỉ mỉ đánh giá. “Tôi qua đó đánh tiếng cái.”

Tô Nguyên còn muốn nói thêm, Chu Phóng đã cầm ly chạy sang. Ngấm lại để Chu Phóng vấp một lần cũng tốt, miễn cho gã suốt ngày một mình một ý. Dương Minh khả năng không ngờ Chu Phóng sẽ chạy tới tìm anh ta nói chuyện. Tô Nguyên từ xa trông lại, thấy trong mắt Dương Minh lóe lên sự khinh thường, có lẽ nể cha của Chu Phóng, không thể không đối đáp vài câu.

Tô Nguyên tìm thấy góc quen bí mật thường hay lui tới. Đứng đó uống vài ly. Chủ nhân bữa tiệc Hà Cánh thấy anh thì mừng lắm: “Vừa rồi tôi tính thời gian, còn nghĩ, cậu chàng Tô Nguyên này nhất định lại thả tôi chim câu rồi.”

“Bị tắc đường.” Tô Nguyên cười. “Thêm nữa, sao tôi không nhớ đã thả bồ câu cho anh nhỉ.”

Hà Cánh cười ha hả, nói: “Tô Nguyên, điều này chứng tỏ trí nhớ của cậu thua người ta.”

“Thua so với thắng tốt hơn. Thắng chỉ có thể đi xuống, tôi thì thích leo lên cao.”

“Đời người không thể quá vẹn toàn. Tôi xem cậu cầu tiến hơn Thương Dương, phía đối tác bên cậu hết hy vọng rồi.” Hà Cánh nói, “Dương Minh cũng là người tài, gia thế ngang với nhà Chu Phóng, nhưng giỏi hơn Chu Phóng không biết gấp mấy lần. Tuổi trẻ tiến xa.”

“Sao? Anh muốn về hưu sớm?”

Hà Cánh trả lời: “Chúng tôi hết thời rồi, người nắm luật chơi bây giờ là thanh niên các cậu. Thế hệ bọn tôi bây giờ, cấp dưới muốn hất, cấp trên muốn dìm, làm bánh mì kẹp đầu phải dễ. Cho nên tôi mới bảo cậu giỏi, lớn nhỏ đều chơi được tuốt, thậm chí còn chơi ngon ác chiến.”

“Ngài quá khen, tôi chỉ là một doanh nhân, mở công ty quảng cáo cón con kiếm miếng cơm ăn.”

“Tô Nguyên, tôi không trúng chiêu giả bộ khiêm nhường này đâu, công ty quảng cáo của cậu cùng lắm người Thương Dương cống hiến không ít lợi nhuận hàng năm cho chính phủ còn gì.”

“Cái đó còn phải cảm ơn anh đã nói giúp bọn tôi.”

Hà Cánh mỉm cười: “Đừng có nịnh, tôi mới là người phải khen các cậu. Cậu và Thương Dương đều có tài, hơn một năm nay các cậu tuyên truyền cho thành phố đảo Dương Tự, được thị trường khen lắm.”

Tô Nguyên trò chuyện với Hà Cánh hồi lâu, chợt hỏi: “Nghe nói ngài thích thư pháp.”

Hà Cánh ngẩn người, bất giác trả lời: “Có chút hứng thú, nhưng không đặc biệt quan tâm. Bình thường tôi dùng nó giết thời gian.”

Tô Nguyên cười cười, gọi người lấy bức thư họa để ở trong xe đến.

Hà Cánh ngẫm nghĩ, nói: “Phương diện này tôi không rành, không nghiên cứu chuyên sâu hay ham thích đặc biệt, nhưng, bức tranh chữ này tôi xem thấy bình thường, chưa nhìn ra chỗ đặc thù.” Hà Cánh lại nghĩ, Tô Nguyên sẽ không tự dưng đem bức thư họa ra cho mình ngắm, cẩn thận nhìn lại, cuối cùng liếc sang lề tranh, “Chà, thư họa của ai đây?”

“Này không phải của tôi. Một người bạn của tôi vô tình có được nó từ chợ đồ cũ. Lúc sang tay bán lại vừa khéo gặp tôi, tôi đòi cậu ta để lại cho mình với giá ưu đãi. Người mua trước tôi bị nằng tay trên nỗi giận dùng dùng, đèn bằng vật gì cũng không màng. Giận đến mức bạn tôi mắng tôi phá hỏng vụ buôn bán giá hời.”

“Cậu ta bán bao nhiêu? Tôi lấy.”

“Anh cứ ra giá tự nhiên.” Tô Nguyên nói, “Miễn đừng làm cậu ta lỗ vốn.”

“Tô Nguyên, vậy tôi cảm ơn cậu.” Hà Cánh nói, “Nhân tiện cho tôi gửi lời cảm ơn tới bạn cậu nhé.”

—

Hôm khác, lúc Thang Ninh gặp Tô Nguyên, anh đưa cậu một túi giấy.

“Em ăn chùa uống chùa ở anh còn có quà cáp gì đây, em lái muốn chết.” Thang Ninh khó hiểu nhận lấy. Vừa mở, năm cọc tiền xanh hiện ra, cậu giật mình, mắng, “Anh bệnh hả, cho em tiền làm gì?”

Tô Nguyên vừa lái xe vừa trả lời: “Tiền này là của em, không có phần anh. Quên rồi sao?”

Thang Ninh ngây người nửa buổi, mới vỡ lẽ: “Khốn, anh lừa em, bức thư họa đó có khi gì mà đáng giá từng này tiền?”

“Trong tay kẻ vô dụng tối đa được hai trăm đến năm trăm tệ thôi, chứ vào tay người hữu dụng, giá trị là chừng ấy.” Tô Nguyên cười, quay đầu lại hỏi Thang Viên, “Thang Thang, tối nay ăn cơm nhà chú nhé?”

Nhóc tí bị đồng đồ ăn vặt mua chuộc, Tô Nguyên nói gì cũng gật tuốt. Chợt nhớ ra chuyện gì, Thang Viên nói: “Chú ơi, buổi chiều ba có đưa cháu tới khu thương mại mua quần áo đấy.”

“Thế à? Chơi vui không?”

Thang Viên ngẫm nghĩ, cau mày, chu miệng đáp: “Chơi không vui, rất nhiều ‘vịt’.”

“Vịt?” Tô Nguyên khó hiểu, khu thương mại lấy đâu ra vịt.

Thang Viên tiếp lời: “Không phải vịt mà Thang Thang thích, là loại ‘vịt’ trong công ty chú í.”

Tô Nguyên bật cười. Thang Ninh trừng anh, nói: “Thang Viên, không được gọi các chị các cô là vịt.”

“Vậy phải gọi thế nào ạ?”

Thang Ninh dặn: “Nhìn trẻ hơn bà nội thì gọi là chị tất.”

Tô Nguyên cười bảo: “Thang Ninh, nó mới tí tuổi đầu mà em đã dạy nó nịnh đầm rồi.”

...

Tối, Thang Ninh cười trên người Tô Nguyên, mồ hôi dính khắp người, thở hổn hển, lấy tay đỡ thân mình. Tô Nguyên là đồ đều, hành cậu thế này đây, cái tư thế này rất hao thể lực, làm xong khẳng định teo nửa cái mạng.

“Tô Nguyên, em không được, đừng làm nữa...” Thang Ninh rên rỉ.

Tô Nguyên kéo tay cậu, vừa hôn cắn đầu ngón tay, vừa ngồi dậy. Thang Ninh ‘a’ một tiếng, ngã đầu vô lực tựa lên vai anh.

“Là ai nói anh muốn gì được nấy.” Tô Nguyên di chuyển phần eo, cười chọc.

Thang Ninh cúi đầu chửi thề: “Má anh... Nhẹ thôi, đau...” Tự nhủ, sau này có chết cậu cũng không chơi kiểu này.

Sau khi cả hai cùng lên đỉnh, Thang Ninh ngồi co trong lòng Tô Nguyên, anh bắt lấy tóc cậu giật nhẹ ra sau, hôn âu yếm.

“Biết người thảo chữ là ai không?” Tô Nguyên nghịch lộn tóc ướm mồ hôi của cậu, hỏi.

“Không biết, kiến thức em hạn hẹp.” Thang Ninh vuốt ve tay anh. Cậu mệt chết đi.

“Thị trưởng họ gì nào?” Tô Nguyên cười, “Đó là bút tích của cha ngài thị trưởng.” Hà Cánh rất tinh, thị trưởng đương nhiệm tuy không dễ lấy lòng, nhưng lại là người hiểu thuận có tiếng. Ông cụ nhà thị trưởng sinh thời rất mê thư pháp, không dễ dàng mà đem tặng người, lúc mất còn dặn chôn theo tất cả chữ nghĩa. Hà Cánh nếu treo bức tranh chữ lên phòng khách, sau đó giả bộ bình phẩm rằng chữ chưa tới mức điêu luyện, đoán chừng là tác phẩm thời đầu của người viết, nhưng có hồn, như thế người nghe sẽ tin rằng ông ta treo tranh chữ vì thích. Chiêu xu nịnh này cao tay ẩn lắm. Năm vạn hỷ còn ít đi.

“Té ra anh cũng là một kẻ thuận nước giong thuyền.” Thang Ninh ngẫm nghĩ một chốc hiểu ngay. Chẳng qua Tô Nguyên nói cũng đúng, bức thư họa đó nằm trong tay cậu, không đáng một đồng. “Quan thương mấy người các anh đều móc ngoặc với nhau ráo trội.”

...

Thang Ninh tắm xong bước ra, chợt nghĩ có điều không đúng. Tuy Tô Nguyên quả thật buồn lời giúp cậu một khoản tiền, nhưng chính anh cũng nhân tiện vợ thêm cho mình một cái ân huệ, mới nãy cậu bị làm thâm như thế, tính ra bị lỗ.

Trở về nằm xuống cạnh Tô Nguyên, nói: “Lúc nào đẩy cho em ở trên một lần đi.”

“Chừng nào em nặng hơn anh hẵng hay.” Tô Nguyên cười, rồi quay sang bảo, “Sang phòng bên xem con em đi, coi chừng nó ngã khỏi giường.”

“Nhiều, Thang Viên ngủ rất ngoan.” Thang Ninh ngáp một cái, nói, “Anh chờ đấy, ngày nào đó nhất định tính nọ với anh.”

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày thứ sáu.

Ngày của cha.

Hôm qua là Dad's day, thầy giáo muốn chúng mình biểu lộ tấm lòng cho ba?

Tấm lòng là cái gì? Trông như thế nào? Giúp ba Tô Nguyên đánh giày có tính không?

Buổi tối trước khi ngủ, mình kể chuyện cho ba Thang Ninh nghe, hình như ba không hứng thú lắm. Mình nghĩ là bởi mình kể chưa hết.

Nhưng ba Thang Ninh yêu quý, hôm qua lúc ba kể đến đoạn kết thì con đã ngủ mất tiêu rồi. Con thật sự không biết truyện kết thúc ra sao mà.

7. Chương 6

Thời tiết oi bức đến độ muốn tự sát.

Thang Ninh cảm khái: đây không phải nhân gian, là địa ngục thì có.

Vì số tiền bất chính từ bức thư họa kia, Thang Ninh nghe theo ý kiến Tô Nguyên, đóng cửa tiệm vài ngày. Quanh chỗ cậu ở toàn nhà là nhà, không có cây cối, gió máy cũng không, vô cùng bức bối. Sát vách nhà Thang Ninh là một cửa hàng quần áo, chủ tiệm Đàm Duy Duy học thời trang, quần áo bán trong tiệm đều do một tay cô thiết kế, cô nàng thường lăm suy nghĩ quái chiêu ngoài dự đoán. Ví dụ như, chêm một điều thuốc đặt giữa đường, chỉ vào làn khói bay thẳng lên trời, nói với Thang Ninh, thấy không? Tôi chứng minh được rằng nơi này chẳng hề có tí gió nào cả nhé!

Thang Ninh chấp tay vái, tỏ vẻ em phục chị. Thang Viên thì ngược lại, rất thích chị gái lạ lùng này, tuy cô trang điểm quái gở, ăn mặc kỳ dị, nhưng hay đem bóng nước ra chơi đại chiến với bé.

Hôm nào tiệm đóng cửa, Đàm Duy Duy sẽ chạy sang nhà Thang Ninh chơi. Cô nàng toàn mua rượu Gordon và đồ hộp nhét vào tủ lạnh nhà Thang Ninh, hễ cô đến chơi sẽ xách vài chai cocktail cùng chanh cắt lát ăn kèm lúc uống.

Hôm nay cô mặc bộ quần áo kiểu cổ, màu trắng, ngồi trên sàn nhà uống rượu. Thang Viên từng ăn vụng một miếng chanh, chua nhẩn nhúm mặt mày, từ đó hễ thức ăn qua tay Đàm Duy Duy, bất kể dọa dẫm phỉnh nịnh thế nào bé nhất quyết không chịu ăn, trừ phi Thang Ninh nếm thử trước một miếng. Hiện giờ Thang Viên ngồi trước mặt Đàm Duy Duy, ngậm chặt miệng, như thể sợ Đàm Duy Duy đút mình ăn cái gì.

“Thang Ninh, điều hòa nhà cậu hỏng à, để 16 độ vẫn nóng.”

Thang Ninh ngồi đối diện cô, trả lời: “Em sắp giả phòng rồi.”

“Cậu định đến ở chung với Tô Nguyên sao?” Đàm Duy Duy nhìn cậu.

“Không, em định thuê phòng nhà anh ta.” Gọi là sống chung một nửa mới chuẩn xác.

“Nhân tiện thuê luôn thân thể anh.”

Thang Ninh nằm bò trên sàn, Tô Nguyên là người tốt, nhưng cậu vẫn không thể tin anh hoàn toàn. Qua lại ở mức độ này là đủ, tiến thêm bước nữa sẽ khá nguy hiểm.

Đàm Duy Duy thấy hứng thú, hỏi: “Cậu bảo sẽ trả tiền thuê nhà, anh ta phản ứng thế nào?”

“Anh ấy nói...” Thang Ninh hắng giọng, bắt chước giọng điệu của Tô Nguyên, “Thuê phòng ở đây, 1500 tệ một tháng, lấy em 40% giá tiền, một tháng 600 tệ. Phòng bếp, phòng khách, buồng vệ sinh, phòng ngủ, xài chung với chủ nhà.”

Đàm Duy Duy nghe xong cười ngất, anh chàng này thú vị. “Khi nào cậu chuyển đi?”

“Tiền thuê nhà ở đây chưa hết tháng, không vội.”

“Đổi cho chị đi.” Đàm Duy Duy nói, “Chị rất thích chỗ cậu, tuy phòng ốc cũ kỹ, điều hòa vớ vẩn, giấy dán tường cũng rách bươm, nhưng rất có hương vị.”

“Đàm Duy Duy, dưới lầu là một bà lão hơn bảy mươi tuổi bị bệnh tim, xin chị đừng có hù chết bà ấy.”

Đàm Duy Duy đáp lại: “Chị có duyên với người già lắm, ngày trước chị từng đeo băng vẽ ra công viên ngồi, lập tức có cụ bà tới trò chuyện cùng.”

“Vì cụ ấy nghĩ chị là thiếu nữ sa chân lỡ vận, tới khuyên chị đừng có đi nhảm đường xấu thôi.” Đánh chết Thang Ninh cũng không tin lời cô nàng. Hơn nữa còn là kiểu phụ nữ thích mặc áo ngủ trong suốt đứng nhảy nhót trước cửa sổ, bảo rằng, không sao, xem được nhưng không sờ được.

“Sao chị không ở nhà mình?”

“Chị thiếu tiền, cho người nước ngoài thuê rồi.” Đàm Duy Duy nói.

“Thuê rồi?”

“Ừ, cuối tuần họ dọn vào. Chị định đến ở với cậu mấy ngày.”

“Ở chỗ em mấy ngày?”

“Thang Ninh à, cậu cố hủ thế làm gì?” Đàm Duy Duy tiếp lời, “Dù chị có cởi hết đồ nằm cạnh thì cậu cũng chả có cảm giác, chia sẻ một phần giường cho chị ngủ vài ngày có sao?”

Thang Ninh im lặng hồi lâu, cuối cùng thỏa hiệp: “Được được... Ngày mai chị sang đây đi, em chuyển đến nhà Tô Nguyên.”

“Chị biết cậu là gay, cơ mà không biết cậu còn có bệnh sợ đàn bà đấy.”

“Em sợ người nhà chị mà biết sẽ giết em mất.” Thang Ninh nói.

Đàm Duy Duy cột lại tóc, rót hai chén rượu: “Vậy thì chúc mừng chúng ta dọn sang nhà mới chỗ ở tốt. Nào, chị mời cậu một ly.”

“Vâng, em cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Sớm hôm sau, Thang Ninh bị chuông cửa đánh thức, Đàm Duy Duy ngồi vắt vẻo trên một cái va li to ụch, cười hì hì chào cậu.

“Mới sáu giờ sáng, chị có cần tới sớm vậy không?”

“Trời bên ngoài lúc này mát mẻ.”

“Sao em thấy mình cứ như bị chị đuổi đi ấy?”

“Cậu không thể nói lý với phụ nữ đâu.” Đàm Duy Duy ôm Thang Ninh một cái, “Tiện nói câu này, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cậu trở về, chị không ngại sống chung với cậu.”

...

Thang Ninh gọi điện cho Tô Nguyên, nói: “Chúc mừng anh, bắt đầu từ hôm nay, anh đã chính thức là chủ nhà của em.”

Tô Nguyên lái xe tới, Thang Viên đang cố gắng lôi con vịt của nó từ trên giường xuống. Đàm Duy Duy vừa tắm giặt xong, đi ra chào Tô Nguyên, mái tóc ướt nước xoa trên vai cô.

“Thang Ninh, mang theo tài sản cùng con của cậu, mau chóng ra xe theo người đàn ông của cậu đi.” Đàm Duy Duy vẫy tay, “Chị muốn ngủ, hôm qua thức dọn đồ cả đêm rồi.”

Thang Viên ôm con vịt của mình, ngờ vực nhìn hai người lớn đứng sau lưng và một cái cửa trước mặt. Khuôn mặt Thang Ninh thoát trắng thoát xanh.

Tô Nguyên cười: “Thang Ninh, mang theo tài sản cùng con của em, không cần mau chóng ra xe, theo anh đi đi.”

Thang Viên rất thích chỗ ở mới, bé rất quen thuộc nhà của Tô Nguyên, hơn nữa, hiện tại bé có thể mang vịt bự lên giường ngủ cùng.

Thang Ninh không có nhiều đồ đạc, quần áo bốn mùa, đồ chơi của Thang Viên, tranh sách, bất cứ lúc nào muốn rời đi cậu đều có thể đóng gói rồi chuồn khỏi thành phố. Cậu hơi phản đối hình thức sống chung này, nhưng khi dọn vào, cũng chẳng có cảm giác gì, trừ việc cậu chiếm nửa cái giường cũng như nửa tủ quần áo của Tô Nguyên.

Kỳ thật, tủ quần áo đôi khi là vật dụng riêng tư hơn giường. Giường đựng thân thể, tủ quần áo chứa đồ ngụy trang, chúng ta có thể phơi bày tướng mạo sẵn có nhưng không bao giờ muốn nói cho người khác biết mình có bao nhiêu mặt nạ.

Thông tin của Chu Phóng rất nhanh nhạy, cậu chàng mắng ở đầu dây bên kia: “Khỉ gió, hai tên bịp bợm. Ở cùng một nhà, còn phân chủ nhà với khách trọ làm gì? Sao không thấy Thang Ninh nhà cậu thuê phòng chỗ tôi? Tô Nguyên này, nếu là tôi cậu có chịu cho thuê phòng mười ngày nửa tháng không? Tôi quá xem thường hai người các cậu rồi.”

Tô Nguyên giỡn với Chu Phóng qua điện thoại. Chu Phóng mắng to, Tô Nguyên cậu là đồ phân biệt đối xử.

Thang Ninh ở bên cạnh nghe thấy thế cười trừ, lấy CD, cho đĩa mình tự thu âm vào bật lên nghe, bên trong chỉ có mỗi một bài. Bài hát có tên [Chim sơn ca của quốc vương]*. Ca từ đại ý là: Sơn ca yêu quốc vương, bởi vì lần đầu tiên quốc vương nghe nó hát đã rơi lệ bi thương, nó từ chối ***g sơn của quốc vương, chọn ở bên cạnh hát cho ngài nghe, cho dù vĩnh viễn quốc vương cũng không hiểu tình yêu của nó trong tiếng hát ấy. Quốc vương sắp chết, tử thần nghe thấy sơn ca hát trong hoa viên, tử thần nghe hiểu tình yêu của nó, liền trả lại quốc vương, thế nhưng quốc vương vẫn không hiểu tiếng ca của nó. Sơn ca bay ra khỏi hoàng cung, cất tiếng hát cho người đi đường, cho ngư dân, cho người ăn mày, tất cả đều hiểu tình yêu của nó, chỉ mình quốc vương vẫn không hiểu. Nó chỉ là một con sơn ca đáng thương nhỏ bé, muốn hôn trộm quốc vương, nhưng lại mỗ thương má ngài.

(*) [Có một hội chứng gọi là hội chứng Chim sơn ca, một hội chứng nảy sinh giữa người chăm sóc và người được chăm sóc. Mạn phép đoán ý bạn Thang Ninh đẹp dzai rằng bạn nhắc khéo anh Tô, chăm em thế chứ chưa chắc em đã yêu nha xD]

“Thang Ninh, em mở cái nhạc quỷ gì vậy, buồn như đưa đám.” Tô Nguyên tắt điện thoại, quay sang hỏi.

“Anh thật chẳng biết thưởng thức.” Thang Ninh nói, “Đành vậy, tội nghiệp anh.”

“Anh chỉ thấy khóc gió than mưa thôi.” Tô Nguyên nói.

Thang Ninh thở dài: “Ai... Đang tâm trạng, đều bị anh phá hết rồi, xem bầu không khí vất vả em xây nên này.”

“Muốn tâm trạng thì em nghe [Hành khúc đám cưới] đi, đảm bảo sẽ có tâm trạng.” Tô Nguyên nói, “Mà giờ em muốn tâm trạng hay theo anh tể Ngũ Tạng miếu*?”

(*) [ngũ tạng: tâm, can, tì, phế, thận. Tể Ngũ Tạng miếu nghĩa là ăn lấp bụng đói.]

Thang Ninh giả bộ suy nghĩ, đáp: “Dân lấy cơm làm trời, ăn uống quan trọng hơn.”

Anh không phải quốc vương, cậu cũng không phải chim sơn ca.

Tô Nguyên ngồi trong xe cười bảo: “Anh còn tưởng em là trai Đạt Bản Thành* của anh chứ.”

*[Đạt Bản Thành xuất phát từ biên khúc dân ca “Cô nương Đạt Bản Thành” của dân tộc Duy Ngô Nhĩ do Vương Lạc Tân chỉnh lý. Nó cũng là dân ca Duy Ngô Nhĩ duy nhất được dịch sang Hán ngữ. Năm 1938, đoàn văn nghệ nơi Vương Lạc Tân kháng chiến tổ chức hội liên hoan, có trình bày một khúc dân ca vùng Tân Cương tên là “Khúc hát người đánh xe ngựa Đạt Bản Thành”. Vương Lạc Tân nghe xúc động, dùng phương pháp tốc ký ghi lại giai điệu, nhịp điệu, cũng nhờ hát đối từ và làm phiên dịch đơn giản. Rất nhanh biên thành bài hát “Cô nương Đạt Bản Thành”. Nó giống như một cơn gió thổi khắp Lan Châu, về sau được ca sĩ Triệu Phong biểu diễn, truyền bá đến Trùng Khánh, Côn Minh, Myanmar, Malaysia cho đến các nước Nam Á. Có rất nhiều tích xưa liên quan đến khúc dân ca này nhưng xin được miễn đề cập tới.

Lời ca tạm dịch:

Đạt Bản Thành có những con đường đá vừa cứng vừa phẳng

Dưa hấu to to ngọt lịm người

Đạt Bản Thành có những cô gái suối tóc dài thướt tha

Ôi cô gái Đạt Bản Thành

Có đôi mắt sáng trong lúng liếng

Nếu nàng muốn lập gia đình

Đừng gả cho người khác
Nhất định phải theo ta
Mang theo của hồi môn
Dẫn theo em gái nàng
Hãy lên xe ngựa mau thôi.]

Nhật ký tuần của Thang Thang. Ngày thứ bảy.

Người lớn nói dối.

Ba Tô Nguyên đi công tác, lúc ăn sáng chỉ có mình với ba Thang Ninh, mấy ngày tiếp theo mình cũng chỉ có thể linh một phần tiền tiêu vặt. Mình thấy, ba người ăn cơm tốt hơn so với hai người, hai phần tiền tiêu vặt cũng nhiều hơn là chỉ có một phần.

Mình hơi nhớ ba Tô Nguyên, ba Thang Ninh cũng nhớ ba Tô Nguyên.

Tối ba Tô Nguyên gọi điện về, mình bảo là mình nhớ ba. Ba Tô Nguyên nói, có phải nhớ túi tiền của ba không. Mình đáp đúng vậy. Mình là bé ngoan trung thực.

Nhưng mà, rất lạ nhé, ba Thang Ninh nói qua điện thoại rằng không hề nhớ ba Tô Nguyên.

Ôi! Người lớn vì sao không thể thành thật một chút nhỉ.

8. Chương 7

Chu Phóng gọi điện rủ Tô Nguyên đến đảo Dương Tự chơi mấy ngày, bạn Chu Phóng có biệt thự ở trên đảo.

Từ chỗ họ ngồi tàu thủy tới đảo Dương Tự mất tầm 45 – 50 phút, một ngày chỉ có hai chuyến ra đảo. Môi trường thiên nhiên được bảo tồn nguyên vẹn, hơn một nửa hòn đảo là thác nước, sông hồ, bãi biển phân ra thành bãi đá cùng bãi cát. Trên đảo có rất nhiều cảnh đẹp. Nơi này trước đây nghèo xơ xác, chỉ cần chưa già đến mức không thể đi đứng, dân đảo đều chạy ra ngoài bươn chải kiếm sống. Mãi đến khi đảo được khai phá, người giàu có đổ tiền lên đảo mua đất xây nhà, đầu tư, khiến cho kiến trúc nơi đây chọi nhau chan chất, một dãy các biệt thự sang trọng kề bên hàng dài nhà vôi thấp tè. Người giàu thì dùng bữa trong vườn hoa nhà mình, dân bản xứ ăn rau hái từ ruộng họ trồng trong căn phòng đất.

Thang Ninh trước khi xuất phát chạy đi mua một đồng kem chống sương chống nắng. Mua cả quần bơi và mũ rơm cho Thang Viên.

“Thang Ninh, em nhớ đem theo mấy bộ quần áo dài cho Thang Viên, nhiệt độ trên đảo ngày nóng đêm lạnh.” Tô Nguyên nhìn Thang Ninh thu xếp nửa ngày trời, túi đồ càng lúc càng vơi. Xem chừng nếu có thể, ngoại trừ kính râm, mũ, kem chống nắng thì cậu chàng lười mang thêm thứ gì khác.

Thang Ninh nghe vậy, liền nhét thêm quần áo của Thang Viên vào túi.

Hôm sau cùng đi còn có bọn Vệ Nam, Kỳ Tịnh, là hội chơi chung từ xưa.

Vệ Nam tính trêu Tô Nguyên, đặc biệt dẫn theo một thiếu niên tầm hai mươi, ánh mắt trong trẻo, cười lên vô cùng ngây thơ vô hại, trên người thoảng hương cỏ xanh.

Tô Nguyên nói: “Vệ Nam, mẹ nó cậu đừng có toan tính linh tinh.”

“Ai toan tính hả? Chẳng phải cậu cũng thích hàng non ư?” Vệ Nam kêu oan, gọi Chu Phóng, “Chu Phóng, cậu vào đây nghe xem ai mới toan tính này.”

Chu Phóng tựa người ở cửa, cười: “Ai cũng không cao tay bằng Tô Nguyên và Thang Ninh. Tôi nói cho các cậu nghe, bọn họ dân lừa đảo hết, đạo đức giả lắm. Chúng ta chớ hiểu lầm quan hệ bọn họ. Bọn họ không sống chung đâu, chỉ là chủ nhà với khách trọ thôi, quan hệ trong sáng cực kỳ. Trừ hôn hít lên giường làm tình, đến nắm tay cũng không nhá.”

Vệ Nam cũng cười: “Chu Phóng, câu này có vấn đề nghiêm trọng nhé, lên giường và làm tình cơ bản là cùng một khái niệm.”

“Cậu có thường thức không hả? Rõ ràng là hai bước chứ.” Chu Phóng phản bác ngay, “Có thể lên giường trước rồi làm tình sau, nhưng không nhất thiết làm tình là phải lên giường.”

Tô Nguyên châm thuốc hút, mở miệng: “Các cậu tám nhắm đủ chưa? Có ai trong các cậu không biết Thang Ninh sao? Chuyện tôi và cậu ta đều bị thêm mắm dặm muối ướp chín từ xưa rồi. Chu Phóng, đây chẳng phải biệt thự của bạn cậu à? Anh ta đâu?”

Chu Phóng còn chưa kịp bắt ý, vô thức đáp: “Anh ta có việc, chiều mới về.”

“Vì chuyện vườn hoa phía nam?”

“Sao cậu biết...” Chu Phóng cả kinh, buột miệng rồi lập tức im bặt. Gã làm vậy chẳng khác nào thừa nhận nhà này là của Dương Minh sao? “Khốn thật, Tô Nguyên...”

Tô Nguyên chỉ điểm: “Tám chuyện thì phải tìm chuyện mới như vậy mà mỗ xẻ, khứu giác sau này cần nhạy tin hơn nhé.” Anh cầm bao thuốc trên bàn, xoay người lên lầu hai, tìm thấy Thang Ninh trong phòng ngủ. Thang Viên ngồi thuyền bị say sóng, từ lúc lên đảo vẫn được Thang Ninh bế, bé thò đầu nhìn xung quanh, thấy hiếu kì lắm, nhưng lại không có sức nô đùa, thành thử cảm thấy tủ thân.

Tô Nguyên đứng ở cửa nhìn Thang Viên đứng trên giường, hai tay bám bệ cửa sổ. Từ chỗ này có thể trông thấy bãi biển phía trước, rất nhiều chim biển đang chao liệng ngoài khơi.

“Thang Viên, nằm xuống ngủ đi.” Thang Ninh nạt.

Thang Viên quay sang, dẩu môi, nhìn Thang Ninh một cái, rầu rĩ cúi xuống.

“Thang Gia Viễn.” Thang Ninh sầm mặt.

Thang Viên thấy Thang Ninh cúi lên, ngoan ngoãn chui vào chăn nằm, lộ ra mỗi cái đầu, nhỏ giọng hỏi: “Buổi chiều con ra ngoài chơi được không?”

Thang Ninh gật đầu.

Tô Nguyên không vào, chờ Thang Ninh đi ra, hỏi: “Nó không sao chứ? Trên đảo cũng có bệnh viện.”

“Không sao đâu.” Thang Ninh tiện tay đóng cửa lại, “Nó ngủ một giấc xong dậy lại khỏe re.”

“Câu này nghe kỳ kỳ.” Tô Nguyên cười, lại hỏi, “Em đói không? Dưới lầu có đồ ăn đấy.”

Thang Ninh đáp ngay tấp lự: “Đói, đói sắp chết đi.” Bọn họ đi xuống, đúng lúc gặp cậu thiếu niên cỏ xanh chạy lên. Thang Ninh nhếch miệng, lộ vẻ mặt trên tức.

“Thang Ninh, em đừng chơi đại.” Tô Nguyên cảnh cáo.

Đám Chu Phóng dưới lầu bày trò chơi, cười đùa ầm ĩ. Kỳ Tịnh vì chữ Tịnh [jìng] nằm trong tên, vẫn luôn bị người ta gọi là Kỳ Tiệp [jiàn], khiến Kỳ Tịnh phiền muộn vô cùng.

Hắn kháng nghị: “Các cậu cưỡng gian dân ý.”

Thang Ninh cầm đĩa bánh ngọt, cắn một miếng to, nói: “Kỳ Tịnh, em thực sự rất thông cảm cho anh. Nhưng mà anh đã nghe câu này chưa?”

Kỳ Tịnh tưởng lầm Thang Ninh là quân đồng minh, vội hỏi: “Câu gì?”

“Nếu bị cưỡng gian, phản kháng vô hiệu, không bằng nằm xuống, im lặng hưởng thụ.” Thang Ninh nghiêm trang phán.

Chu Phóng và Vệ Nam cười ngặt, Kỳ Tịnh điềm tiết, hận không thể lao vào xử lý Thang Ninh. Quay sang nói với Tô Nguyên: “Buổi tối cậu mà không gian nó, ngày mai tự cung đi.”

Ba giờ chiều Dương Minh xuống đến nơi. Anh ta vừa đến, Chu Phóng yên phận hơn nhiều, ngồi ngay ngắn chính tề. Tô Nguyên thâm lắng đầu, Chu Phóng rước lấy Dương Minh, chết chắc. Cũng không biết rốt cuộc Dương Minh nghĩ thế nào.

Đoàn người vừa đặt chân lên cát đã bắt đầu hề nhau quây tưng. Thang Viên dẫm chân trần trên đụn cát, cúi đầu, giật giật ngón chân, kinh ngạc mở to mắt, nhìn sóng biển tràn qua mu bàn chân rồi lại thoáng chốc rút về. Thang Ninh cầm một con cua con nữa trong suốt đặt lên vành mũ rơm của Thang Viên, làm bé với tay gạt xuống liên tục, Thang Ninh cười ha hả, Thang Viên không biết làm sao, đành quay đầu cầu cứu Tô Nguyên.

“Em con nít hơn cả Thang Viên.” Tô Nguyên đi tới đá đá Thang Ninh.

Thang Ninh nổi hứng, chỉ vào một con cua to hơn, gọi: “Thang Viên, xem này, thêm một con cua nữa.”

Trong tay Thang Viên vẫn còn cua nhỏ ban nãy, trên bờ cát rộng thêm một con to hơn nhiều đang bò ngang, Thang Viên ngồi xồm xuống, vừa khê đưa tay sờ, con cua phun bọt biển giương hai cái càng lớn cảnh cáo, Thang Viên bị dọa, vội vàng rút tay về giấu sau lưng, không dám chọt cua nữa.

Tô Nguyên tới gần bắt con cua: “Thang Ninh, em mang cái chai rỗng lại đây.”

“Miệng chai bé quá, không lọt đầu.” Nhưng con cua thả vào ngon lành, Thang Ninh lấy dao khoét một lỗ nhỏ thông khí.

“Mỏ vách đá bên kia có rất nhiều ốc biển, một số ăn được, một số không.” Tô Nguyên công kênh Thang Viên trên vai, vừa đi vừa nói với Thang Ninh, “Bên trong khe đá có rất nhiều cua, cả vỏ sò nữa. Dân đảo này tin rằng hòn đảo này nổi trên biển, nó trôi đến từ một nơi khác.”

“Anh tin sao?” Thang Ninh cúi xuống nhặt lên một con bò sát là lạ, nhìn mãi không nhận ra, Thang Viên đưa cái chai qua, muốn để Thang Ninh bỏ vào, nhìn kỹ thấy nó xấu xí, bé thu chai lại. Thang Ninh ném lướt nước trả nó về biển.

“Không tin.” Tô Nguyên cười. Nhưng nếu có đứa trẻ nào hỏi, anh cũng sẽ nói đảo Dương Tự là hòn đảo được thổi đến từ một phương trời khác. Người già coi nó như một giá trị cần bảo tồn, trẻ con cảm thấy nó là một truyền thuyết đẹp.

Thang Ninh nói: “Cho nên em mới bảo anh là kiểu người tân cổ giao duyên mà, đôi khi bao thủ hơn cả các cụ.”

“Giờ mới biết anh là cụ à, gọi tên khác để nghe hơn đi.”

“Chiếm tiện nghi của em à?” Thang Ninh mỉm cười.

“Loại tiện nghi này anh chưa chiếm được bao giờ.” Tô Nguyên cười ha hả, nói với Thang Viên đang cười trên vai, “Thang Thang, chú tìm cua hòa thượng cho cháu nhé?”

“Dạ.” Thang Viên đồng ý liền. Lại hỏi, “Cua hòa thượng là cua gì ạ?”

“Một loài cua tròn nhỏ. Trơn nhẵn, giống cái đầu láng o của hòa thượng.”

“Đầu trơn à?”

“Ừ.” Tô Nguyên trả lời.

Thang Ninh lại nói: “Anh tự nghĩ ra cái tên ấy hả? Gì mà cua hòa thượng.”

Mỏ đá phía trước nhô khỏi mặt biển hơn chục mét, lớp đá xù xì bị sóng biển mài trơn nhẵn. Bên kia là bãi đá, lúc thủy triều rút xuống có thể theo mỏm đá băng qua. Trên các tảng đá bờ lởm ngổm những con ốc biển bé bằng hạt gạo, những con lớn hơn là ốc vụn mà Tô Nguyên đã kể, to nhỏ khác nhau, gia công một chút có thể thành một tác phẩm nghệ thuật.

“Có ăn được không?” Quê Thang Ninh không có biển, kiến thức về biển cơ bản ngang với Thang Viên.

Tô Nguyên nhìn một chút, gắp con ốc tròn dẹt bên cạnh: “Loại này ăn được, thơm ngon. Con kia cũng ăn được, nhưng không ngon bằng loại này.”

Thang Viên ôm cái chai, nói: “Con thích chúng. Con không cần loài ăn được. Con sẽ không ăn nó.”

Thang Ninh ban đầu muốn tìm ốc bám trên đá về ăn, còn khoác lác nói, phải tìm một xô mang về khách sạn nấu, nhưng được một chốc, cậu tuyên bố bỏ cuộc, ốc hương quả thật rất ít, vất vả lắm mới chỉ tìm được hơn mười con, Thang Viên còn không hào hứng với chúng. Mấy con cua vẫn trốn trong những khe đá, có động tĩnh sẽ rút sâu hơn, Thang Viên thấy một con cua nhỏ màu hồng, Thang Ninh chưa kịp đến bắt, nó đã lủi mất tăm. Thang Viên tìm được rất nhiều ốc vạy trên vách đá gần bờ. Tô Nguyên không biết đang tìm gì, một mình chạy xa xa.

Thang Ninh thở phì phì, mệt mỏi đặt mông xuống cát, liếm môi, mặn chát. Cậu tu hết nửa chai nước, duỗi thẳng cẳng nằm trên bờ, lấy cái mũ rơm của Thang Viên úp lên mặt. Thang Viên chơi một mình chán, quay về ngồi tựa lên Thang Ninh ở bờ cát, bóc hết thành quả đựng trong chai nhựa của mình ra, rồi lại thả vào từng cái một.

Khi Tô Nguyên trở lại, bắt lấy tay Thang Ninh, mở ra, đặt một con cua nhỏ màu trắng hình cầu vào lòng bàn tay cho Thang Viên xem. Thang Viên vươn tay chọc chọc, con cua giật mình, giống như bọ rùa thu hết tám chân về, sau đó lật mình, bộ dạng ngốc nghếch vô cùng. Thang Viên rất thích con cua này, cầm ngay một cái chai rỗng mới thả vào.

Tô Nguyên gạt hạt cát trên mặt Thang Ninh xuống, hôn cậu cuồng nhiệt. Thang Ninh cười, quẹt nước bọt dính bên môi, sau đó nói: “Nụ hôn mặn.”

Hai người ngồi chơi trên bờ cát một lúc mới dẫn Thang Viên về. Chu Phóng và Dương Minh dắt nhau đi dạo quanh bãi biển, để lại từng dấu giày trên cát, còn người thì chẳng thấy bóng dẫu. Bọn Kỳ Tịnh nhặt được con ốc biển bự, sau khi ba người Tô Nguyên trở về, con ốc biển vào tay Thang Viên, bé cảm ơn một câu, làm Kỳ Tịnh sướng rơn cả buổi.

Tối đến mọi người ăn cơm bên bờ biển, tôm ốc nhìn như bọ xít, Thang Viên ngậm chặt miệng không chịu ăn. Thấy Thang Ninh và Tô Nguyên ăn hết, lúc này bé mới đồng ý hé miệng. Thang Ninh cho mấy con ốc hương nhặt được vào luộc chung, lúc ăn thấy thành tựu lắm.

9. Chương 8

Sáng sớm trên đảo Dương Tự rất đẹp. Chim hót ríu rít, sóng vỗ rì rào, xa xa tiếng động cơ ầm ầm, tiếng thổ ngữ thân thiện của dân bản xứ trò chuyện với nhau.

Người trên đảo có thói quen dậy sớm, ngay cả Thang Ninh thuộc loại bám giường thành tính cũng rời giường tầm sáu bảy giờ. Chủ yếu là vì bữa sáng quá đổi phong phú. Bánh nướng khoai tây, mì hải sản, bánh kẹp... Nếu bữa sáng là cháo, đồ ăn kèm sẽ càng phong phú hơn, dân bản xứ mỗi nhà đều ủ rượu ốc bùn, cua ngâm rượu, cua ướp muối, tôm nõn.

Cua ngâm rượu ăn sống, mùi vị là lạ, Thang Ninh ăn không quen. Cua ướp muối vừa mặn lại vừa thơm, họ tách mai, cho nhiều muối vào rồi đập kín mai lại. Món ăn mà di gái dân bản xứ được Dương Minh thuê làm bếp gồm: khoai sọ, khoai môn đào lên từ ruộng nhà, thịt muối cắt hạt lựu, chưng cách thủy cùng canh cua ướp mặn, thêm nếm gia vị là xong. Món ăn dân dã này vừa lên bàn đã hết veo.

Kế hoạch của Tô Nguyên vốn định ở đây hai ba ngày, ai ngờ cuộc sống qua dễ chịu mà kéo dài, ở tròn đúng một tuần. Lúc sắp đi, Thang Ninh theo một bà cô nào đó đi mua vài lọ tôm khô, tôm này đã nấu chín, có thể ăn luôn. Người trên đảo thường bỏ vỏ bỏ đầu, rang tôm với muối, phơi khô, cho vào lọ thủy tinh sạch, muốn ăn thì đổ ra đĩa nhấm cùng dấm gừng, mặn mặn lại ngọt thơm.

Thang Viên ôm chai đựng cua hòa thượng của nó, đi tít đằng trước một mình. Thịnh thoảng ngoái đầu nhìn đám Thang Ninh.

Thang Ninh đi tới bên nó hỏi: “Thang Viên, không thích ở đây ư?”

“Thích.” Thang Viên gật mạnh đầu, lại thấp giọng nói, “Nhưng ba phải về nhà rồi, con cũng nhớ bé vịt của con.”

Thang Ninh cười xoa xoa đầu Thang Viên. Khi ngồi thuyền, Thang Viên lại say sóng, thiêm thiếp tựa trong lòng Thang Ninh. Thuyền cập bến, gọi taxi, tài xế hỏi đi đâu, Tô Nguyên và Thang Ninh đồng thời báo địa chỉ, sau đó hai người đều ngẩn ra. Cái Thang Ninh nói là địa chỉ cũ. Tài xế bực mình hỏi: Rốt cuộc là đi đâu?

Tô Nguyên liếc Thang Ninh ngồi ghế sau đang cười gượng, báo lại địa chỉ. Trở về đặt Thang Viên lên giường, bé thoáng mở mắt, nhận ra chỗ ở quen thuộc, trở mình ngủ tiếp. Tô Nguyên trách Thang Ninh: “Ngay cả Thang Viên cũng biết đâu là nhà.”

“Nhất thời lỡ lời lỡ lời.” Thang Ninh xảo biện.

Tối, Tô Nguyên đem Thang Ninh nhất thời lỡ lời ra trừng phạt một phen ra trò. Thang Ninh nằm sấp trên giường trắng mặt, nhìn Tô Nguyên tìm thuốc.

“Cho em một điếu.”

“Không được hút thuốc, có hại cho sức khỏe.”

“Để em hút hai hơi không thì em hút một điếu đấy.” Chưa thấy ai vừa hút thuốc lại vừa bày ra cái mặt nghiêm chỉnh dạy người khác rằng “Hút thuốc có hại cho sức khỏe”.

Tô Nguyên đặt điếu thuốc lên môi Thang Ninh, neho mắt nhìn cậu rít một hơi, nói: “Em hút như hít thuốc phiện ấy.”

“Xuống địa ngục đi.” Thang Ninh thấy Tô Nguyên thu điếu thuốc về, giật lại, không cướp được, đành phải tự mình rút ra một điếu, tự làm tự hưởng.

Tô Nguyên tay cầm điếu thuốc vuốt nhẹ mặt cậu, nói: “Thang Ninh, em là con ngựa hoang, tự do quen rồi, không lưu luyến gia đình.”

“Thành thói rồi.” Thang Ninh thoáng trầm mặc, đáp.

Tô Nguyên cười: “Thành thói?” Thói quen xấu sẽ từ từ sửa, mỗi ngày sửa một chút, dần dần sẽ bỏ được thói.

Thang Ninh chậm rãi nói: “Tô Nguyên, đừng bắt em thay đổi quá nhiều. Có vài thói quen thay đổi, em lại không biết làm thế nào để sửa về như cũ.”

Tô Nguyên vẫn cười: “Không sao, chúng ta cứ từ từ. Anh cũng quen dần.”

Chu Phóng và Dương Minh sau khi trở về từ đảo Dương Tự vài ngày thì xảy ra tranh cãi, Chu Phóng trả chìa khóa lại cho Dương Minh, ném lại vài bộ quần áo, rồi đi vô cùng tự tại. Gã gần đây chơi bởi suốt, nhàn rồi không việc gì làm, cộng thêm cá tính công tử kiêu ngạo càn quấy, chẳng có mấy bạn hợp tính. Tô Nguyên giờ không thể rủ ra ngoài ăn chơi bù khú, lại không dám đi quấy rầy Vệ Nam, Chu Phóng chỉ đành chạy tới chỗ của Kỳ Tịnh và tiệm Thang Ninh liên tục.

Kỳ Tịnh bị gã phiền nhiễu rối tinh rối mù. Anh mở một cửa hàng thời trang tương đối cao cấp, người vào mua quần áo đều hơi xấu. Chu Phóng đi tới ngồi xuống, chín trong mười khách hàng nữ sẽ hỏi ý kiến chàng trai ngồi bên thường thức xem có hợp không. Chu Phóng rất thật thà nhận xét, “Bộ này không hợp với cô”, “Dáng chị mặc loại quần áo này không đẹp”, “Màu này với màu da bạn không hợp”. Khách hàng tức đến độ vứt quần áo bỏ đi. Nhân viên cửa hàng trong lòng thâm phần nộ, lén nói cho Kỳ Tịnh, ông chủ à, xin đừng để bạn anh tới tiệm nữa, anh không muốn kiếm tiền, nhưng em muốn hưởng hoa hồng.

Chu Phóng ở bên nói vọng sang: “Tớ chỉ nói sự thật, cô ta mặc bộ đó trông khó coi mà.”

Kỳ Tịnh hiền lành mấy cũng nổi điên không nể mặt. Vì thế, tiệm hàng Thang Ninh trở thành căn cứ địa cuối cùng của Chu Phóng.

Tiệm Thang Ninh thú vị hơn Kỳ Tịnh, khách tới mua hàng cũng dễ thương hơn. Ông chủ Thang Ninh có phần xảo quyết, đeo trên cổ vòng sợi mây, bị khách quen nhìn trúng, đối phương muốn mua cho bằng được, Thang Ninh nhất quyết không chịu bán, giằng co hồi lâu, cuối cùng năm trăm tiền mặt xong cuộc mặc cả co kéo. Khách mua cầm vòng cổ thỏa lòng thỏa dạ rời đi, còn tên gian thương vô lương Thang Ninh đứng huýt sáo, mỹ mãn cất tiền vào ngăn kéo.

Chu Phóng thấy ở đây thú vị, thích đến độ không muốn rời đi. Thang Viên mang ghế đẩu đặt ngồi trước mặt Chu Phóng, mắt hứng nhìn gã, Chu Phóng chiếm lấy ghế bành của nó.

Thang Ninh nói: “Chu Phóng, gọi cho Dương Minh đi. Phải giải quyết dứt khoát. Hoặc chia tay, hoặc tiếp tục? Dậy đưa vậy, các anh không thấy mệt à?”

Ánh mắt Chu Phóng thoáng lóe lên rồi ảm đạm, nằm nói: “Không có gì phải giải quyết cả. Quan hệ bọn tôi chỉ là chơi thôi, giờ chơi xong rồi, chấm hết là tất nhiên.”

Thang Ninh và Tô Nguyên vẫn khá phúc hậu, không vạch trần đáy lòng gã. Chu Phóng mở máy 24/24, rất sợ bỏ lỡ cuộc điện thoại nào. Vệ Nam mới bị bệnh nhân cho leo cây, vô cùng căm tức, rít gào với Chu Phóng: “Cậu giả bộ cái thá gì? Má cậu! Có giỏi đừng chờ điện thoại Dương Minh nữa.”

Chu Phóng bị đả kích, lập tức tháo pin, mặt mũi khó đăm, ban ngày trốn trong tiệm của Thang Ninh, buổi tối ra ngoài chơi lu bù.

Dương Minh gọi điện tới tiệm của Thang Ninh. Chu Phóng bày ra sắc mặt coi đối phương như bùn nhão, ý người ngồi một chỗ cười lạnh, giả bộ thoải mái hỏi Thang Ninh: “Hắn nói gì?”

Thang Ninh có gì đáp nấy: “Dương Minh nói, dạo gần đây ảnh khá bận, quên không gọi cho anh... Bật lửa hàng hiếm của anh đánh rơi ở chỗ anh ấy, rảnh rồi thì...”

Còn chưa nói hết câu, Chu Phóng đã dẫm chân dập thuốc, mặt đen sì sì, như trâu ***g xông ra ngoài. Hỏa giận này, hoa cỏ ven đường đều bị hun héo chết.

Cách ngày, Chu Phóng đeo kính râm tới tiệm Thang Ninh, ngồi một lúc mới đi. Gã lại bắt đầu đem chỗ Dương Minh làm tổng hành dinh.

Tô Nguyên nói, nước sông dù có đến ba nghìn gáo, có người chỉ cần một gáo mà thôi. Chu Phóng ngược lại, từng gáo từng gáo đều là kịch độc. Chiêu vờ tha để bắt lại của Dương Minh làm được đến xuất thần nhập hóa, Chu Phóng chưa kịp ngã khỏi mây, đã bị dè dưới núi Ngũ Chỉ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt Dương Minh thực sự quá thường. Chu Phóng được mỗi cái mặt để người ta chú ý nhìn vài lần, ngoài ra chả có gì đáng ngợi khen, ngay cả bà mẹ chiều Chu Phóng có tiếng cũng cau mày bảo, Chu Phóng nhà ta, ngoài nụ cười rạng rỡ khá dễ nhìn, còn lại cái gì cũng không được. Nhưng gương mặt hấp dẫn lúc cười lộ lên của gã chẳng phải hàng hiếm, đâu cũng cũng có người đẹp hơn gã. Không biết Dương Minh đến tột cùng là nhìn trúng Chu Phóng điểm nào.

Thang Ninh nói: “Chuyện này giống con muỗi chỉ thích hút máu nhóm A thôi. Sở thích mỗi người mỗi khác.”

Dạo này Thang Viên giận Thang Ninh. Bởi vì qua tháng tám, nó tròn ba tuổi, Thang Ninh nói muốn đưa nó đi nhà trẻ. Thang Viên núp sau cửa nghe được, trốn vào phòng, không chịu để ý tới Thang Ninh nữa.

Thang Ninh hết cách, buộc phải dỗ dành bằng vật. Tô Nguyên cười: “Thang Ninh, em có mỗi chiêu này đem ra dùng hoài.”

Thang Ninh nói: “Một chiêu là đủ xài cho tương lai và mai sau.”

Đáng tiếc lần này Thang Viên không dễ dụ, vừa ra khỏi tàu điện ngầm đã đứng yên không chịu di chuyển. Thang Ninh dứt khoát vung tay bỏ đi một mình, thậm chí Thang Viên sẽ đuổi kịp. Ai dè Thang Viên đứng tại chỗ, ngẩn ngơ, vẫn không nhúc nhích, đứng đó kìm nước mắt doanh tròng sắp rơi, nhìn theo bóng lưng Thang Ninh không chớp mắt. Thang Ninh quay đầu lại, cam chịu ôm lấy Thang Viên đi về. Thang Viên uất ức ôm lấy cổ ba mình.

Thang Ninh dắt bé đến cửa hàng đồ chơi hay đến, nhân viên nữ trong tiệm chỉ vào mấy con vịt bông lớn bé khác nhau, điệu bộ khác nhau, hỏi: “Bé Thang Thang, thích con vịt nào? Chị lấy cho em nhé?”

Thang Viên nắm chặt tay Thang Ninh, im lặng lắc đầu.

“Thang Viên, ngay cả vịt cũng không muốn sao?” Thang Ninh nhúc nhích đầu vô cùng.

Một cô gái trong tiệm thấy Thang Viên mắt ướt mi, nhét con vịt bông vào lòng nó, “Đây, cứ ôm chơi một lát đi.”

Thang Viên nhìn con vịt trong tay, lại nhìn Thang Ninh: “Con không đi nhà trẻ được không?”

Thang Ninh vừa nghe câu này, lộ ra biểu tình vô dụng muốn vọng trời xanh thét gào trời muốn hại ta, nói: “Thang Viên, trong nhà trẻ có rất nhiều đồ chơi, còn có nhiều chị xinh đẹp, và rất nhiều bạn chơi chung với con....”

“Con không thích đi nhà trẻ, con thích ở với ba.”

Thang Ninh chịu thua, đành phải cầm lấy con vịt trong lòng nó: “Quên đi, trước mua vịt đã, chuyện đi nhà trẻ nói sau.” Cùng lắm thì sau đó thực thi cưỡng chế.

Thang Viên không nghi ngờ có trá, vô cùng cao hứng theo ba nó đến quầy thu ngân tính tiền. Thang Ninh chốt dĩa, buổi tối dẫn Thang Viên đi ăn bánh dứa và uống nước ngọt. Lừa trẻ con không phải bao giờ cũng sai. Kỳ thật Thang Ninh rất sốt sắng chuyện này, cậu nhớ ngày bé cũng rất ghét đi học. Bị cha mẹ bắt rời giường đến trường, cậu còn nghiêng răng nghiêng lợi thề: Sau này có con, nhất định sẽ không ép nó đi học.

Thang Viên sau khi trở về, cho Tô Nguyên xem con vịt mới. Tô Nguyên nhìn Thang Ninh đứng phía sau, bộ dáng như có tật giat mình, phỏng chừng cậu đã quyết tâm.

“Lúc đó chắc chắn sẽ khóc.”

“Giờ em có nói gì nó cũng khóc, dẫu sao đưa đến trường sẽ khóc, chi bằng giữ lại khóc một thể cũng tốt.” Thang Ninh nói, “Trước đây em cũng không chịu đi học, cha em cho một bạt tai, nhưng hiện tại đến sợi tóc của Thang Viên em cũng chẳng dám đụng.”

“Thang Viên bướng giống em hồi bé nhỉ.” Nhìn Thang Ninh bây giờ, khẳng định hồi bé đương sự không phải con nít ngoan ngoãn bảo gì nghe nấy.

“Mẹ em bảo, Thang Viên bướng hơn cả em, thế nào cũng không bớt lo được.” Thang Ninh bắt đầu dĩ cười.

Tô Nguyên cho rằng lừa Thang Viên như thế là không tốt, nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp hay hơn. Trong ấn tượng của anh, ban đầu trẻ con đưa nào đi nhà trẻ cũng khóc. Lúc này buộc phải áp dụng cách từ từ khuyên nhủ Thang Viên vậy. Đến khi đi học, Thang Viên vẫn khóc. Cô giáo ôm lấy Thang Viên nói với Thang Ninh: “Anh đi trước đi, anh càng ở đây lâu, bé biết ba không nỡ, sẽ càng khóc gắt. Đợi không nhìn thấy anh nữa, từ từ sẽ ổn.”

Thang Ninh chạy khỏi nhà trẻ như đào phạm, Thang Viên ở sau khóc òa gọi ba, gọi đến nỗi Thang Ninh ảo giác kinh khủng, gọi điện cho má Thang hỏi, khóc như vậy có sao không? Má Thang nói, không sao, khi còn bé con còn không chịu khóc cơ. Con trai con như thế là đức hạnh đấy.

Chiều, Thang Ninh đóng cửa tiệm xong, chạy đi mua đồ chơi và đồ ăn vặt nịnh nọt Thang Viên. Cô giáo ban sáng cười bảo: “Trẻ con đều thế hết ấy mà, sau này sẽ quen thôi.”

Thang Ninh cười với cô một cái: “Cảm ơn cô, sau này phiền cô rồi. Thang Viên có hơi rắc rối.”

“Bánh trôi?” Cô giáo kia sững sốt, nói: “Anh Thang, dù là gọi chơi, anh cũng không nên đặt biệt danh như thế cho con mình.”

Thang Ninh cũng ngớ người, vội vàng đáp: “Vâng vâng... Sau này tôi sẽ gọi nó là Thang Thang.” Cô giáo thấy đáng về khiêm tốn nghe lời của cậu, không kìm được nhoen cười.

Thang Viên bị tổn thương sâu sắc, liếc Thang Ninh, cúi đầu, lẩm chẫm đi trước một mình. Thang Ninh thả chậm bước chân theo sau bé, tới ngã ba, Thang Viên quên mất phải đi thế nào, ngừng lại. Thang Ninh bước nhanh lên trước Thang Viên, dẫn đường quẹo phải, Thang Viên do dự một chút, duy trì một khoảng

cách theo sau ba mình. Tới tiệm bánh ngọt, Thang Viên đứng lại không đi, Thang Ninh phát hiện, hấp tấp quay lại, vào trong mua loại bánh ngọt Thang Viên bình thường thích ăn, sau đó ôm lấy Thang Viên hỏi: “Sau này con không định nói chuyện với papa nữa sao?”

“Ừm.” Thang Viên gật đầu.

Thang Ninh cười nhéo mũi bé: “Hôm nay con lời nhé, xem nè, có kẹo Khiêu Khiêu, khoai tây chiên, tôm sồi, giờ còn cả bánh ngọt, thêm đồ chơi nữa này. Chú Tô Nguyên còn nói sẽ mua quà cho con.”

“Con đã bảo sẽ không bao giờ nói chuyện với ba nữa mà.” Thang Viên nói rất nghiêm trang.

Thang Ninh cười, mắng: “Ngốc.”

10. Chương 9

Tô Nguyên kích động muốn bóp chết Thang Ninh. Buổi sáng trước khi Thang Ninh ra ngoài, đột nhiên sực nhớ, gửi anh hơn một ngàn tệ, nói là nhân lúc kinh tế còn dư dả, trả trước tiền nhà.

“Ngày đó tôi chỉ nói vậy thôi, tên ngốc kia lại thật sự đưa tôi tiền.” Tô Nguyên đi ăn cùng Vệ Nam, dở khóc dở cười nói.

Vệ Nam gật đầu cười: “Là tôi, tôi cũng làm thế. Thì các cậu quan hệ dở dở ương ương kiểu này, gì cũng không phải. Ở chỗ cậu ăn chùa hoài sao dạng? Cũng không cho cậu bao dưỡng.”

Tô Nguyên cũng cười. Kỳ thực trong đầu anh biết Thang Ninh tính toán điều gì, cậu không muốn quan hệ của bọn họ trở nên quá thân mật, quá phức tạp. Sau này khi cậu muốn rời đi, ai cũng không thiếu nợ ai. Thế cũng không sao, vẫn là câu nói kia, chuyện đâu còn có đó.

Vệ Nam nói: “Chủ yếu là tại trước kia cậu bắt lương sẵn rồi. Cậu chính là cầm thú, nay khoác da người vào thì vẫn là mặt người dạ thú. Thang Ninh quen với cậu trước khi cậu mặc da người, giờ tin cậu là động vật ăn cỏ kiểu gì?”

Tô Nguyên không phản bác. Hai người từng sống chung, hiểu nhau quá cũng không hẳn là không tốt. Anh và Thang Ninh đều nắm bắt tường tận mặt yếu nhất của đối phương, đôi bên thế nào họ không cần nghĩ cũng biết. Đương nhiên thế mới có lợi, không cần giả bộ, muốn thế nào thì thế nấy, yêu cũng chân thật. Anh không muốn cùng Thang Ninh yêu đương trắng gió như ngày xưa, mà là quan hệ nghiêm túc, nhưng anh đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất. Thêm nữa, anh xác thực là cầm thú, tiêu tốn tâm tư thời gian, cần bản là chỉ muốn gạt đối phương lên giường.

Thang Ninh đã ở trên giường anh rồi, anh chẳng tội gì uống phí chất xám, chỉ cần dụng tâm giữ cậu bên cạnh thôi. Anh rất thích Thang Ninh, còn đến mức nào, ngay cả chính anh cũng chưa rõ. Trước đây quen với Thang Ninh, anh luôn đặt ra giới hạn dừng lại, biết rõ cái gì không thể quá đà, người khác chơi chín phần, anh chỉ chịu thả phanh sáu phần, lúc rút lui thì phải mông bỏ đi thư thái hơn bất cứ ai.

“Chuyện riêng của hai người, nay thuộc về chuyện trong nhà. Chỉ có thể tự mình giải quyết.” Vệ Nam cười vỗ vai Tô Nguyên. “Được rồi, nghe Chu Phóng nói, tiệm Thang Ninh xảy ra chuyện, giờ thế nào rồi?”

Tô Nguyên sửng sốt: “Tôi không biết. Không thấy Thang Ninh bảo gì. Nói nghe chút coi?”

Vệ Nam nghĩ một thoáng: “Thang Ninh không nói cho cậu, tôi cũng không tiện kể. Cậu hỏi Chu Phóng đi, Chu Phóng biết rõ hơn tôi, lúc đó cậu ta ở đây.”

Tô Nguyên nói: “Cậu muốn làm gì? Tính làm quân tử giữ mình trong sạch? Để Chu Phóng làm kẻ tiểu nhân.”

“Tô Nguyên à, cậu đừng vô lương tâm, quân tử này chịu khai ra một tên tiểu nhân cho cậu bức cung là đã rất nể tình anh em rồi.” Vệ Nam nhìn đồng hồ, “Tôi đi làm trước đây. Khởi cần cảm ơn.”

Tô Nguyên chờ Vệ Nam đi hẳn, gọi điện cho Chu Phóng. Hơn mười hai giờ trưa, Chu Phóng vẫn còn cuộn tròn ngủ trên giường, cầu nhàu nhận điện: “Tô Nguyên ông muốn gì, sáng sớm gọi điện cho tôi, không cho tôi sống à?”

“Lúc nào rồi mà còn sớm. Cậu ở đâu?”

“Ở chỗ Dương Minh.” Chu Phóng thành thật đáp.

“Tôi hỏi cậu, tiệm Thang Ninh xảy ra chuyện gì?” Tô Nguyên cũng lười mắng gã.

Chu Phóng do dự bên đầu dây: “Cậu nghe ai nói? Tôi đã hứa với Thang Ninh...”

“Chu Phóng, cậu biết tôi bao lâu rồi? Ở trước mặt tôi ra vẻ cái gì hử.”

“Nóng tính thế? Tôi có bảo không nói cho cậu sao?” Chu Phóng bất mãn, “Thang Ninh giấu cậu còn không phải vì cậu. F*ck, chuyện hôm ấy tôi còn tức đến giờ. Nếu không phải Thang Ninh ngăn cản, tôi đã cho tên khốn ấy một trận nên thân.”

Khoảng thời gian trước Thang Ninh có nhận một mối làm ăn. Một quán cà phê lúc sửa sang lại cần mua giấy đèn, tiệm cậu tiêu thụ ế ẩm mặt hàng này, chỉ có số ít nhập về trước đây, mà số lượng quán cà phê cần lại rất lớn. Thang Ninh ép giá tương đối thấp, sau vụ làm ăn, ông chủ quán mới nói, lúc trước thường mua đồ trang trí ở tiệm khác, nhưng lần này giá tiệm cậu rẻ hơn nhiều, nên ông lấy hàng chỗ Thang Ninh. Lúc ấy Thang Ninh không để ý, sau mới biết cửa tiệm ông chủ quán nói cậu cũng biết, chủ tiệm là Trần Hải từng có tranh chấp với cậu. Khi cậu thuê mặt tiền cửa hàng này, Trần Hải cũng nhìn trúng, chủ nhà không thích Trần Hải, nên cho Thang Ninh thuê. Cửa tiệm của hai người cách nhau một con phố, không ảnh hưởng lẫn nhau. Thang Ninh biết mình đoạt mối của Trần Hải, nhưng nghĩ nó chẳng phải chuyện lớn, quyền chọn lựa là ở trong tay người mua không can gì đến cậu, nào ngờ Trần Hải đến chỗ cậu gây sự.

Trần Hải muốn Thang Ninh hủy bỏ đơn hàng, còn bắt cậu xin lỗi gã, nếu không gã quyết không để Thang Ninh yên, còn nói, gã biết Thang Ninh là loại người gì. Đàm Duy Duy nghe đến đây, xông đến cho Trần Hải một cái tát. Trần Hải đang mắng hăng máu, thỉnh linh bị ăn bạt tai, tức giận, nhưng cũng không ngu đến nỗi đi đánh phụ nữ. Miệng chửi, cô thích nó chứ gì? Mở to mắt ra mà nhìn, nó là thằng đồng tính, bất lực với đàn bà.

Đàm Duy Duy lại bồi thêm một cái tát nữa, nói: “Ông chê cái tát trước không đủ mạnh phỏng.” Thang Ninh và Chu Phóng thấy Trần Hải sầm mặt, sợ gã sẽ làm gì Đàm Duy Duy, liền kéo cô ra sau bảo vệ.

Trần Hải đấm Thang Ninh một cú: “Việc này bọn tao không để yên đâu, mẹ nó mày không ngoan ngoan chịu trận, ông mày cho mày biết tay, xem mày sống sao. Tao biết thằng tình nhân của mày, Tô Nguyên chứ gì? Hai tên thủy tinh* chúng mày giỏi lắm chắc? Cái tên đạo đức giả họ Tô đẩy hóa ra cũng thủy tinh một lũ.”

(*) [Thủy tinh, pha ly là tiếng lóng chỉ mông hoặc hậu môn, ám chỉ hành vi *** giữa hai người đàn ông, thay cho tên tục là “giang giao” hoặc “kê giao”. “Vòng thủy tinh” xuất hiện từ những năm 80 trong giới gay Đài Loan. Thủy tinh dễ vỡ và có màu trong suốt, bị ánh mắt người đời nhìn rình rập nhìn ngó, thể hiện thân phận người đồng tính trong xã hội rất yếu ớt, phải che đậy bằng sắc tối bên ngoài. Đồng thời, từ ‘thủy tinh’ đọc là bōlǐ, viết tắt của ghép vần sẽ ra BL (Boy’s love).]

Tô Nguyên sững sốt, nhúu mày: “Hắn biết tôi?”

Chu Phóng nói: “Anh hay em gì đó của tên khốn ấy cũng mở công ty quảng cáo, tên Trần biết cậu cũng không lạ. Lúc trước, chẳng phải cậu thường chạy đến tiệm Thang Ninh rủ đi ăn cùng nhau? Chỗ cậu đỗ xe cách cửa hàng của tên Trần không bao xa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Chu Phóng nổi giận đùng đùng, “Thằng Trần đó nói, nếu Thang Ninh không làm như nó bảo, sẽ vạch trần chuyện các cậu. Cho cậu và Thang Ninh ăn bùn tát.”

Chu Phóng lúc ấy điên máu, tính xông lên đã bị Thang Ninh kéo lại.

Thang Ninh lắc đầu, nói: “Đừng, vụ này không thể làm to chuyện.” Nếu làm to chuyện không có lợi cho ai cả, cậu phải nghĩ cho Thang Viên, còn Tô Nguyên nữa, dẫu sao cũng là người của tầng lớp trên, cần thể diện.

Thang Ninh nói với Trần Hải: “Mỗi làm ăn này tôi có thể bỏ, tôi cũng có thể đứng yên cho ông đánh, nhưng ông không được đánh vào mặt tôi.”

Trần Hải nói: “Được, không đánh vào mặt mày, đánh cái mặt mày tao cũng tởm.”

Thang Ninh cắn răng đứng đó chịu trận, để Trần Hải đánh đấm mấy cú. Mặt Thang Ninh thoáng trắng bệch.

Trần Hải xả giận, nói: “Tao không phải lưu manh, sẽ không đánh mày tàn phế. Biết điều thì tao tha.”

Thang Ninh vừa ho khan vừa giữ chặt Chu Phóng và Đàm Duy Duy, nói: “Chuyện này xong chưa?”

“Hiện thời bỏ qua.” Trần Hải vẩy vẩy tay, nghênh ngang rời đi.

Thang Ninh gặp người: “Khốn, đau thật.”

Giờ Tô Nguyên mới nhớ Thang Ninh vì không muốn anh nhìn thấy vết bầm trên người, hai hôm nay nhất quyết phải mặc áo ngủ lúc lăm.

Chu Phóng nói: “Tô Nguyên, cậu định thế nào? Bất kể cậu muốn làm gì thì nhớ bỏ thêm phần tôi.”

“Đây là chuyện của tôi, cậu đừng có xen chân vào.” Tô Nguyên dập máy. Một số việc, có thể cho qua, chịu thiệt, anh cũng có thể nhịn, đôi khi nhận thua không phải là chuyện xấu. Nhưng có một số việc, quyết không thể để nó yên như vậy.

Trần Hải có chết cũng không ngờ Tô Nguyên hẹn gã ra ngoài.

Tô Nguyên cười: “Anh đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn hỏi, anh đánh Thang Ninh vào đâu? Đánh mấy cái? Không có ý gì khác.”

“Cậu đang uy hiếp tôi?”

“Anh nói gì vậy?” Tô Nguyên nhã nhặn đáp, “Anh có chuyện gì, có thể tính nợ với tôi, thế nhưng Thang Ninh, anh không được phép. Anh đánh cậu ta một, tôi trả anh hai, anh đánh cậu ta hai, tôi trả đủ bốn.”

“Mày đừng hòng làm tao sợ. Tô Nguyên, mày là ai mày còn không biết? Mày muốn đánh tao? Mày không sợ nhục sao? Loại đồng tính như mày dám đe dọa tao?”

“Tôi có đồng tính hay không, chẳng liên quan đến anh, nếu thích thì anh cứ đi rêu rao, tôi tuyệt đối không cấm. Gia đình chỉ còn mình tôi, cũng không có hoàn cảnh đặc thù. Nhưng nếu tôi muốn trị anh, biện pháp có rất nhiều. Anh muốn thử xem chứ, tôi không ngại.”

Giọng Trần Hải thoáng run lên: “Mày muốn thế nào?”

Tô Nguyên chậm rãi nói: “Không muốn thế nào. Chẳng qua, sẽ có lúc anh thất thế, đến lúc ấy xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết trước được.”

Trần Hải cười lạnh: “Tô Nguyên, mày đừng tưởng nói bóng nói gió là tao sẽ sợ.”

Tô Nguyên mỉm cười: “Tôi cũng đâu dự định nói lung tung lừa người.”

Buổi tối, Tô Nguyên ngồi ở bên giường, thấy Thang Ninh đi vào, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Gì vậy?” Thang Ninh cảnh giác nhìn anh.

“Qua đây.” Tô Nguyên sầm mặt.

Thang Ninh sững sốt, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Cởi quần áo ra.”

Thang Ninh lùi lại một bước, nắm cổ áo mình, giả bộ xấu hổ: “Tô Nguyên, anh muốn làm gì? Em sẽ báo...”

“Thang Ninh, anh không đùa với em. Cởi quần áo.” Sắc mặt Tô Nguyên càng lúc càng khó coi.

Thang Ninh đành xuôi theo, bụng phỏng đoán có lẽ Tô Nguyên đã biết chuyện Trần Hải. Chu Phóng thật không đáng tin, bảo gã đừng nói thì gã đi phản thù. Tô Nguyên đen mặt xem vết bầm xanh xanh tím tím trên người cậu: “Em tưởng mình hay lắm hả? Thằng cha đó bảo em đứng yên, em cũng mặc cho nó đánh. Em ở ngoài có chuyện? Có sao không nói cho anh? Em cho anh là gì? Chỉ là chủ thuê nhà của em thôi à?”

“Em không có nghĩ vậy. Em cảm thấy rất mất mặt, hơn nữa, đây chỉ là chuyện nhỏ, tự em có thể giải quyết...”

“Em giải quyết thế nào? Thang Ninh, em đừng có tự phụ quá đáng.”

Thang Ninh đột nhiên đứng phắt dậy, cả giận nói: “Em tự phụ thì thế nào? Anh thật sự muốn mọi chuyện vỡ lở à?”

“Em nằm xuống cho anh.” Tô Nguyên ấn cậu xuống, vừa cầm rượu thuốc xoa bóp vết bầm, vừa nói, “Em thích sính anh hùng hử? Anh không thích kẻ khác chỉ trở sau lưng tính hướng của mình. Nhưng em vì chuyện này mà bị thằng khác nó đánh, anh vui được sao? Thang Ninh, anh không phải người tốt, nhưng chưa thối nát đến mức đó.”

“Em... Cũng không phải vì anh.” Thang Ninh đỏ mặt, sau đó kêu, “Đau, anh nhẹ thôi. Anh ấn như thế đảm bảo em sẽ bị thương gấp đôi. Mùi gì thế này? Khó ngửi quá.”

Tô Nguyên giảm lực tay: “Thang Ninh, em nghe kỹ đây, lần sau đụng phải chuyện thế này, em vì mình cũng tốt, vì anh cũng tốt. Đánh lại cho anh. Nghe hiểu chứ?”

Thang Ninh mỉm cười: “Ông thầy xấu dạy dân lành ẩu đả nè. Được rồi, anh đã làm gì?”

“Chuyện này em đừng quan.” Tô Nguyên nghiêm mặt nói.

Thang Ninh cười khổ: “Sớm biết thế này, em đã không toi công chịu đựng.” Cậu vốn nóng tính, nếu không sợ liên lụy Tô Nguyên, chẳng đợi Chu Phóng ra tay, cậu cũng lên đập Trần Hải một trận trước tiên.

Tô Nguyên cười, vuốt tóc cậu. Thang Ninh xoay người nhào vào lòng anh: “Anh khóa cửa chưa?”

“Khóa rồi.”

Thang Ninh hôn lên môi anh, nói: “Con người anh thì thoảng cũng rất lòng lang dạ thú.”

Tô Nguyên luồn tay vào tóc cậu, vuốt ve nhẹ nhàng, Thang Ninh thấy vương, kéo tay anh xuống, liếm ngón giữa, sau đó phun phì phì, vừa cay vừa đắng, cậu quên mất Tô Nguyên vừa mới dùng rượu thuốc xoa bóp cho cậu.

Tô Nguyên nhìn khuôn mặt sặc đỏ của cậu, kéo xuống: “Đến đây, mở mồm ra, rửa miệng giúp em.” Thang Ninh hé miệng, cảm thấy đầu lưỡi mềm ẩm của Tô Nguyên đang liếm láp quần quýt trong miệng, thở dốc, thụ động theo động tác của anh. Bị làm triệt để thật, triệt để đến nỗi hôn quên cởi quần áo.

...

Bước ra ngoài phòng, Thang Viên đang ngồi trên sofa nghịch cục gôm hình vịt con, thấy bọn họ, nói: “Ba, chú, con đói.”

Tô Nguyên đi tới ôm lấy bé: “Chúng ta đi ăn, tối nay Thang Thang muốn ăn gì?”

“Ăn gì ngon ngon ạ.”

Tối nay Thang Ninh chỉ ăn ít cơm, trong miệng vẫn còn mùi vị kỳ quái, uống canh suông. Khi ra khỏi quán cơm, nói: “Tô Nguyên, chuyện Trần Hải, anh đừng làm quá...”

“Anh có chừng mực.”

Sau một tuần, Trần Hải tới nhà xin lỗi Thang Ninh, còn tự vả mình một cái. Gã không mở tiệm nữa, chẳng bao lâu thì treo bảng nhượng lại cửa hàng. Thang Ninh nói với Tô Nguyên: “Em còn tưởng anh đánh lên gã.”

Tô Nguyên nghiêm trang nói: “Anh không phải người bạo lực.” Thang Ninh khịt mũi giễu. Cậu thừa biết Tô Nguyên quảng giao rộng rãi, người quen của anh cũng vui vẻ chơi một chút thủ đoạn bạo lực nho nhỏ.

+++

11. Chương 10

Thang Ninh thời gian này đen đủi đường. Vết thương do Trần Hải gây ra vừa tan máu tụ, anh chàng ra đường mua đồ, tại chỗ quẹo bị một tên đi motor tông phải. May phước chỉ bầm chỗ ngực, không sứt mẻ trầy da chi hết. Ngược lại chủ xe đụng vào cậu đi tong “hàng tiền đạo”.

Tô Nguyên sáng sáng tối tối xoa rượu thuốc cho Thang Ninh. Cậu phàn nàn mùi khó ngửi, ruồi nhặng cũng phải tránh thật xa. Tô Nguyên nói: “Chúng tớ nào em phát triển bằng nó.”

Chuyện đã qua mới nhắc lại, Thang Ninh càng nghĩ càng vui, mặt mày hớn hờ bảo: “Để em xem thằng ranh kia còn dám phi xe như bay nữa không. Răng nó gãy, em thấy mà, một cái rụng, một cái sứt còn mẩu trong miệng. Ha ha ha...”

Tô Nguyên dở khóc dở cười, lắc đầu: “Ngồi dậy đi, xuống ăn sáng.”

“Không đi.” Thang Ninh vội vàng nài nỉ, “Để em ngủ nửa giờ nữa đi, chỉ nửa giờ thôi.”

“Em tỉnh rồi còn ngủ cái gì hử.” Tô Nguyên nhìn không quen, lấy quần áo bên cạnh ném lên người Thang Ninh, “Cho em năm phút, mau lên.”

Thang Viên đi học ngoan hơn nhiều, đúng giờ dậy đúng giờ ngủ đúng giờ ăn, không những thế còn biết tự mặc quần áo, tự thắt giày. Sáng sớm, nhóc tí nhảnh nhó, cầm quần áo đi tìm Thang Ninh. Trời vào thu, áo gile có hai nút thắt rất phong cách, nhưng nút thắt ở bên trái, Thang Viên không thắt được.

Mặc xong, Tô Nguyên ngăm ngửa rồi bảo: “Thang Ninh, sao em lại ăn diện cho Thang Viên như một đặc vụ thế này?”

“Nhìn đẹp mà?” Thang Ninh gãi đầu.

Cậu mua quần áo cho Thang Viên giống như phiên bản thu nhỏ của cậu. Đồ đôi cho cha con, T-shirt đen, quần jean, giày thể thao, đều rất hợp một, còn thêm cả mũ lưỡi trai, đáng tiếc là mũ hơi rộng, đội sụp xuống mắt Thang Viên, chỉ để lộ mỗi cái cằm bé xíu. Tô Nguyên cũng mua quần áo cho Thang Viên, chất liệu thoải mái, phong cách đáng yêu, bị Thang Ninh cười nhạo là quê. Nhưng Thang Viên rõ ràng thích quần áo có hình vẽ của mình ngày trước, mọi người thường thấy những con vật ngộ nghĩnh trên y phục bé.

Tô Nguyên nói bé giống đặc vụ, Thang Viên nghe không hiểu, ngẩng đầu hỏi: “Đặc vụ là gì ạ?”

Thang Ninh nói: “Chú Tô Nguyên khen con mặc đẹp.”

Thang Viên nửa hiểu nửa không gật đầu, lại nhìn Tô Nguyên một chút, sau đó nói rất chững chạc: “Chú Tô Nguyên cũng đẹp lắm.”

Thang Ninh cười bò lăn. Tô Nguyên cũng mỉm cười, ôm lấy bé đi ăn sáng. Thang Ninh ăn dở bữa, Đàm Duy Duy gọi tới, nhờ cậu chuyển hộ ít đồ. Tô Nguyên bảo cậu đi trước, dù sao cũng là thứ bảy, anh không bận việc, ăn cơm xong sẽ đưa Thang Viên tới tiệm.

Thang Ninh đi rồi, Tô Nguyên đưa Thang Viên đi dạo bên ngoài một lúc, mua đồ lặt vặt, lúc đến cửa hàng Thang Ninh đã gần mười một giờ. Không chỉ có Đàm Duy Duy, cả Chu Phóng cũng ở đấy. Hỏi ra mới biết, Dương Minh đi công tác, gã chạy tới đây giết thời gian. Thang Viên vừa thấy Chu Phóng, ghế bành đã bị ông chú chiếm, rất mất hứng đứng trước mặt Chu Phóng.

Chu Phóng bỏ tạp chí xuống, mắt to trừng mắt nhỏ với Thang Viên cả buổi, dùng chân hất về ghế đầu bên cạnh, chìa ghế bành, nói: “Của chú.” Lại chìa ghế đầu: “Của cháu.”

Thang Viên vội vàng kéo ghế đầu đến cạnh mình, kéo một bên tay vịn của ghế bành: “Là của cháu.”

“Ai bảo? Đây là của Thang Ninh.”

“Thang Ninh là papa, papa là của cháu.” Thang Viên càng không vui.

Chu Phóng chỉ vào Tô Nguyên, cười: “Tô Nguyên là của chú hả?”

“Tô Nguyên cũng là của cháu.” Bé vẫn luôn gọi Tô Nguyên là chú, giờ gọi theo Chu Phóng là Tô Nguyên, khiến mấy người lớn đứng xem cười ha hả. Thang Viên bị cười xấu hổ, trộm liếc Tô Nguyên.

Chu Phóng hỏi tiếp: “Thế chú có phải của cháu không?”

Thang Viên lập tức lắc đầu.

Thang Ninh đắc ý cười: “Anh không nhìn đây là con ai sao, toàn di truyền gene tốt từ em.”

Đàm Duy Duy nói: “Tô Nguyên, anh thấy không, quyền sở hữu của anh bị phân chia như thế kia. Nó là kẻ xâm lược lùn tịt, cao có một mẫu.”

“Tôi đang suy xét xem có nên ký hiệp ước bất bình đẳng không.” Tô Nguyên vuốt cằm cười.

“Phải rồi, tiệm của Trần Hải hình như đã chuyển đi, sửa chữa từ sáng.” Đàm Duy Duy vui vẻ hết sức, nói, “Chúng ta chúc mừng hén. Thang Ninh, Tô Nguyên, tôi còn chưa qua nhà các cậu chơi nhỉ? Buổi tối tôi muốn qua đêm chỗ các cậu.”

Chu Phóng vội vàng hòa theo: “Tôi cũng đi.”

Tô Nguyên gật đầu đồng ý, anh và Thang Ninh đều thích nào nhiệt. Thang Ninh nói: “Nếu đã làm cơm, vậy gọi thêm người đi, mua nhiều rượu vào. Duy Duy chị muốn uống rượu gì?”

“Làm gì mà đãi ngộ khác nhau vậy? Các cậu uống gì thì tôi uống nấy, có điều, nhiều người thì tốt nhất là nên uống bia. Hãy xem tôi hạ gục tất cả các cậu.” Đàm Duy Duy hào hứng hai mắt tỏa sáng, châu đầu cùng Chu Phóng liệt kê list đồ ăn.

Buổi chiều, Tô Nguyên và Chu Phóng đi mua đồ, dẫn theo cả Thang Viên. Thang Ninh gọi điện mời VệNamvà Kỳ Tĩnh, VệNammới, thêm một suất nữa.

Năm giờ, Đàm Duy Duy đã giục Thang Ninh đóng cửa tiệm.

Thang Ninh bảo: “Đàm Duy Duy, chị nhàn thì tìm bạn trai đi, muốn sai bảo hành hạ thế nào cũng được, chỉ cần chị cho anh ta thử.”

Đàm Duy Duy không khách khí đáp Thang Ninh một cái.

Bọn Tô Nguyên mua đồ về như gió thu cuốn lá vàng, tốc độ chóng vánh. Thang Ninh về nhà nhìn thấy, hai két bia và một két nước ngọt.

Rất nhiều đồ đông lạnh, thực phẩm chín cùng trái cây. Một nửa đồ ăn chín còn tái, mọi người không ăn. Dùng bánh bao chiên bơ làm hình con thỏ, đây là món Thang Viên nhìn thấy ở quầy thực phẩm đông lạnh, được hai kẻ to đầu mua cho, lấy liền hai túi. Trong phòng khách, Chu Phóng mở menu giả vờ gọi món.

Chờ bày biện xong xuôi, Thang Ninh thở dài: “Quá nhiều, số người gấp đôi cũng ăn không hết.”

Kỳ Tĩnh vừa vào cửa, thấy đông đồ ăn cũng giật mình, mở miệng hỏi: “Tối nay mời bao nhiêu người đến vậy?”

Đàm Duy Duy mang tới một con gà tơ quay.

“May mắn VệNammới muốn dẫn thêm một người đến.” Thang Ninh bắt đầu trông mong anh ta mang theo người nào có thể ăn nhiều một chút. Khi VệNamđến, Thang Ninh vừa nhìn người đi đằng sau anh ta đã biết là ăn không được bao nhiêu.

“Không sao, em ăn được.” Cậu trai kia ngại ngần nói.

Thang Ninh nhìn cậu ta thấy quen quen: “Cậu là...”

“Đào Dương Tự.” Cậu trai cười khoe hàm răng, “Chúng ta đã từng gặp rồi, Tiểu Châu.”

Thang Ninh nhớ ra, cậu trai mang mùi cỏ tươi, rất dễ xấu hổ: “Cậu thế nào mà lại dính với VệNamvậy?”

Tiểu Châu ngăn ra, khuôn mặt đỏ bừng, lắp bắp: “Em với Vệ đại ca không phải loại quan hệ đó, em và anh ấy là đồng hương, anh để em trú tạm ở chỗ anh một thời gian. Chờ em tìm được nơi ở mới sẽ dọn đi.”

Thang Ninh cười phì, cậu không tin Vệ Nam không xuống tay, bất quá, xem ra Vệ Nam chưa vót được thật. Cậu trai này có đôi mắt rất đẹp, là người đơn thuần, bị trêu chọc sẽ xấu hổ. Ban đầu còn ngồi nói chuyện với đám Vệ Nam, sau đó bị mọi người trêu quá liền chuyển sang một bên dạy Thang Viên gấp máy bay giấy.

Món ăn vừa được bưng ra, mọi người nốc rượu liên tục, hai ba tiếng sau, cả đám say túy lúy.

Tửu lượng của Chu Phóng không tốt, uống lại nhiều, chẳng mấy chốc ngã nằm trên sofa. “Ô, Ô Nguyên, tối nay tôi ở đây thôi. Tôi không thể lái xe.”

“Tôi cũng muốn ở đây.” Đàm Duy lập tức lên tiếng, “Tôi cũng uống say.”

Thang Ninh nói: “Ừ, vậy chị ngủ với Thang Viên nhé. Nhưng em không có áo ngủ.”

“Đưa chị sơ mi hoặc áo phông của cậu là được.”

Tô Nguyên cầm chén rượu từ tay Thang Ninh, nói với Chu Phóng: “Chu Phóng, cậu đừng suốt ngày la cà. Tìm chuyện gì làm đi, trong nhà có vốn, lại thêm Dương Minh hỗ trợ, cậu muốn làm gì mà không được?”

Chu Phóng uể oải nói: “Dương Minh bảo tôi như thế này là ổn rồi.” Nhìn vẻ mặt không tin nổi của Tô Nguyên, cậu chàng thanh minh, “Lừa cậu làm gì.”

“Chắc Dương Minh thích kiểu người chơi bởi, sống phóng túng như cậu. Dù sao thì cậu cũng có khả năng.” Vệ Nam nói. “Chừng nào thì cậu quy ẩn giang hồ?”

“Có ý gì?”

“Cậu xem là có ý gì.” Vệ Nam bực mình.

Chu Phóng ngáp ngừng: “Sau này hẵng nói... Với lại, tôi nói quy ẩn giang hồ khi nào? Vệ Nam cậu đừng phán lung tung.”

“Vậy cậu hối lộ tôi đi. Tôi rất muốn biết Dương Minh biết vụ này sẽ chinh cậu thế nào.”

Sắc mặt Chu Phóng cứng đờ, nằm trên sofa giả chết.

Thang Ninh thừa dịp bọn họ tán dóc, lén khai một chai bia ướp lạnh, đang định uống thì bị Tô Nguyên tịch thu. Há mồm muốn kháng nghị, lại bị Tô Nguyên lừ mắt trở về.

“Một chai thôi mà, em khát.”

Tô Nguyên thu cả chén rượu, đưa cho cậu một ly nước. Thang Ninh tuy uống rượu rất điều độ, nhưng dạ dày cậu vốn đã không tốt.

Tiểu Châu nhìn bọn họ: “Ô đại ca, tình cảm các anh thật tốt.”

“Anh ngại phiền phức thôi. Nếu dạ dày cậu đau, nửa đêm nửa hôm anh còn phải nhọc xác đưa cậu ta đi bệnh viện.” Tô Nguyên nói với Tiểu Châu.

Thang Ninh đập chân anh ở dưới bàn: “Họ Tô, chuyện năm nào năm nào, anh còn lôi ra.”

Chủ yếu là, việc đó tương đối mất thể diện, ngày ấy, cậu chạy tới nhà Tô Nguyên qua đêm, không ăn cơm chiều, lại ngủ ngốc nốc rượu mạnh. Mới đầu thì không cảm giác, lên giường làm tình như thường. Đến lúc ngủ, dạ dày đau quặn, hại Tô Nguyên đang đêm phải đưa cậu tới bệnh viện.

Tô Nguyên cười, hỏi Tiểu Châu: “Công việc của em thế nào?”

“Rất tốt ạ, ông chủ cũng tốt.” Tiểu Châu lại bắt đầu ngượng ngịu, “Em còn chưa cảm ơn anh đã tìm việc giúp em.”

“Chuyện nhỏ. Không cần để bụng.” Tô Nguyên nửa cười nửa không liếc Thang Ninh.

Chu Phóng cười hì hì mấy tiếng: “Ô Nguyên, cậu mưu mô việc xấu nhá. Tôi nghĩ thấy mùi phá rào kia.”

Tiểu Châu bị nói vậy, vừa tức vừa lúng túng: “Anh đừng nói lung tung, căn bản chẳng có chuyện gì cả, Tô đại ca chỉ tìm việc giúp em thôi.”

“Hắn ta là say chẳng phải tại rượu*.” Chu Phóng nói, “Em xem em phù hợp tiêu chuẩn của Tô Nguyên bao nhiêu, thanh niên ngây ngô mới bước ra đời này, lại trông không tệ này. Tô Nguyên cái thùng thuốc nhuộm ấy thích nhất nhuộm đen giấy trắng. Em còn non lắm.”

*[Túy Ông chỉ ý bắt tại tửu: làm việc luôn có ý đồ riêng]

Tiểu Châu ghen hòng. Chuyển tầm mắt về phía Thang Ninh: “VẬY anh Thang...”

Thang Ninh nói ngay: “Anh không bị nhiễm độc, cơ bản anh đen sần từ bên trong rồi.”

Vệ Nam thấy vậy bước lại gần: “Chu Phóng, đừng có trêu Tiểu Châu nữa. Đừng bắt nạt người hiền lành.”

“Ồ với cậu lâu mà vẫn còn lành à.”

Vệ Nam cúi đầu cười: “Tôi rất thích Tiểu Châu, đáng tiếc, bé ngoan này thích người khác rồi...” Vệ Nam thấy Tiểu Châu cứng người, vội vàng bảo đùa thôi. Kỳ Tịnh thấy bầu không khí có phần quái dị, nói, muộn rồi, tôi về trước đây. Tiểu Châu cũng lập tức đứng lên về theo.

Chu Phóng sững sốt một lát, nhìn Tô Nguyên chằm chằm: “Cậu thật sự không chọc em ấy chứ?”

Tô Nguyên cười cười, không đáp. Thang Ninh vươn vai, hình như cũng không để bụng, lấy một chiếc sơ mi của mình đưa Đàm Duy Duy hướng dẫn: “Phòng của Thang Viên bên kia.”

Phòng khách bị Chu Phóng chiếm.

...

Lúc nằm trên giường, Tô Nguyên ép hỏi Thang Ninh: “Chuyện Tiểu Châu, em không ghen sao?”

Thang Ninh nhìn anh: “Anh chợt dạ à? VẬY được rồi, anh và Tiểu Châu có chuyện gì không?”

Tô Nguyên lắc đầu: “Không hề.”

Thang Ninh cười: “Tô Nguyên anh nghĩ gì trong đầu vậy?”

Tô Nguyên nói: “Chỉ muốn biết em thích anh bao nhiêu thôi.”

Mắt Thang Ninh sáng rực lên, ranh mãnh nhìn anh một cái, “Anh đoán anh thích em nhiều hơn hay em thích anh nhiều hơn?”

“Trước mắt có lẽ anh thích em nhiều hơn.” Tô Nguyên vươn một ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Thang Ninh, “Anh chắc chắn đấy.”

Thang Ninh mỉm cười: “Cứ cho là anh thích em nhiều hơn đi. Nhưng mà, anh để người khác nói thích anh thì em sẽ vô cùng mất hứng đó. Đến lúc em mất hứng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Tô Nguyên cũng cười: “Nói thật, lúc vừa thấy Tiểu Châu, anh thực sự không có hảo tâm. Như em nói, quen thói xấu rồi. Chỉ là, lần đó anh phát hiện mình đã không còn nhiệt tình phong lưu.”

“Có lẽ, anh già rồi.” Thang Ninh thông cảm nói, “Hết đạn rồi.”

“Thang Ninh em lại muốn chết? Em bảo anh còn đạn không?”

Thang Ninh cười: “Thử mới biết.” Cậu nói xong, chui tọt vào chăn, Tô Nguyên cảm thấy khoang miệng ấm áp của cậu bao lấy hạ thân mình, đầu lưỡi di động liếm láp rất thành thạo, cảm giác tê dại đi từ lòng bàn chân lên khắp toàn thân, anh không kìm được rên một tiếng. Thang Ninh giống như chó con, cắn cắn, chờ anh đã cương cứng, lại liếm nhẹ, nhả ra, hôn lên môi Tô Nguyên một cái, nói: “Anh thật sự còn nhiều đạn.”

Tô Nguyên vẫn đang chìm trong sắc dục, toàn thân bị lửa dục hừng hực thiêu đốt, phía dưới vừa trướng vừa đau, hai mắt bốc hỏa túm lấy Thang Ninh: “Tiếp tục.”

Thang Ninh nhếch mép cười, ghé vào tai anh, thì thầm: “Tô Nguyên, chúc mừng anh, em ghen. Về phía dưới của anh, tự xử đi nhé.”

Tô Nguyên trừng mắt nhìn cậu, nhìn cái dáng vẻ đùa cợt đó, mắng: “F*ck, em nói thật? Thang Ninh em là đồ chết tiệt.”

“Em nói rồi mà, lúc em mất hứng, hậu quả rất nghiêm trọng.”

12. Chương 11

(Beta: Tiểu Dụ Dụ)

Hôm sau, từ sáng Thang Ninh đã ngồi ở phòng khách cười với Tô Nguyên.

Tô Nguyên trừng cậu: “Còn cười? Ngộ nhỡ anh bị bắt lực, kiếp sau em còn hạnh phúc mà sống được không?”

“Thì anh có bắt lực không? Anh sẽ để mọi người biết mình sống mà bị bắt lực hả?” Thang Ninh không ngừng lại, nằm ra bàn.

“Tối này sẽ chính chết em.” Tô Nguyên dọa, lại hỏi, “Mà hôm nay em dậy sớm vậy?”

“Đến hạn em phải trả tiền thuê của hàng rồi, có hẹn nói chuyện với chủ cho thuê.”

Tô Nguyên nghe vậy, ném tờ báo sang một bên, hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Không, cơ bản nói qua điện thoại cũng được, tăng mấy nghìn tiền thuê, tới là để ký hợp đồng.”

Thang Ninh còn muốn nói tiếp, Đàm Duy Duy xiêu xiêu vẹo vẹo trong chiếc áo sơ mi thùng thình của Thang Ninh đi ra, thân dưới mặc mỗi chiếc quần lót tơ tằm màu đen, hai tay vò tóc, đi vào phòng khách mắt nhắm mắt mở: “Tôi muốn uống nước, đau họng.”

Trông mắt Thang Ninh lời cả ra: “Chị có còn là phụ nữ không hả, trước mặt hai người đàn ông mà mặc thế này.”

Đàm Duy Duy im lặng nhìn cậu một cái, đi tới trước mặt Tô Nguyên, một chân gác lên mép ghế, vươn tay vuốt ve cặp đùi lộ ra của mình, dán vào hỏi Tô Nguyên: “Ngài Tô, anh có nổi hứng với tôi không?”

“Không.” Tô Nguyên điềm tĩnh như thường đáp.

Thang Ninh hồi lâu không thốt nổi một chữ. Cô nàng này còn không chịu mặc quần áo hôm qua, khi ra ngoài mặc quần jean của cậu, T-shirt trắng của Tô Nguyên, soi gương thấy sắc mặt phờ phạc của mình, vì vậy, tô son đỏ chói, chải ngược hết tóc ra sau. Thang Viên đáng thương sau khi nhìn thấy Đàm Duy Duy, một lúc lâu không nhận ra, mặt thuôn dài tựa vào vai Thang Ninh lên nhìn trộm sự lột xác hoàn toàn của bà chị xinh đẹp.

.

Thang Ninh lại ký hợp đồng hai năm với chủ thuê nhà. Chủ thuê nhà của cậu cười cười, lại xoa xoa đầu Thang Viên, nói mấy lời thừa rằng nhóc tì này rõ đáng yêu, sau đó xoa tay, nói: “Thang Ninh, giờ cậu trả tiền thuê nhà cho tôi đi.”

“Có chuyện gì không ổn sao?” Thang Ninh hơi bối rối, “Không phải anh nên bàn bạc thương lượng với chị nhà trước đã sao?”

“Thương lượng gì a? Cậu trả qua tài khoản cũng là trả, trả tiền mặt cũng là trả. Đàn ông chúng ta làm việc, vì sao phải để phụ nữ nhúng tay vào?”

Anh ta vừa dứt lời, bà vợ đã hùng hổ chạy vào tiệm Thang Ninh, dữ tợn liếc ông chồng, bộp một cái chụp lấy tờ điều khoản trên bàn, nói với Thang Ninh: “Thang Ninh, cậu nghe chị bảo này, cứ chuyển tiền vào chỗ này.” Rồi cười nhạt mấy tiếng, nói với chủ thuê nhà: “Tôi thấy cái đồ mật chó ông muốn lấy tiền từ tài khoản hả? Muốn cược thì đem quần đi mà cược. Muốn động vào số tiền này ư, đừng nói cửa lớn, cửa sổ cũng không có đâu.”

Chủ nhà gân cổ lên, vừa định chửi lại, bà vợ đã trên cơ: “Làm sao? Muốn cãi lộn?”

“Phòng khách đông người, tôi cãi nhau với bà... Tôi cũng ngại mất mặt.”

“Coi ông cũng chẳng đủ gan.” Vợ chủ nhà hừ một tiếng, xoay người cười với Thang Ninh, “Thang Ninh, lúc nào đến nhà chị ăn cơm. Chị sẽ làm món ngon cho Thang Thang.”

Thang Ninh không thể không đồng ý. Chờ bà ta đi rồi, chủ nhà thở dài, truyền thụ kinh nghiệm: “Thang Ninh, sau này cậu nghìn vạn lần đừng kết hôn. Ngẫm lại sự tự do trước khi kết hôn, nước mắt lại lưng tròng...”

Thang Ninh cười, lòng thầm nói: em thật sự sẽ không kết hôn đâu.

Kỳ thực vợ chồng chủ nhà không tồi tệ lắm, chủ nhà thích đánh bạc, nhưng lại sợ vợ. Lúc nào cãi nhau cũng đòi ly hôn, bây giờ vẫn ly không nổi. Chủ nhà oán giận vợ là một bà già có chồng, muốn mặt không được mặt, muốn eo không được eo, vợ ông toàn mắng ông nhu nhược, không tiền đồ. Thang Ninh lại thấy bọn họ rất thân thiết.

Tô Nguyên cười cậu: “Ra em thích kiểu này.”

Thang Ninh bĩu môi: “Ai bảo em để ra đã là dân thường, chỉ có tí tình thú của tiểu thị dân thôi.”

Cậu toan nói tiếp, Tô Nguyên đã muốn kéo rách cái miệng đó ra rồi. Bọn họ biết nhau lâu như thế, từ quan hệ bạn giường sang quan hệ ở chung, Thang Ninh nói không ít lời châm chọc. Tô Nguyên cũng không có cách với cậu, chỉ than: “Thang Ninh, em cứ há mồm là...”

.

Tiểu thị dân Thang Ninh sau khi tiếp tục trả tiền thuê cửa hàng thì tiến hành sửa chữa, nhìn qua càng giống một tiệm tạp hóa. Thợ điện lắp đặt hệ thống đèn trang trí quá thấp, loại đèn này khi bật phải mất một lúc mới lên, còn vô cùng nóng. Thang Ninh rất sợ Thang Viên chỉ cần đứng lên ghế là với tới, đích thân chạy ra ngoài chọn loại đèn khác. Chờ chuẩn bị xong đèn, lại thiếu tiền tu bổ.

Lúc đi về thì gặp Tiểu Châu, cậu trai ngoan đó vốn đang đứng cạnh biển hiệu siêu thị hoa quả mua trái cây, thấy Thang Ninh, cười nhả răng, không mua trái cây nữa, nhiệt tình giúp cậu xách đồ. Đúng lúc tan tầm, giao thông ở giờ cao điểm, hai người đứng hồi lâu mà vẫn chưa gọi được xe. Thang Ninh tính kéo Tiểu Châu vào tiệm mình gần đây ngồi một chút.

“Công ty cậu ở đây hả?”

“Vâng, tòa cao ốc kia.” Tiểu Châu chỉ về một tòa nhà thật khí thế, lại có chút xấu hổ nói, “Nhưng mà, công ty chúng em chỉ là công ty nhỏ, có mỗi hơn chục người.”

“Chỗ Vệ Nam cách đây xa lắm không?” Thang Ninh lơ mờ nhớ Vệ Nam ở khu khác.

“Cách mười một trạm.” Tiểu Châu nói.

“Chỗ các cậu không bán trái cây sao? Xách qua mười một trạm liền.”

Tiểu Châu nói: “Chỗ Vệ đại ca cái gì cũng đắt, trái cây còn mắc hơn nhiều, lại không tươi. Dù sao em cũng tiện đường...”

Thang Ninh cười: “Cậu còn tiết kiệm tiền cho Vệ Nam? Thằng cha đó là nha sĩ, nghề này lãi to a, không biết bịp được bao nhiêu là tiền.”

“Vệ đại ca là người tốt.” Tiểu Châu lúng túng nói.

“Chu Phóng mà nghe thế khẳng định phát điên, hắn ghét nhất người khác nói Vệ Nam là người tốt.”

Tiểu Châu sững sốt, sau đó không vui nói: “Em thấy anh Chu Phóng đúng là không muốn để Vệ đại ca được yên.”

Thang Ninh nhìn vẻ mặt cậu trai, cười: “Cậu còn nhớ chuyện tối đó sao? Chu Phóng không có ý gì đâu, phải cái thỉnh thoảng ưa nói xằng, lời hấn cậu đừng để bụng.”

Tiểu Châu có phần kích động: “Chuyện đó không thể giỡn được.”

Thang Ninh nhìn vẻ nghiêm túc của Tiểu Châu, biết ẩn tượng của cậu về Chu Phóng là cực xấu, liền chuyển đề tài: “Cậu không ghé tiệm tôi sao? Theo tôi qua nhìn một chút xem.”

“Được ạ.”

“Ăn cơm tối đã rồi hăng về.”

Tiểu Châu hơi nghi ngờ nhìn Thang Ninh. Thang Ninh nghĩ lại mình đã nói gì, hình như cũng không có gì không bình thường, tưởng Tiểu Châu chưa nghe rõ, còn nói lại một lần: “Chúng ta về tiệm cắt đồ đã, rồi đi ăn cơm. Tô Nguyên chắc đến nhanh thôi.”

“Tô đại ca cũng tới? Ăn cơm thì thôi ạ.” Tiểu Châu hạ vai, khẽ nói. Lại nghĩ tới việc gì, mở miệng: “Thang đại ca, em không tới tiệm anh được, tự nhiên em nhớ ra có việc.”

“Cậu có ý gì?” Thang Ninh vội vàng ngăn cậu trai lại, “Giờ là mấy giờ rồi? Có chuyện gì cũng phải ăn cơm đã chứ?”

“Không phải, là chuyện của công ty. Em có một văn bản chưa ký.” Tiểu Châu vừa nói vừa đứng lên, còn vội vàng xin lỗi, “Xin lỗi xin lỗi, Thang đại ca, lần sau em sẽ lại tới tiệm anh... Em đi trước đây.”

Thang Ninh còn muốn nói gì đó, nhưng Tiểu Châu đã xông ra ngoài, hòa vào đám người, thoáng cái không thấy bóng đâu.

Khi Tô Nguyên đến, có nói: “Tiểu Châu phải không? Thấy anh thì chạy là sao?”

Thang Ninh nói: “Trông cái mặt anh thấy ghét chứ sao, cậu ấy vừa nghe thấy anh tới, chạy còn nhanh hơn thỏ.”

“Lẽ nào sợ bị anh ăn thịt?” Tô Nguyên ngây người hỏi.

“Em cũng muốn biết vì sao cậu ấy thấy anh thì chuồn.” Thang Ninh lắc đầu.

Tô Nguyên suy nghĩ một lát, chỉ cười.

“Đừng quan tâm cậu ta, trước tiên em sửa tiệm cho ổn đi, ngày nào cũng chạy ra chạy vào hử? Có một không?” Thang Ninh mấy ngày này đều phải ra ngoài, qua sắc mặt là biết rất mệt mỏi.

“Con chim cần cù mới có sâu ăn.” Thang Ninh nói. Cậu cũng lười nghĩ tới chuyện kia, tuy rằng, Tô Nguyên cười đến ngứa cả mắt.

13. Chương 12

(beta: Tiểu Dụ Dụ)

Tiệm của Thang Ninh đã xong xuôi hết rồi, Chu Phóng chợt có ý tặng cậu một giỏ hoa quả, còn bảo, giỏ hoa quả tốt hơn lẵng hoa nhiều, không những đẹp, ăn còn ngon. Chắc đắt lắm. Thang Ninh nhận: “Em thấy thứ này thích hợp khi em phát bệnh hơn.”

“Xời, thế mới bảo các cậu chả biết gì. Tặng đồ ăn lúc nào thì lúc, chứ đừng có vào lúc người ta sinh bệnh. Ốm đau chỉ có liệt giường, ăn uống thế nào? Không phải là vào bụng kẻ khác ư?” Chu Phóng nói.

“Cao kiến cao kiến.” Thang Ninh gật gù cười.

Tiểu Châu qua, xin lỗi chuyện đã cho Thang Ninh leo cây lần trước. Cậu chàng thân mật nhìn ngó hàng hóa trong tiệm Thang Ninh, Thang Ninh cũng lại gần xem sao. Cậu trai này chả khác gì Thang Viên, thích cái gì là cứ ngáy ra nhìn chăm chăm.

“Phải rồi, chút nữa Tô Nguyên đến đây.” Thang Ninh cười, hài hước nhìn Tiểu Châu.

Sắc mặt Tiểu Châu thoáng cứng lại, đầu gật rục một cái, quay sang nhìn vẻ mặt quái đản của Thang Ninh, lại đỏ mặt.

Tô Nguyên tới, thấy Tiểu Châu: “Em không chạy nữa hử? Lần trước gặp anh thì chuồn mất? Lúc anh đỗ xe còn không muốn cho anh nắm phút.”

“Không đâu a... Lần đó em thật sự có việc.” Tiểu Châu muốn giải thích thêm, thấy Chu Phóng hóng hớt liền ngậm miệng lại. Chu Phóng cũng nhìn ra Tiểu Châu thành kiến với mình. Thực thì Chu Phóng cũng không để bụng chuyện hợp hay không hợp với ai. Tiểu Châu rõ ràng không thân thiện với hắn, hắn cũng không giận, mặt cứ lạnh te ra thôi. Người không biết, còn tưởng hắn không coi ai ra gì.

Có điều, Tiểu Châu cũng lạ, Tô Nguyên ở đây, cậu chàng lại không mấy tự nhiên, lẽ mà một hồi, cuối cùng mượn cớ có ca làm rồi rời đi. Mấy lần liền, Thang Ninh chợt nghĩ, không biết cậu chàng có quan hệ mờ ám gì với Tô Nguyên không? Dẫu sao Tô Nguyên cũng có một đồng tiền án...

Tô Nguyên đeo cho Thang Ninh một mặt Phật Di Lặc bụng to vào cổ, nói: “Thang Ninh, anh bảo anh với Tiểu Châu không có gì, em tin không?”

Thang Ninh nghĩ một chút, thành thật đáp: “Không tin lắm.”

Tô Nguyên cười khổ: “Em xem, em căn bản không tin tưởng anh, anh mà có nói nữa, em cũng sẽ cho là anh lừa em.”

Thang Ninh mở miệng: “Thế nên em mới không hỏi gì.”

Bọn họ lúc đó thật sự là bệnh. Có ngày giải tán thì tám chín phần là trốn không thoát vấn đề ấy. Thang Ninh tự nhận mình không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, nhưng chuyện này, cậu thật không cách nào thông được. Dọn khỏi nhà Tô Nguyên, e không phải quyết định sáng suốt. Có thể lại giống trước đây, nhưng cậu thấy mệt lắm, chắc cậu chẳng đủ dũng cảm để bước đi nữa.

Cậu đưa Thang Viên tới chỗ Đàm Duy Duy chơi, bé con không có tí tẹo lưu luyến cái nơi từng ở trước đây, còn ngửa đầu khờ dại nói, con không thích ở đây, con thích nhà chúng ta bây giờ. Đến khi Thang Ninh nói, sau này có lẽ chúng ta sẽ không ở đó nữa, Thang Viên hoang mang, vì sao không ở? Chú Tô Nguyên nói, chúng ta có thể ở lại. Thang Ninh vẫn khẳng khái rằng hai cha con chỉ ở được ngày một ngày hai, sẽ không lâu dài.

Thang Ninh không phải là mẫu người của Tô Nguyên. Lúc đầu cậu cũng không thích kiểu người quá khôn lỏi như Tô Nguyên.

Nếu cứ đơn giản ở chung là ở chung, mấy chuyện kiểu này chả là vấn đề. Cùng chơi chơi thôi, có hôm nay miễn ngày mai, chuyện gì quên được cứ quên, không cần nhớ, đương nhiên cũng khỏi đòi hỏi. Nhưng giờ thì khác rồi, chung quy cũng có ôm chút ảo tưởng và ao ước.

Mà tính tình cậu nào tốt đẹp gì, nhất định không vì nhịn đối phương mà uy khuất bản thân. Tô Nguyên chắc cũng thấy mệt.

Tô Nguyên thở dài: “Thang Ninh ơi Thang Ninh, em thật khó lấy lòng quá.”

Chu Phóng nhìn hai người hực hặc, nói: “Tôi ghét nhất người như các cậu, gặp chuyện không nói, cứ giả bộ sâu sắc, làm như có phong cách lắm ấy.”

Thang Ninh trầm mặc một hồi: “Có thể em và Tô Nguyên thực sự không hợp nhau.”

“Không hợp còn dính lấy nhau lâu vậy.”

“Ngày trước chỉ chơi thôi.” Thang Ninh nói, “Chơi với ai thì chẳng là chơi.”

Chu Phóng tình cờ gặp Tiểu Châu, dừng xe lại, gọi từ xa. Tiểu Châu không thoải mái lắm lại gần. Chu Phóng dọa cậu, nói, cậu coi, vì cậu a, Tô Nguyên và Thang Ninh sắp chia tay rồi.

Tiểu Châu phát hoảng, không tin nói, không thể nào, tình cảm giữa Tô đại ca và Thang đại ca rất tốt.

Ai lừa cậu a. Bọn họ bây giờ chưa tan, sau này sẽ tan thôi. Vì nhai con nhà cậu đó.

Tiểu Châu nhìn Chu Phóng nghênh ngang rời đi, choáng váng hồi lâu.

Chu Phóng lần này nói láo, lại gây ra chuyện thật.

Nửa đêm, Thang Ninh nhận được điện thoại của Tiểu Châu. Khi tới nơi, Tiểu Châu đã say ngất ngưỡng ngồi trước bậc thang quảng trường, người co ro. Thấy Thang Ninh thì nghẹn ngào, Thang đại ca, em xin lỗi, em rất xin lỗi...

Thang Ninh chẳng hiểu gì, đưa tay kéo Tiểu Châu, nói, cậu xin lỗi tôi cũng đừng ngồi đây chứ.

Tiểu Châu rằng, Chu Phóng bảo, vì em cứ đi tìm anh, anh với Tô đại ca mới có vấn đề.

Thang Ninh lại nói, sao cậu lại nghe Chu Phóng kể bậy, tôi với Tô Nguyên không sao, mà có thì cũng không phải do cậu.

Tiểu Châu mồm đầy hơi rượu, không phải, là tại em. Tuy rằng, cũng có lúc em mong các anh có vấn đề, nhưng thực ra cũng không hẳn vậy. Dù các anh có chia tay, anh cũng sẽ không thích em. Vệ đại ca nói, có ngày anh nhắm em, khẳng định là anh bị đối não. Em cũng biết mình đang nằm mơ... Hức... Mơ tưởng hào huyền... Hức... Em buồn nôn...

Thang Ninh ngây cả người, mãi một lúc mới nhớ ra phải đưa Tiểu Châu về đã. Cậu không biết địa chỉ của Vệ Nam, đành phải gọi Vệ Nam ra.

Vệ Nam nhét Tiểu Châu nôn thốc nôn tháo vào taxi, vội vàng nói, Thang Ninh ngại quá, thằng nhóc này làm phiền cậu rồi.

Thang Ninh hỏi, Tô Nguyên biết chuyện Tiểu Châu không?

Vệ Nam vừa định ngụy biện vài câu, thấy sắc mặt Thang Ninh không tốt, để bảo vệ mình, liền đem bán Tô Nguyên, biết, Tô Nguyên biết hết. Cậu không thấy nó sắp xếp cho Tiểu Châu hả?

Từ lúc ở đảo Dương Tự, Tô Nguyên đã nhìn ra gì đó, lập tức ra về đại ca tốt, nhiệt tình giúp Tiểu Châu tìm việc, nâng quan hệ giữa hai người lên một bậc. Vốn trong lòng Tiểu Châu có quý, hề thấy đồ trứng thối Tô Nguyên là chột dạ. Lúc có nhiều người thì không sao, nhưng khi ít người, cậu chàng lại thấy có lỗi với Tô Nguyên. Tô Nguyên đối xử với cậu tốt như vậy, cậu lại thầm có ý với Thang Ninh, quả thật là vô lại.

Khi Thang Ninh quay về, đầu đã bốc hỏa, nói với Tô Nguyên: “Sao anh có thể đạo đức giả thế chứ?”

Tô Nguyên nhú mày: “Thang Ninh, em có ý gì?”

“Chuyện Tiểu Châu tại sao không nói? Chuyện khác anh thủ đoạn không sao, nhưng ngay cả mọi người xung quanh anh cũng bốn cột được. Anh hí hửng lắm hả?”

Tô Nguyên nói: “Thang Ninh, em đừng có lên án bậy. Chuyện Tiểu Châu anh thừa nhận sắp đặt cậu ta. Cậu ta thích em là thật, anh chỉ hướng cậu ta đừng tỏ tình nhằm thôi.”

Thang Ninh kích động, mặt đỏ bừng: “Anh sắp đặt cậu ta, anh cũng tính kế em. Tô Nguyên, lần này anh uống công rồi. Đừng có dùng thủ đoạn với em.”

Tô Nguyên cũng cáu: “Đâu còn cách nào, Thang Ninh, anh là một kẻ như thế.”

“Tô Nguyên, lời anh nói ra, có mấy câu là đáng tin? Lúc anh bên em, ngay cả thành thực tối thiểu cũng không có.”

“Vậy em có tin anh không? Lúc anh nói dối, em cho là anh nói dối, lúc anh nói thật, em không phải cũng đánh đồng bảo anh dối trá sao?”

“Em không tin anh, nhưng anh cũng không tin em.”

“Chuyện Tiểu Châu, anh không nhằm vào em.” Tô Nguyên nói, “Anh biết em không có ý với nó.”

Thang Ninh cười gượng: “Tô Nguyên, sống chung với người như anh mệt quá.”

“Em biết anh cũng không phải ngày một ngày hai, anh có tật xấu gì, chẳng phải em quá rõ ư?” Tô Nguyên nói, “Trước đây sao em không để tâm thế này?”

Thang Ninh vừa định mở miệng, bỗng nhiên hiểu ra, mắng: “Tô Nguyên anh thủ đoạn đến ghê rợn rồi phải không?”

Tô Nguyên cười nhạt: “Anh cũng muốn biết, chuyện em thừa nhận thích anh thì có phải quá khó hay không?”

Thang Ninh á khẩu. Cậu không muốn hiểu thứ tình cảm này, không muốn thừa nhận mình càng ngày càng thích Tô Nguyên, càng ngày càng quan tâm đến người này, thích người này tuyệt đối không an toàn.

Tô Nguyên nói: “Ghét phải thích anh thế sao? Thang Ninh, không phải em đã lên kế hoạch để anh yêu em trước, sau đó em mới lo có nên yêu anh hay không ư? Phát hiện mình bị hãm trước, rất không cam tâm phải không? Thang Ninh, chúng ta đều là người trong cuộc, ngay từ đầu em đã không tin anh, anh có thể hiểu. Nhưng vì sao đến giờ còn cho rằng anh không thực lòng với em?”

“Con người em, muốn chết còn dễ thừa nhận hơn.” Thang Ninh cũng bày ra vẻ mặt hết cách.

Vệ Nam ở quán bar, gặp Tô Nguyên chỉ cười: “Rõ hiếm nha, không phải cậu hoàn lương rồi sao? Thế nào lại tới đây?”

Tô Nguyên cởi áo khoác ném sang một bên, nhận lấy chén rượu từ người phục vụ: “Hai ngày nay tôi với Thang Ninh không nói với nhau câu nào, tôi ra ngoài đi dạo.”

“Tại cậu ngộ sát dân lành cơ.” Vệ Nam rót cho anh một chén, “Tô huynh, cậu chơi chán ba mươi sáu kế rồi, cho nên nhân phẩm mới xuống cấp đến độ Thang Ninh không tin nổi nữa. Vả lại, chuyện Tiểu Châu, cậu làm vậy dại quá. Tiểu Châu là trẻ con, ngoan ngoãn đơn thuần. Nó vừa vào vòng, biết được có mấy người thôi. Bọn mình còn thích kiểu người như Thang Ninh, hướng chi Tiểu Châu. Chuyện thường mà, ngoài thỉnh thoảng lấy Thang Ninh ra tự sướng, thứ tình cảm ấy có đáng cái chi. Cậu lại chế giễu, ra tay trước, thả giết nhằm chứ không bỏ sót. Giờ thì hay rồi, ngay cả Thang Ninh cũng không thèm liếc đến cậu.”

“Chuyện của tôi với Thang Ninh, không phải vì Tiểu Châu.” Tô Nguyên tuyệt đối không hối hận về chuyện Tiểu Châu. Nếu có một Tiểu Châu nữa xuất hiện, anh vẫn sẽ làm thế.

“Hiểu, nguy cơ tin tưởng.” Vệ Nam hi hi cười. “Chịu thôi, ai bảo cậu vừa mới ở chung với Thang Ninh, động cơ đã không sạch sẽ. Chủ yếu là Thang Ninh rất cá tính. Tô Nguyên, sở trường của cậu là đối phó với các bé giảo dị chân chất, ở trước Thang Ninh, cậu chơi không được.”

“Tôi thật sự không đùa với Thang Ninh.” Tô Nguyên có chút ân hận. Đầu óc anh đang rối tinh rối mù.

“Cậu biết vì sao không? Cậu ‘thật’ quá đấy. Trước đây cậu câu trẻ nhỏ, còn biết giả bộ ôn hòa nho nhã. Dù Thang Ninh biết rõ cái mặt cậu rồi, cậu cũng đâu cần lộ nguyên hình a.”

“Tôi không muốn giả bộ với Thang Ninh. Tôi muốn sống thật. Chứ cậu định giả bộ cả đời?” Tô Nguyên rút một điếu thuốc ra, “Nhưng mà, nhóc con Thang Ninh này vừa cứng đầu vừa đáng ghét, tôi bó tay.” Thang Ninh đúng là ngựa hoang đơn độc, có lúc sẽ đặc biệt dịu dàng, bảo gì cũng nghe, nhưng bản chất cứng đầu vẫn là cứng đầu, trừ phi tự nghĩ thông rồi ngoan ngoãn về chuồng, còn mà dùng roi đánh, sẽ chạy càng xa.

Vệ Nam cười: “Nói thật nhá, trước kia tôi không tin cậu với Thang Ninh nghiêm túc đâu. Giờ mới tin đấy. Chỉ là, tôi tin cậu cũng vô dụng, phải Thang Ninh tin mới được.”

Tô Nguyên cũng cười: “Tôi không thua trong tay Thang Ninh, cơ bản là thua trong tay mình.”

“Không ngờ, cậu cũng có ngày hối hận.” Vệ Nam lại rót cho Tô Nguyên một chén, “Kính cậu! Trước cậu với Thang Ninh cũng là nhân vật có tiếng trong giới, giờ thì ru rú trong an nhàn. Chu Phóng bị Dương Minh quản chặt, ít lộ diện đi nhiều. Còn lại mình tôi, vô nghĩa thật.”

Tô Nguyên nhìn quanh, quán bar này khá nhiều người biết. Trước kia tất cả bọn họ đều là khách quen ở đây, không có việc gì thì cứ tới uống rượu săn tình. Mỗi ngày cứ bốn năm giờ, hôm sau tỉnh táo như thường đi làm, cảm thấy sinh hoạt kiểu này quả là thú vị.

Lâu lâu không tới, có phần hoài niệm, nhưng không lên nổi tinh thần.

Uống hết một chai, Tô Nguyên đứng lên chào Vệ Nam: “Tôi đi trước, ngày mai có việc.”

“Phét.” Vệ Nam khoát tay.

Tô Nguyên mỉm cười, ngày mai anh có việc thật, nhưng chính xác là nhớ Thang Ninh. Bọn họ thờ ơ với nhau đã một tuần rồi, cả Thang Viên cũng phát hiện trong nhà có chuyện, khi ăn cơm đều ăn hết hành, khi được ôm sẽ ngoan như thú non, sợ bị vứt đi mà dính chặt lấy người ôm mình.

Tô Nguyên về nhà, Thang Ninh không có trong phòng. Thang Viên tự đi ngủ, lôi con vịt bự lên giường. Tô Nguyên đến gần nhéo nhẹ chóp mũi của bé. Kéo chăn cho bé xong, anh chuyển bước xuống lầu, dạo một vòng khu nhà. Vừa mới ngồi xuống ghế đá hút thuốc, chợt thấy Thang Ninh tiến lại từ đằng kia.

Tô Nguyên cười: “Khéo thế?”

Thang Ninh thấy anh, sưng sốt xong cũng cười: “Ừ nhỉ, khéo thế? Theo dõi em hả?”

“Oan anh chưa?” Tô Nguyên kéo cậu ngồi bên. Thang Ninh nghiêng người một cái, gối lên đùi anh. Tô Nguyên đặt điều thuốc lên môi cậu: “Nào, huynh đệ trên giường, cho em hút điều này.”

Mắt Thang Ninh lóe lên, con người mang theo ý cười: “Hình như ai đó không đồng ý cho em hút thuốc?”

“Ngươi giận chưa?” Tô Nguyên hỏi.

“Tương đối.”

“Nhóc Thang Ninh em sao khó hầu vậy?”

“Ai cho anh hầu em?” Thang Ninh nói, “Bệnh nặng nhất của anh chính là không thành thật.”

Tô Nguyên thu lại dáng điệu thờ ơ: “Thang Ninh, anh nói thật với em mà. Anh rất thích em, anh ở cùng em là muốn sống với em. Em không tin thì cứ từ từ, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

“Chưa thế, đến kẻ răng cũng chưa.” Thang Ninh ngửi ngửi mùi trên người anh, buồn bực vò tóc, cười.

Tô Nguyên cúi đầu nói: “Em cứ coi như ta vẫn chơi như xưa, chỉ là lần này thì khác một chút. Giả dụ như... chơi thật.”

“Giờ hôn anh, có tính là đòi phong bại tục không?” Thang Ninh nhòm nửa người dậy, chớp mắt. “Nửa đêm, không ai, có phải bàn gì không?”

“Em cởi áo ra mới phải bàn.” Tô Nguyên cười rồi hôn cậu.

“Thế cũng không được, lạnh lắm, cảm mất.” Thang Ninh vòng tay ôm lấy cổ anh.

Không cởi quần áo thì cũng làm được. Làm tình ngoài trời đã là thú tính hóa, có quần áo là vì văn minh bắt thế thôi, cởi áo ra thì tương đối chột dạ, nhưng da mặt bọn họ dày lắm rồi, chột dạ vẫn hoàn chột dạ, da mặt không chuyển hồng đâu.

14. Chương 13

Vài ngày nay trời mưa. Tô Nguyên lái ô đi tới tiệm tiện lợi gần công ty mua thuốc lá. Chàng trai thu tiền thấy khách quen, cười chào hỏi: “Anh Tô, muộn vậy mới tan ca sao?”

“Trong công ty có chuyện, muộn một tí.” Tô Nguyên tiện thể mua chút rượu và đồ uống, “Quái quỷ, mưa lớn thế”, anh càu nhàu.

Cậu chàng trả lại tiền thừa cho anh: “Trên tivi còn dự đoán mưa thêm vài ngày, nhiệt độ có thể thấp hơn hôm nay nữa kia.”

Tô Nguyên mỉm cười, nhớ tới cú điện thoại mẹ Thang Ninh gọi hôm cuối tuần. Bà nói trời lạnh, dặn Thang Ninh đem quần áo dày ra phơi dự phòng. Nhãi con Thang Ninh kia rất chân thành, vừa gật đầu vừa đáp ứng, xoay người một cái lập tức quên sạch. Cậu là một kẻ trời có rét buốt cũng chỉ mặc mỏng tang, còn thích đứng run rẩy trước gió mà thể hiện. Năm nay có Thang Viên, hy vọng sẽ khá hơn.

Bảy giờ hơn, đóng cửa xe rồi Tô Nguyên lại nghĩ tới túi đồ chơi quăng ở ghế sau. Công ty bọn họ nhận làm quảng cáo cho một công ty đồ chơi, khách hàng cầm tới rất nhiều món, nhưng mà phần lớn đồ chơi đều là đồ dọa người, tỷ dụ là cái thứ đồ mô phỏng con chuột này, mở công tắc nó sẽ chạy nhảy loạn nhà, giẫm vào một phát, còn kêu chút chút, mà sờ thử một cái, mắt sẽ lòi ra.

Lúc anh về đến nhà, TV bật, hai cha con kia đang nằm trên sàn nhà. Tô Nguyên vừa móc áo vừa nói: “Lạnh lắm đó, ngồi dưới sàn làm gì?”

”Em đang dạy Thang Viên vẽ.” Thang Ninh giơ tờ giấy.

“Vẽ?” Tô Nguyên đi tới, “Để anh xem.”

Thang Viên tức khắc đưa một bức tranh ra, Tô Nguyên nhìn qua, lại liếc Thang Ninh: “Em vẽ? Đây là cái gì a?”

Thang Ninh định đáp, Thang Viên đã cướp lời: “Ba nói ba vẽ con vịt.”

Tô Nguyên rất không nể tình mà phá ra cười, ngồi xổm xuống, vò đầu Thang Ninh: “Trông em thông minh thế này mà chẳng có tí tế bào nghệ thuật là sao. Em không thấy tội lỗi khi dạy Thang Viên hả?”

“Đây là em đã gia công nghệ thuật rồi đấy. Hồi bé bọn em toàn vẽ thế.”

“Mở con vịt thế này.” Thang Viên bỏ lại tờ màu, sau đó dẹt miệng lại, “Mở vịt dẹt.”

Thang Ninh nghe thế, lại sửa sửa cái mỏ trên giấy, thành một con vật bí ẩn có mỏ nửa chim nửa gà lại tựa tựa vịt. “Rồi, con vịt.”

Thang Viên liếc một cái, vẫn lắc đầu.

“Đây là vịt biến dị.” Thang Ninh lừa bịp.

“Biến dị là gì a?” Thang Viên hỏi.

“Biến dị nghĩa là: đây vốn là con vịt rất giống vịt, sau đó càng lúc càng lớn, lớn xong thì lại có điểm giống con gà.”

Tô Nguyên vỗ vỗ Thang Ninh, rút một tờ giấy ra, nhanh chóng vẽ một con vịt con. Thang Viên nằm sấp ở bên, tập trung nhìn xong, còn quay qua khoe với Thang Ninh. Tô Nguyên nói với Thang Ninh: “Gọi tiếng anh ngọt vào, anh truyền cho vài chiêu.”

“Đi chết đi.” Thang Ninh bật cười.

Sau trận ôn ào đó, tình cảm đôi bên tốt lên rất nhiều.

Thang Ninh lắc đầu thở dài: “Mình bị coi thường a. Song tiện hợp bích, thiên hạ vô địch(Hai đứa bĩ ối kết hợp thì không ai thắng được =))). Hôm nào bọn mình đánh nhau đi, nhất định sống cạn đá mòn.”

“Ngứa đòn hả?”

Thang Viên lấy từng món từng món đồ chơi ra khỏi túi, con chuột kia thu hút bé nhất. Thang Ninh bật công tắc, con chuột chạy vòng quanh Thang Viên, Thang Viên giơ chân giẫm mãi không trúng, vất vả hồi lâu thì đạp được một phát, bị dọa đến đứng tim.

“Thang Viên, con mang đi dọa các cô ở nhà trẻ được đấy.” Thang Ninh thấy thú vị.

“Thang Ninh!” Tô Nguyên quát.

“Em chỉ nói thôi mà.” Thang Ninh giả hoạt đối chủ đề, “Gần đây anh bận hả? Ngày nào cũng về muộn.”

Tô Nguyên nhú mày. Đại đương gia và áp trại phu nhân của công ty anh vì chuyện muốn và không muốn có con mà cãi nhau ầm ĩ. Hai người dưới cơn giận dữ, cả công ty cũng không thêm quản. “Có lẽ anh đây cổ hủ thật, nhưng tình hình kinh tế cho phép, có một đứa con thì có gì không tốt?”

“Ông già vẫn chỉ là ông già.” Thang Ninh nằm lên sàn nhà, nói.

Tô Nguyên lại gần: “Không biết đàn ông càng già càng quyến rũ sao?”

“Quá quỵên rũ, em đây không thể cưỡng lại được.” Thang Ninh nâng mặt anh lên, thâm tình chân thành nói.

“Giọng làm sao vậy?” Tô Nguyên nghe giọng cậu hơi khàn.

“Cúm một tí.” Thang Ninh thấy Thang Viên đã chạy về phòng mình, liền lén hôn Tô Nguyên một cái, “Lây cho anh.”

“Trong nhà có thuốc cúm.” Tô Nguyên kéo cậu lại.

“Bây đặt, kệ đi, tự nhiên sẽ khỏi thôi. Đừng bị mấy thứ thuốc thang vô lương đó hãm hại.”

Hơn mười giờ mưa ngừng, nửa đêm lại mưa tiếp. Lúc Thang Ninh đi nằm, bị Tô Nguyên bắt uống hai viên thuốc, mê man ngủ, tới ba giờ thì tỉnh lại, họng vừa khô vừa đau, xuống giường uống nước. Quay về, vào trong chăn, vài phút sau lại ngủ. Chưa được bao lâu đã bị chuông điện thoại đánh thức. Bực dọc chầm kín đầu, đẩy đẩy Tô Nguyên bên cạnh.

“Tô Nguyên, điện thoại...”

Tô Nguyên chợt tỉnh, mắng một câu, là điện thoại của Thang Ninh, vừa tìm vừa hỏi: “Em vứt máy chưa đấy?”

“Không biết.” Thang Ninh mơ màng đáp.

Tô Nguyên bật đèn, tìm được điện thoại dưới đất, tiện thể nhìn giờ, hơn năm giờ. Đầu dây bên kia nói rất nhanh, nhưng đối phương nói gì thì Tô Nguyên vẫn rõ. Anh ngạc nhiên: “Được, bệnh viện trung tâm? Được, tôi tới ngay.”

Thang Ninh nghe thấy hai chữ “bệnh viện”, ráng mở mắt, thò đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chu Phóng lái xe, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đang ở bệnh viện.” Tô Nguyên mặc quần áo, “Không biết làm gì mà điện thoại cho em. Anh đi xem, em ngủ tiếp đi.”

Thang Ninh lại càng hoảng, “Chuyện gì xảy ra?”

“Lại còn xảy ra chuyện gì chứ? Say rượu lái xe, thằng ngốc này phải nằm viện ít nhất vài ngày.”

Tô Nguyên vừa đi, Thang Ninh cũng tỉnh hẳn. Thời gian này Chu Phóng rất ít tìm bọn họ. Người này với cái gì cũng chỉ hào hứng được ba phút, còn tưởng tìm được trò gì mới.

.

Sau khi Tô Nguyên tới bệnh viện thì gọi về, nói Chu Phóng không sao, xe vừa mới chạy ra đường thì đụng vào dải phân cách, người cũng không bị gì. Khoảng sáu giờ sáng, Tô Nguyên sẽ đưa Chu Phóng về.

.

Chu Phóng vô cùng nhếch nhác, theo sau Tô Nguyên, thấy Thang Ninh thì cười cười: “Bên ngoài lạnh thật.”

Thang Ninh nhìn bộ dạng của anh ta, đoán Chu Phóng và Dương Minh xảy ra chuyện.

Tô Nguyên lạnh lùng nói: “Cậu đừng nói nhảm nữa, tắm rồi đi ngủ đi. Có việc gì hôm sau nói tiếp.”

“Tốt xấu gì tôi cũng là người thất tình, phiền cậu thông cảm một chút được không?” Chu Phóng ngồi xuống sofa, cười: “Họ Dương đó đích xác tài thật, chính bản thiếu gia thành một dạng đức hạnh thể này. Sớm biết vậy, tôi đã không chọc vào hắn.”

“Lần trước anh cũng nói thế.” Thang Ninh xoa xoa trán, hình như nghiêm trọng rồi.

Chu Phóng ngã vào sofa, nghiêng mặt một chút, hồi lâu nói: “Lần này thật đấy.” Thấy hai người họ không tin, “Ai lừa các cậu, tôi thật sự là cậu bé chăn dê mà.”

Cậu bé chăn dê vì nói dối mà mất cả đàn dê của mình. Chu Phóng cứ cố ra vẻ tiêu sái, cho là mình đang say, đau vài ngày rồi sẽ ổn thôi. Chỉ là, lần này đau lâu hơn anh ta tưởng. Chu Phóng cho rằng cùng lắm mình đang cảm nặng, không ngờ đã thành bệnh nan y.

Anh chàng không dám về nhà, ở lại phòng ngủ cho khách nhà Tô Nguyên, trở mình cả đêm không ngủ được, cả người tiêu tụy nhanh chóng, gầy rộc đi thấy rõ. Ngay cả chính anh cũng thấy sợ, buộc mình phải nghỉ ngơi, dùng thuốc để ngủ.

Tô Nguyên cũng không biết cậu bạn và Dương Minh đã xảy ra chuyện gì. Chỉ mơ hồ rằng Dương Minh biết Chu Phóng sẽ kết hôn nên nói lời chia tay.

Thang Ninh lo lắng: “Chu Phóng thế này không ổn. Sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.”

“Còn lâu, bây giờ mới nửa sống nửa chết thôi.” Tô Nguyên cực kỳ ghét kiểu hành xác này, nếu không phải giao tình tương đối tốt với Chu Phóng, anh đã đá văng hắn đi rồi. Ngày trước vô tích sự, sống chẳng mục đích gì chẳng sao, dù gì Chu Phóng cũng là “nhị thế tử”, hồ đồ cũng là bản năng đi. Nhưng giờ ngay cả bộ dáng của “nhị thế tử” cũng không có, thật chẳng thể nói nổi.

(Nhị thế tử: Người khai sinh ra dòng họ là ông tổ. Ông tổ sinh ra con trai là nhị thế tử. Cách gọi trong trường hợp này có thể hiểu theo 2 cách: 1. Bố của Chu Phóng rất tài giỏi, anh là con trai nên việc hưởng không là đương nhiên =>) 2. Cách gọi mỉa mai, Chu Phóng được cả nhà cưng chiều như ông tổ. Tóm lại, có thể hiểu đơn giản Nhị Thế Tử là Ông già con)

Chu Phóng đích thị đã thay đổi, anh ta không biết mình đã dành hết tình cảm cho Dương Minh.

Khi Dương Minh ở bên Chu Phóng, chuyện gì cũng mặc Chu Phóng quây, nhưng khi Dương Minh quyết định cắt đứt đoạn mối tình này, đừng nói là một câu, ngay cả một ánh mắt cũng không muốn trao.

Đám Thang Ninh cũng không ngờ, lần này Chu Phóng thực sự bị vậy rồi.

.

Mua một đồng đồ từ siêu thị về, khi Tô Nguyên mua rượu, Thang Ninh lại bỏ ra: “Còn mua nữa? Rượu trong nhà bị Chu Phóng uống hết đấy.”

Vệ Nam đi phía sau: “Để nó uống, uống không chết đâu.” Vừa nói vừa để rượu vào, “Thật mất thể diện thay. Chu Phóng đúng là cháu cụ rùa, ngày trước cứ giả bộ phóng khoáng với ai. Không phải chỉ mỗi Dương Minh thôi sao? Đến mức đó hả?”

Ý của Vệ Nam là, tinh thần sa sút vài ngày là lẽ thường, suốt ngày chán nản mới là đáng đánh. Mất mặt cũng không cần phải cứ ôm trong lòng mãi.

.

Ba người lại bắt gặp Dương Minh ngoài cổng tiểu khu. Dương Minh rõ ràng đang chờ Tô Nguyên và Thang Ninh, thấy xe bọn họ, vẫy vẫy tay. Vệ Nam không ưa Dương Minh lắm, không xuống xe.

“Chu Phóng ở trên, cậu có muốn lên không?” Tô Nguyên hỏi.

“Cậu ấy thế nào rồi?” Dương Minh hỏi lại.

“Dương Minh, cậu và Chu Phóng không phải ngày một ngày hai, cậu ta thế nào, cậu hẳn là rõ hơn ai hết.”

Dương Minh gật đầu: “Biết rồi, không cần nói với cậu ta là tôi tới.”

Tô Nguyên mơ hồ thấy như đang đi vào Bát Quái trận của Dương Minh. Anh ta tới vội vàng, đi vội vàng, nói một hai câu rồi lập tức lái xe đi, còn khá khảm hơn Chu Phóng muốn chết không muốn sống kia, thật tiêu sái phong độ. Thang Ninh có phần bất mãn, “Ý gì hả? Muốn chia tay thật thì đừng xuất hiện. Lâu dần làm gì có chuyện người này chia tay người kia sống không xong chứ.”

Sau đó Vệ Nam đi ra, mọi người tụ tập uống cùng nhau. Đến khi Tô Nguyên và Thang Ninh đều tỏ ý không tiếp nữa, Vệ Nam với Chu Phóng liền chuyển địa bàn, ra phòng khách uống tiếp.

Tô Nguyên ra, đá nhẹ vào cửa, mắng: “Hai người các cậu bình thường một chút cho tôi, có để ai ngủ không? Giảm nhạc xuống.” Quái quỷ, sao anh có thể kết giao với đám hồ bằng cầu hữu này chứ?

Thang Ninh nói: “Thật không tưởng nổi. Em cũng phát mệt thay bọn họ.”

Tô Nguyên nói: “Em chính là bạch nhãn lang, dù có tốt với em, quay qua quay lại em quên hết.”

“Em còn tưởng anh thích bộ dạng bạch nhàn lang này.” Thang Ninh ha ha cười, nói: “Một ngày nào đó em sẽ làm anh sống dở chết dở, họ Tô anh chắc chắn chạy còn nhanh hơn thỏ.”

“Dám làm anh sống dở chết dở, anh đem em phế đầu tiên.” Tô Nguyên nói.

Bọn họ là bọn họ, bộ dạng kia không hợp.

15. Chương 14

Chu Phóng ở nhà Tô Nguyên được một thời gian thì bắt đầu thấy bất tiện, thôi không ở nữa.

Tô Nguyên định mặc kệ rồi, nhưng ngẫm lại không an tâm, có điện thoại qua, Chu Phóng ba la bô lô nói là về nhà rồi.

Nếu Chu Phóng quay lại con đường trước kia, Tô Nguyên thấy cũng không có gì không tốt. Chu Phóng không phải người đồng tính hoàn toàn, hiếu kỳ đến tận đây là cũng tìm được nhiều vui thú, trở về lối sống cũ là một quyết định đúng đắn.

Thang Ninh gật đầu: “Ừ thì ít nhất không cần quá vất vả.”

Quan điểm của Tô Nguyên xét về mặt tình cũng như vậy, nhưng trên lý, anh chẳng còn hy vọng gì nơi Chu Phóng nữa.

Thang Ninh đang đứng trên ghế, lưng lưng lay lay thay bóng đèn, sau khi gỡ chụp đèn bên ngoài ra, nói: “Tô Nguyên, cái này rõ ràng là đui xoáy, anh mua thêm đui cái làm gì?” (bóng đèn tròn có 2 loại, đui xoáy, vặn bóng để lắp. Đui cái, ở đui bóng đèn có 2 mẫu, ấn 2 mẫu đó vào mới lắp được)

“Trong ngăn kéo kia có đui xoáy.” Tô Nguyên một tay nhận chụp đèn, một tay giữ chân ghế.

“Đi lấy đi.” Thang Ninh cúi đầu sai.

“Lấy cái gì, em xuống trước cho anh.” Tô Nguyên nghiêm mặt. Cái ghế này rõ nguy hiểm.

Thang Ninh ngại lười thôi, nhưng cái kẻ giữ ghế kia chẳng chút tinh thần hợp tác, buộc phải leo xuống. Đột nhiên hỏi: “Người nhà Chu Phóng có biết chuyện không?”

“Có lẽ không.” Tô Nguyên nói, “Mà cũng không hẳn, với tác phong của cha Chu Phóng, mười Chu Phóng ông ta cũng đẹp.”

Ông lão đó, thất bại lớn nhất cuộc đời, có lẽ chính là Chu Phóng. Hà Cánh và Chu gia có giao tình, trong lòng luôn xem mình là trưởng bối của tiểu bối Chu Phóng, thỉnh thoảng ngồi trò chuyện với Tô Nguyên, chuyện đi chuyện lại không khỏi nhắc tới Chu Phóng. Hà Cánh kể, tôi trông thẳng nhóc Chu Phóng ấy từ bé đến lớn. Bắt lực rồi, độc đỉnh trong họ, cả nhà đều nuông chiều nó. Cha nó tát một cái, cả đồng người lao ra che chở. Có lần nó trèo cây lấy trứng chim, ngã xuống, sọ não nứt một khe, bác sĩ nói, hoặc không có chuyện gì, hoặc sẽ bị ngu. Nó hôn mê trên giường, toàn gia một người cũng không dám ngủ, khi mở mắt không nói chuyện, hừ chết bà nội Chu gia. Choáng, cả đời thẳng nhóc đó xém nữa thì xong.

Nhưng thẳng ranh Chu Phóng mạng lớn, ngã thế mà không bị ngu, vẫn nghịch như quỷ sứ. Trước quây ngã thành vậy, cả nhà càng xem như bảo bối, đến sau này, quả thực coi trời bằng vung. Rồi trưởng thành, người nhà trải hoa cho mà đi, ngoại trừ ăn chơi phóng túng, chẳng làm gì khác. Thế mà bác nó còn nói, có thể xài tiền mới có thể kiếm tiền.

Chu Phóng như thế kiếm nổi tiền? Thực sự để cậu ta tự kiếm ăn, chắc mình làm mình chết đói. Nói dễ nghe thì là vô năng, khó nghe thì là ăn bám chế độ xã hội. Người không ra người, có ích gì? Tôi mà có con gái, gả ai cũng được, ngoài Chu Phóng.

Lúc đó Tô Nguyên chỉ cười.

Chu Phóng thì thoảng đúng là đáng ngại, đặc tội không ít nhân. Thang Ninh lại trò chuyện được với Chu Phóng, phỏng chừng vì tính Chu Phóng tương đối bộc trực.

Thang Ninh thời trẻ kiêu ngạo, có vài kẻ nhìn cậu không vừa mắt, lên tìm người xử cậu. Xét về mảng đánh lộn, Thang Ninh không phải gà mờ, chính cậu đã đào dạt đắc ý nói, đừng có thấy em gầy, ba thằng đánh em, trong đó có thằng nặng cả trăm kí cũng bị em hạ gục. Bản thân có sức, còn biết dùng chiến thuật.

Nhìn lại quá khứ thì hai người quả là ngu tầm ngu mã tầm mã.

Chu Phóng, với Thang Ninh mà nói: “Bạn bè của Chu Phóng cũng chỉ mấy người này đây. Có chuyện thật, anh ta sẽ không làm mình thiệt đâu.”

Nhưng một tháng tiếp theo, Chu Phóng vẫn không có chút tin tức. Tô Nguyên tình cờ gặp Hà Cánh, vô ý hỏi một cái, Hà Cánh lộ vẻ khó xử, mập mờ nói Chu gia gặp chút chuyện. Tô Nguyên thấy ông ta không nói nhiều, phỏng chừng không phải chuyện tốt, Hà Cánh thứ nhất ngại liên quan, thứ hai cũng xác thực giao tình tốt với Chu gia, chết cũng không chịu nói.

Vệ Nam kêu, Chu phóng có vấn đề gì? Chuyện lớn nhất là cái tay Dương Minh kia, giờ chẳng phải đã chia tay rồi sao? Còn có thể là chuyện gì nữa?

Lại nhắc tới “kẻ xấu”, Dương Minh gọi điện tới, mời bọn họ đi uống rượu.

Tô Nguyên còn chưa mở miệng, đã nghe thấy một câu “không được để bọn họ...” vọng vào điện thoại. Tiếp đó lại nghe tiếng tựa như bị người ta bịt mồm, ư ử như chó kêu. “Cậu và Chu Phóng...”

“Em ấy ở đây với tôi.”

Tô Nguyên không khỏi cười khở. Hai người kia cũng không biết bị bệnh gì, làm loạn cả lên, âm ỉ rồi lại hòa hảo, cứ như đám trẻ con lít nhít.

Vệ Nam từ chối: “Không đi, tôi với Dương Minh quan hệ không tốt, tôi cũng không thích tên này. Ngồi cùng một chỗ với hắn, tôi thấy không tự nhiên.”

“Trước giờ sao không thấy cậu nói thế.”

Vệ Nam sững sốt: “Trước tôi không biết tên đó đáng ghét như thế.”

“Cậu ít tán dóc đi.” Tô Nguyên bực mình.

Vệ Nam bị ép buộc, bất đắc dĩ: “Tôi đoán Dương Minh cũng không muốn gặp tôi đâu, ngồi cùng xấu hổ lắm.”

“Cậu làm chuyện gì không phải với người ta hả?”

“Tôi là hạng người thế hả?” Vệ Nam gượng gạo, “Cũng không có gì, là cái bạn Chu Phóng không còn chút tình thần ấy, cứ quynh luyến Dương Minh mãi, tôi mới bảo cậu ta phải có cốt khí, chia tay thì dứt hẳn đi. Sao tôi biết hai tên đó lại quay lại chứ. Tôi đoán đồ Chu Phóng không có mắt kia, nhất định khai hết những lời nói xấu của tôi về Dương Minh cho Dương Minh nghe, tên đó không chừng sẽ phục kích tôi. Bộ tôi ngu đến độ chạy đến địa bàn của hắn chịu tội, tự đâm đầu vào chỗ chết chắc?”

Tô Nguyên nói: “Người ta đều khuyên giải, sao cậu lại bảo chia tay?”

.

Dương Minh đích thực là một người có thể dùng tiền để kiếm tiền. Chỗ của anh ta thuộc vào khu dân cư cao cấp tắc đất tắc vàng, giá nhà cao vô cùng. Chính anh cũng làm về bất động sản, nhưng chủ yếu là hướng về đối tượng thuê nhà.

Dương Minh gặp bọn họ, hết sức vui vẻ. Nơi ở của anh ta rất lớn, có một mặt tiền đặt cửa sổ cỡ đại sát đất, đầy thư thái. Tô Nguyên chưa thấy Chu Phóng, Dương Minh nói ở trong phòng.

Chu Phóng né nửa ngày, cơ mà né không nổi, mới chậm chậm lão đảo đi ra. Mặc một T-shirt đen, còn chụp cả mũ lên, lại cúi đầu, chả nhìn thấy mặt mũi. Vệ Nam thấy vẻ đức hạnh này, quai hàm rớt.

Dương Minh kéo Chu Phóng một cái, Chu Phóng cũng không gạt tay anh, cả người lui thành nhúm, thế nào cũng không chịu lộ mặt. Dương Minh cũng không ngại, bật cười thành tiếng.

Chu Phóng lập tức phát hỏa, giọng khàn đặc: “Họ Dương kia, anh có ý gì hả? Tôi thế này rồi, anh còn chê tôi xấu xí phải không? Anh gọi bọn Tô Nguyên tới là có mục đích gì?”

“Đúng, tôi muốn bọn họ nhìn bộ dạng giống tang gia khuyển (ý chỉ người vô gia cư) của em đấy.” Dương Minh cười.

Chu Phóng nổi giận: “Tôi là tang gia khuyển?”

“Em không phải tang gia khuyển thì là cái gì?”

Chu Phóng sững sờ hồi lâu, nửa chữ cũng không thốt lên nổi, nhưng tâm tình thì kích động, ngực phập phồng dữ dội, một bộ bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới quăng Dương Minh đi. Mọi người cũng đã thấy rõ cái mặt xanh xanh tím tím lộ ra của Chu Phóng.

“Mặt của anh...” Thang Ninh thực sự không nhịn được.

Mặt mũi Chu Phóng không chút nguyên vẹn, ánh mắt nhìn Dương Minh vừa oán độc lại vừa ủy khuất. Hạ vai, thấp giọng nói: “Ông già nhà tôi đánh.”

Mọi người chốc lát đã hiểu. Vệ Nam lấp bắp chỉ Dương Minh: “Cậu... Cậu vì hấn, cả với người nhà...”

Viên mắt Chu Phóng cũng đỏ lên, lại oán độc liếc Dương Minh: “Tôi cái gì cũng không còn, anh muốn thế nào?” Chu Phóng thấy mình ngốc thật, vì cái tên Vương Bát Đản mà phải ra nông nổi này. Lúc chán nản nhất, Dương Minh mới dí cho mấy dí, dí đến độ thành đồng bần nhào rồi, tên Vương Bát Đản đó lại quay lại đồ ngon đồ ngọt.

Dương Minh nắm lấy tay Chu Phóng: “Tôi có nói gì sai ư? Em nói xem, em sẽ làm gì? Em lớn như vậy rồi đã làm được chuyện nghiêm túc nào chưa? Những xe, nhà, cổ phiếu trên danh nghĩa là của em, nhưng chúng thật là của em sao? Tất cả đều là của cha mẹ em. Em chỉ có hai bàn tay trắng, tên ăn mày trên đường cũng giàu có hơn em, ít nhất tên ăn mày đó còn biết ngồi ở ven đường giả bộ đáng thương xin tiền. Em đã được vậy chưa? ...”

“Tên khốn anh nói đủ chưa? Tôi mà thói nát thế á? Tôi đáng lẽ không nên...” Nếu không bị Dương Minh ấn xuống, Chu Phóng đã sớm nổi cơn tam bành.

Dương Minh cười: “Kích động làm gì? Em cũng không đáng thương như thế. Chỉ ít còn có tôi.”

Vệ Nam nghe đến đó, thì thào: “Vậy chứ còn gì đáng thương hơn.”

Dương Minh không chút thiện cảm lườm Vệ Nam, rồi nói với Chu Phóng: “Thành thật ra, tôi không ngờ em còn dám bạn này. Tôi tưởng loại người tính tình thói nát như em, nếu có cũng chỉ là một đám hồ bằng cầu hữu.”

Trước đây Chu Phóng tràn đầy tự tin, nghĩ ai cũng phải nể mặt mình, cho cậu tí giao tình, hiện tại bị Dương Minh đả kích, nhìn mặt mũi bọn Thang Ninh cũng biến sắc. Tô Nguyên trong lòng không phải không biết rằng Chu Phóng phải bị trị, nhưng Dương Minh hơi cay độc qua rồi. Anh thở dài: “Chu Phóng, cậu đừng có vô lương tâm thế, chúng tôi thế nào cậu còn không rõ?”

Chu Phóng lùi lại về sau, có phần chột dạ. Nhưng vì bây giờ đã muộn rồi, da mặt dù có dày, chắc phải một thời gian không dám đến tìm Tô Nguyên bọn họ.

Vệ Nam đã lùi về sau. Khi Chu Phóng ở lại nhà Tô Nguyên, anh ta chỉ biết Dương Minh căn bản không muốn chia tay thật với Chu Phóng, chỉ là bức Chu Phóng lên Lương Sơn thôi. Theo những lời Chu Phóng nói với Vệ Nam thì anh ta cảm thấy Dương Minh là một kẻ rất không đáng tin. Lúc đó, anh có khiêu khích vài câu, để Chu Phóng nổi sạch cạn sạch, ngoan ngoãn về nhà, quay lại chính đạo, lấy một cô vợ, sinh một đứa con, mặt nào cũng tốt. Không ngờ, Chu Phóng vẫn lên Lương Sơn, trở lại chưa bao lâu thì nói thẳng với cả nhà, nói mình thích một người đàn ông, không muốn kết hôn. Chu gia nổ ra một cuộc đại cách mạng, nhưng chuyện xấu trong nhà không thể phơi ra ngoài. Hơn nữa, mấy trưởng bối Chu gia vẫn ôm lạc quan thiếu sáng suốt rằng, để Chu Phóng yên ả vài ngày rồi thẳng bé sẽ trở về, tiếp tục làm một nhị thế tổ tiêu dao. Chu gia thiên toán vạn tính, vẫn không tính đến, Chu Phóng ở bên Dương Minh.

Chỉ có điều, lúc đầu Vệ Nam khuyên Chu Phóng, Chu Phóng một chút cũng không nghe, nhưng đầu óc cậu chàng bị quỷ mê, tâm trạng vừa tốt một chút thì liền quay về bên Dương Minh. Nếu kế hoạch của Dương Minh mà bị Vệ Nam phá hỏng, phỏng chừng Dương Minh sẽ thuê xã hội đen thịt luôn Vệ Nam.

Vệ Nam nghĩ tới đó, đổ mồ hôi lạnh. Chu Phóng và Dương Minh hòa hảo, nhưng mình thì chỉ biết phá hoại, chưa kể Chu Phóng không giữ miệng, dù có giữ, Dương Minh cũng đủ bản lĩnh để hấn khai sạch.

Tô Nguyên hỏi: “Các cậu có tính toán gì không?”

“Chu gia còn chưa biết Chu Phóng ở với tôi.” Dương Minh nói, “Tìm cơ hội nói rõ với họ sau.”

Chu Phóng gương nanh múa vuốt một hồi, lưỡi biếng tựa ở bên, vốn cậu chàng muốn giấu mặt, hiện tại mọi người đều thấy hết rồi, cũng lưỡi che. Nhìn rượu trên bàn, nói: “Tôi muốn uống Gibson.”

Dương Minh đi tới rót một ly cho hắn. Chu Phóng để lộ toàn bộ gương mặt sưng phù xanh tím đủ kiểu, y như một cái đầu heo, bộ dạng bưng ly rượu, thực sự tương đối khôi hài. Dương Minh thì tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, ánh mắt dịu dàng như nước, có lẽ dù mặt Chu Phóng trương phềnh như xác chết trôi, trong mắt anh vẫn là đẹp tựa Phan An.

Mấy kẻ đứng xem vừa tức lại vừa buồn cười. Có vài chuyện, thực sự là số phận rồi.

16. Chương 15

Sau khi Thang Ninh về nhà, cảm thương “đồng loại” rất nhiều, nói, đời này Chu Phóng thôi xong, bất kể là nửa đời sau hay nửa người sau đều bị một thằng đàn ông quần đến chết.

Tô Nguyên nhìn Thang Ninh còn nguyên quần áo nằm trên giường. Ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn khiến các đường nét trên khuôn mặt cậu bóng lên mượt mà. Ngồi bên cạnh, anh đưa tay sờ sờ gương mặt cậu, vì có dính hơi cồn mà nóng lên. Thang Ninh nghiêng nghiêng đầu, áp sát hơn vào lòng bàn tay anh, hỏi: “Sao thế?”

“Mặt rất nóng.”

Thang Ninh tự sờ mặt mình, như giải thích: “Em có uống nhiều rượu đâu, ra gió nên mặt bị nóng lên thôi.”

Tô Nguyên mỉm cười, đi tới đưa cậu một chén nước bạc hà. Lá bạc hà là bạn đồng hành của mùa hè. Thời tiết này mà dùng nó thì có chút lạnh, bọn họ chỉ uống cho tiêu rượu. Thang Ninh cũng khát, cầm lấy uống, uống hơn phân nửa còn muốn uống tiếp, Tô Nguyên đã cướp cái chén đi. Thang Ninh bất mãn, vừa định đứng dậy mở mồm, liền bị Tô Nguyên đẩy một cái, cả người cậu ngã ngược lại giường. Nụ hôn có hương bạc hà thơm mát, lạnh cả người. Tô Nguyên lần tay theo đùi cậu, cách một lớp quần jeans, cả hai đều thấy khó chịu.

Thang Ninh ngắc ngứ nói: “Tô Nguyên, bị bọn Chu Phóng kích thích hả? Về lại hưng phấn.”

Tô Nguyên không nặng không nhẹ đánh cậu, một tay cởi khuy áo đồng, một tay giữ lấy hai tay cậu, môi dán môi nói: “Câu này hiểu là: trước giờ anh chưa thỏa mãn em, phải không?”

Thang Ninh vừa nghe cái giọng điệu bất thường này, lập tức xin tha. Trên giường không nên đắc tội Tô Nguyên, động chút lại làm cái tư thế khiến eo cậu mỏi đến độ không dậy nổi. Thỉnh thoảng thì được chứ thường xuyên cậu chịu không thấu.

“Lúc này em cũng biết khôn nhỉ.” Tô Nguyên lột luôn cái quần jeans của cậu.

Anh rất thích đôi chân của Thang Ninh, dài mà chắc, cảm giác khi vuốt ve và hôn phần đùi trong rất tuyệt. Thang Ninh mở rộng thân thể như loài mèo, mắt hơi nhắm lại, ánh nhìn về phía Tô Nguyên có khi còn mang theo ướm ắt. Tô Nguyên thích nhìn gương mặt Thang Ninh khi yếu, tuy Thang Ninh ưa kiểu quay lưng, nhưng anh vẫn hay chọn tư thế mặt đối mặt. Mỗi một lần như thế, Thang Ninh cũng chỉ đành chịu, thỏa hiệp với anh, tiêu cực dùng lời kháng nghị: “Eo rất đau.” Vậy mà cả sinh lý lẫn tâm lý đều cho Tô Nguyên biết rằng, thỏa mãn đến nỗi nói không nên lời.

Thang Ninh thích giấu bao cao su dưới gối tới mức quái gở. Lý do là lấy rất tiện, còn nói, cảm giác luôn tay xuống gối lấy bao cao su rất ngộ. Dù sao thì dưới bầu không khí tình sắc thể này, động tác thoát nhin vô cùng bình thường cũng thành vừa hạ lưu vừa nhục dục.

Sáng cuối thu, không khí lạnh lọt qua ánh nắng bò lên da.

Khi Tô Nguyên rời giường, Thang Ninh vẫn còn nhắm mắt, phát hiện bên cạnh có động tĩnh, trở mình một cái. Tối hôm qua hơi quá, Tô Nguyên cũng để cậu ngủ thêm. Vừa mở cửa phòng ngủ, Thang Viên quả nhiên đã dậy từ sớm, một mình tựa trên sofa, thấy anh, ngược mặt: “Chú Tô Nguyên, cháu đói bụng.”

“Ba còn ngủ bên trong, chú xuống mua bữa sáng. Thang Thang muốn uống sữa đậu nành hay ăn bánh bông lan?” Tô Nguyên khom người.

“Sữa đậu nành ạ.” Thang Viên đứng lên sofa. Đêm qua, Thang Viên đã ngủ từ lúc ở nhà Dương Minh, cả khi Chu Phóng nhéo nhéo mũi mình, bé cũng không biết. Lúc tỉnh Thang Viên sẽ không cho Chu Phóng nhéo mũi.

Tô Nguyên đi lấy áo khoác, chuẩn bị ra khỏi nhà. Thang Viên trèo xuống sofa, kéo kéo góc áo anh: “Cháu cũng đi.” Tô Nguyên nhìn bên ngoài gió lớn, quàng cho bé cái khăn.

Thang Viên gần đây không thích người ta bế mình, thích tự đi. Thang Ninh gấp rau cho bé, còn học cách kháng cự mới, nói: “Con không phải là thỏ, vì sao phải ăn rau?” Thang Ninh nói: “Con là thỏ, ba lấy cỏ xanh bón cho con.” Sau đó Thang Viên lấy tay che miệng, rất sợ Thang Ninh sẽ thực sự cho mình ăn cỏ. Cô giáo ở nhà trẻ nói, Thang Viên rất thông minh, nhưng có chút hướng nội, không thích nói chuyện. Đề nghị phụ huynh dẫn bé ra ngoài chơi nhiều một chút, tiếp xúc thêm với nhiều bạn nhỏ khác, để bé học cách cởi mở. Thang Ninh còn đang lo lắng, dù sao môi trường trưởng thành của Thang Viên cũng tương đối đặc biệt. Tô Nguyên ngược lại không cho là thế, mỗi đứa trẻ là mỗi tính cách khác nhau, không nhất định phải nghịch ngợm mới gọi là hoạt bát đáng yêu, khiến người ta vui vẻ. Thang Viên có chút sợ người lạ, khi quen rồi mới làm nũng người ta.

Thang Ninh nghe theo ý kiến Tô Nguyên, hơn nữa, lại mắc bệnh của ba, nhìn thế nào cũng thấy con mình vừa xinh xắn vừa đáng yêu.

Thang Viên cũng thực khiến người ta thích. Lúc đứng chờ mua sữa đậu nành, mấy người bán hàng còn tranh thủ chơi với Thang Viên. Tô Nguyên một tay xách bữa sáng, một tay dắt Thang Viên đi về, trong lòng vẫn thấy quái lạ, một tên sáng nào cũng cuộn tròn như sâu đo vì sao lại có một đứa con dậy sớm được vậy.

Lên lầu, Tô Nguyên dạy Thang Viên đem tay lạnh cho vào trong ổ chăn của Thang Ninh, Thang Viên rất cao hứng chạy tới, sau đó lại ủ rũ chạy về báo cáo, nói, lạnh mà papa vẫn không tỉnh.

Tô Nguyên nhìn, tám rưỡi, còn thời gian, thôi cứ để Thang Ninh ngủ thêm. Thang Viên ngồi trên ghế, bằm lấy mép bàn, sữa đậu nành trước mặt rất nóng, bé chờ nó nguội bớt sẽ uống, chuyển mắt nhìn động tác Tô Nguyên, thấy ống tay áo Tô Nguyên xắn lên mấy cái, bé cũng xắn ống tay áo mình lên, lại nhìn một chút, thấy Tô Nguyên xắn ống tay áo bên phải, lại kéo ống tay áo trái xuống, cố gắng xắn lại ống tay bên phải. Sau đó, bắt chước dáng ngồi của Tô Nguyên, còn cúi đầu nhìn từ dưới bàn xem chân Tô Nguyên để thế nào, thấy rõ rồi, cũng vắt chân trái lên đùi phải.

Sau Tô Nguyên phát hiện, cố ý không nói ra, cầm cái tách phía trước, thổi một chút, uống một ngụm. Thang Viên cũng vội vàng cầm lấy cốc, thổi một cái, bối rối nhìn sữa đậu nành còn nóng hôi hổi, không dám uống.

Tô Nguyên vui vẻ đưa tay nhéo nhẹ cái mũi Thang Viên. Thang Viên bị bắt tại trận, có chút mắc cỡ.

Sau khi đưa bé yêu đến nhà trẻ, trở lại xem, Thang Ninh vẫn chưa dậy. Tô Nguyên tưởng cậu sinh bệnh, sờ sờ trán, Thang Ninh bị đánh thức, bực dọc phát một cái vào tay anh.

Rửa mặt, mặc quần áo, ăn sáng.

“Làm người rõ là phiền mà.” Thang Ninh vươn vai biếng nhác.

Ngồi vào xe Tô Nguyên ra trạm điện ngầm, Thang Ninh phát phát tay với anh như đuổi ruồi. Tô Nguyên nhìn theo cái dáng nửa tỉnh nửa ngủ đang đi vào đường hầm xe điện kia, nghĩ là cậu sẽ không ngã đâu. Đoán là ở trong tàu, cậu hoặc ngồi hoặc tựa, khẳng định còn mơ màng thêm một tí.

Gần tiệm của Thang Ninh có một bar khép kín, được người khác bán lại, rồi thuê thêm mấy gian bên cạnh, nghe nói được sửa thành một G-bar (Gay bar). Thang Ninh vẫn nói, có thời gian sẽ qua nhìn một cái, tối thứ sáu mỗi tuần có biểu diễn, nhưng muốn tìm con mồi thì phải đi vào tối thứ năm. Tối thứ năm khách hàng tương đối chất lượng. Tối thứ sáu phần lớn là bộ phận sinh viên tuổi trẻ cuồng nhiệt.

Tô Nguyên nói, hôm nào nhờ Đàm Duy Duy trông Thang Viên hộ, chúng ta đi chơi. Hai mắt Thang Ninh sáng rực. Đàm Duy Duy gần đây hình như đang yêu, nữ tính gấp đôi trước kia.

Tô Nguyên hãy giờ: “Còn đàn ông đừng cảm yêu Đàm Duy Duy sao.”

Khóe miệng Thang Ninh nhếch một cái, nói: “Em còn ăn cơm với bọn họ rồi đấy. Ngoài dự đoán a.” Bạn chiến sĩ kia không chỉ có chất mà còn có “lượng” nữa, nói chung, hai người ở với nhau cực không xứng.

Đàm Duy Duy nói với Thang Ninh: “Cậu thì biết gì? Có biết cái gọi là ‘ôn hương nhuỷ ngọc bảo mẫn hoài’ không? Kiểu người như cậu được mấy lạng thịt, không cảm giác an toàn, dựa vào còn thấy khó chịu.”

“Anh ta ở cũng một chỗ với chị mới là không an toàn.” Thang Ninh lắc đầu, “Chị đừng có ngày nào cũng mặc như một yêu phi, cẩn thận hù anh ta chạy mất đấy. Còn nữa, ở chung một chỗ với chị lâu lâu, ôn hương cũng thành xương sườn. Chắc chắn nhiệt tình của anh ta với chị cũng phải hao đi đáng kể a.”

Đàm Duy Duy tức đến độ lông mày dựng ngược. Bạn trai cô khờ khạo cười, nói với Thang Ninh: “Duy Duy là cô gái tốt, Thang Ninh, cậu đừng trêu cô ấy nữa.”

Thang Ninh rất muốn tuân theo chủ nghĩa nhân đạo, nhắc nhở cái vị mắt toàn trông trắng đáng thương này rằng: Cho anh biết nhé, khoảng cách giữa cô gái tốt Đàm Duy Duy với người bình thường tương đối là xa đó.

Nhưng mà, sau này nghe nói, bạn đồng nghiệp của người này biết rõ từng việc xấu của Đàm Duy Duy. Vậy mà còn dũng cảm đi theo đuổi Đàm Duy Duy, Thang Ninh cũng đành chịu thua. Đàm Duy Duy cười, nói với Thang Ninh: “Cậu không cần lo, loại phụ nữ như chị, dù có sai cũng không sai quá bất thường đâu. Chị chỉ tiếc đã không đối xử tốt với mình thôi a. Cậu xem, khẩu vị mỗi người mỗi khác, có người thích uống cà phê đen, có người thích thêm nhiều đường nhiều sữa, cơ bản là về phương diện này chị khá hơn đại chúng, chị uống cả phê, hai thìa sữa hai thìa đường.”

Đàm Duy Duy tựa vào người Thang Ninh cười, hai người bọn họ thân nhau đã lâu, tình cảm giống như ruột thịt. Đàm Duy Duy không chút tiếc nuối nói, Thang Ninh, giá cậu là anh chị. Vậy thì hồi bé chị có cậu bảo vệ, búp bê bị lấy mất, chị đỡ phải vừa đá vừa cắn vừa cướp về.

Thang Ninh nghe xong cứng họng: “Chị như thế còn cần em bảo vệ?”

Đàm Duy Duy còn muốn nói tiếp, đã bị Thang Ninh dùng tay ra hiệu, đi ra ngoài nghe điện thoại. Đàm Duy Duy nói: “Ai vậy? Vừa rồi chị còn định hỏi cậu gì nhỉ? À phải, cậu với Tô Nguyên giờ thế nào rồi?”

Thang Ninh đáp: “Một giây trước thì rất tốt, hiện tại thì không rồi.”

“Có ý gì?”

Thang Ninh nói: “Mẹ em điện, nói muốn sang chơi.”

Tô Nguyên về nhà thấy Thang Ninh buồn sầu. Thang Viên ngược lại, rất vui vẻ nói: “Ba nói, bà nội muốn sang chơi.”

Thang Ninh thở dài: “Anh không biết mẹ em đâu, sức khỏe bà không tốt, lại không thích xa nhà. Bây giờ nói muốn sang, chắc chắn là có chuyện rồi.”

“Chắc là sang thăm Thang Viên.”

“Chỉ có thể là thế.” Thang Ninh lắc đầu, “Tô Nguyên, em có nên dọn ra ngoài vài ngày không?”

“Dọn đi? Em ít nghĩ ra mấy cái ý tưởng dở tệ đi”, Tô Nguyên nói, “Mà chẳng phải mẹ em đã biết sao...”

“Biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy con trai ở cùng đàn ông lại là chuyện khác”, Thang Ninh nói, cậu thật sự lo lắng cụ nhà sẽ mang dao đến thịt Tô Nguyên.

Tô Nguyên nói: “Mẹ em mà thật sự cầm dao phay tới chém anh, anh cũng phải ngoan ngoãn chịu một nhát.”

“Em thật không biết trong đầu mẹ nghĩ gì.” Bà nhà biết rõ chuyện tình con trai, bà không muốn gặp Thang Ninh cũng bởi vì mắt không thấy tâm không phiền, cả cháu trai bà cũng tổng cổ đi rồi. Đột nhiên nói muốn đến thăm, thực sự không biết là có tính toán gì. “Hơn nữa, em đã bảo sẽ về ăn Tết.”

Tô Nguyên nghĩ một chút: “Em ở cùng anh, mẹ em chỉ biết thế. Lần này bà muốn xem tận mắt, bất kể thế nào, thò đầu rút đầu cũng ăn một dao, tránh né không phải là biện pháp. Đến lúc bà thực sự thấy chúng ta, lúc đó anh tránh cũng không muộn.”

Thang Ninh lại thở dài. Nghĩ ngày mai có cần thu dọn phòng ốc không, má Thang lúc trước gọi điện có nói, mẹ qua ở hai ba ngày. Nhưng không ở nhà con đâu. Con khỏi cần giả thần giả quỷ với mẹ, lòng mẹ biết hết.

Một câu này khiến Thang Ninh mất ngủ vài ngày.

17. Chương 16

Má Thang đi xe khách, buổi chiều thì đến nơi.

Thang Ninh và Tô Nguyên mang theo Thang Viên, hơn mười hai giờ ra bến xe đón bà rồi sẽ ăn trưa tại khách sạn gần đó. Sáng sớm, Thang Ninh còn hỏi Tô Nguyên: hôm nay Tô Nguyên có muốn cùng đi không? Sau đó bàn kế, sớm muộn cũng gặp mặt, không bằng cứ lễ độ đã, vô luận má Thang có bằng lòng gặp Tô Nguyên hay không, bọn họ chung quy không thể đánh mất ấn tượng ban đầu được. Tránh về sau má Thang nói hậu sinh bọn họ vô phép.

Mẹ của Thang Ninh hơn năm mươi tuổi, ăn vận sạch sẽ gọn gàng, nhìn qua có phần nghiêm túc. Thang Ninh rất giống mẹ. Bà trông có vẻ không được khỏe lắm, hơn nữa còn đi xe bốn năm giờ đồng hồ, người có chút khó chịu. Thang Viên chạy tới chạy lui trước bà gọi bà nội, má Thang xoa xoa đầu cháu: “Thang Thang, con đừng nhào lên người bà nữa, bà nội giờ không đủ sức bế con đâu. Hình như cao hơn, còn trắng hơn rồi.”

Thang Ninh tiến lại dìu mẹ, Tô Nguyên xách hành lý đồ đạc cho vào xe. Má Thang lúc này mới quay sang, gạt đầu với Tô Nguyên. Thang Ninh nói với mẹ, đây là bạn, cũng là chủ nhà của cậu. Bà không tin, nhưng vẫn chiều theo cách nói của con, khách sáo lịch sự nói với Tô Nguyên: “Cậu Tô, thực ngại quá, còn phiền cậu tiếp tôi. Quấy rầy cậu rồi.”

Tô Nguyên trông vậy, với màn kịch mẫu tử này không biện pháp, đành phải đi tới, miệng nói: “Bác gái khách khí rồi, cháu rảnh rồi mà. Bác không cần khách sáo với cháu.”

Má Thang lập tức cười: “Kể ra thì không thân không quen, Thang Ninh không hiểu chuyện, bình thường chắc chắn phải nhờ cháu chăm sóc không ít, bác cũng áy náy.”

Tô Nguyên không dám để bà nói thêm, chỉ cười: “Bác đừng bận tâm, cháu cũng được Thang Ninh chăm sóc mà.” Nói rồi mở cửa sổ của xe cho thoáng.

Phòng khách sạn Tô Nguyên đã đặt trước, cách nhà bọn họ khá gần, lại sạch sẽ, giá cả vừa phải. Má Thang rất hài lòng, nghĩ chắc chắn phải con trai mình lo liệu. Vừa hỏi, quả nhiên không ngoài dự đoán. Tô Nguyên sau khi đưa họ đến, nghĩ hai mẹ con muốn nói chuyện riêng, lấy cớ rời đi trước.

Má Thang vừa sắp xếp hành lý vừa nói: “Mẹ nói vậy thôi, con cũng không cần cẩn thận vậy.”

Thang Ninh đáp: “Không phải mỗi một căn phòng thôi sao, con trai mẹ còn chưa bại hoại đến thế?”

“Con không bại hoại.” Má Thang lại nói, “Con mà không bại hoại ư? Không phải muốn nói tốt cho cậu ta đấy chứ?”

Thang Ninh hì hì cười: “Mẹ, mẹ mệt rồi, đi nghỉ thôi ạ.”

Má Thang gạt đầu, kéo Thang Viên: “Thang Thang, con ở đây ngủ cùng bà nội được không?”

“Được ạ.” Thang Viên cởi giày, leo lên giường, chui vào lòng bà.

“Con đi làm chuyện của mình đi, tối thì qua đây.” Má Thang nghĩ một chút rồi đổi ý, “Mà thôi, hôm nay cứ vậy đã. Mai sẽ nói với con.”

“Mẹ, là chuyện gì ạ?” Thang Ninh không hiểu.

“Bây giờ mẹ mệt, không còn hơi nói chuyện.”

Thang Ninh không còn cách nào, sau khi rời khỏi đó thì đi một mạch về. Tô Nguyên quả nhiên đã ở nhà, ngồi đó nhìn cậu, cười. “Núi đao biển lửa từ đâu đổ tới vậy?”

Thang Ninh thở phào nhẹ nhõm, má Thang tới tựa hồ không chĩa mũi nhọn vào Tô Nguyên: “Anh nói xem mẹ em rốt cuộc tới làm gì nhỉ? Bà đối với anh có ấn tượng rất tốt đó.”

“Cả em là con trai còn không biết, người ngoài anh đây sao mà hiểu.” Tô Nguyên bật cười.

“Anh thiếu nữa thì hù chết em đấy biết không?” Thang Ninh nói, “Lúc đó, anh mà nói thêm một câu, phỏng chừng mẹ em trở mặt liền.”

“Không chắc.” Tô Nguyên đáp.

Thang Ninh vừa nói liền một lèo, cảm thấy khát nước, cậu hồi hộp suốt một ngày trời không uống nước, chạy đi nốc đầy một cốc vào bụng: “Mẹ em bảo ngày mai có chuyện muốn nói với em. Lúc mẹ nói còn rất nghiêm túc, thật không biết chuyện gì làm mẹ phải từ xa tới tận đây.”

“Thang Ninh, kể anh nghe xem, mẹ em là kiểu người thế nào?”

“Kiểu người thế nào là thế nào? Mẹ ai mà chẳng như nhau?” Thang Ninh ngồi xuống đất, đối mặt với Tô Nguyên, suy nghĩ một chút, “Trước em đã kể anh rồi, tính ba em rất độc tài phải không? Nhà em thoát nhìn như ba làm chủ tất cả, nhưng thực lúc gặp chuyện lớn, ba còn phải nghe lời mẹ. Được rồi, tối chúng ta ăn gì?”

“Gọi Duy Duy đến đi.” Tô Nguyên nói, “Nếu đã nói là bạn bè, chúng ta phải có chứng cứ thực là bạn bè.”

“Như thế được không?” Thang Ninh hơi do dự. “Nhưng mà, gọi Đàm Đàm làm chi? Để bả ăn mặc một thân như yêu nữ ngàn năm tới đây, không bằng hù chết mẹ em.”

“Phụ nữ với phụ nữ, sẽ có chuyện để nói.” Tô Nguyên kiên quyết.

Sau, Đàm Duy Duy nhận được điện thoại thì tới: “Té ra hai người các cậu đem tôi làm đạo cụ?”

“Đại tỷ, chính chị coi mình là đạo cụ ấy, nhưng dù sao cũng có tinh thần nghề làm đạo cụ đó.” Thang Ninh thực sự lo lắng vì đề nghị của Tô Nguyên, ai cũng được, cơ mà Đàm Duy Duy, nửa điểm an toàn cũng không có.

May mà buổi chiều khi Đàm Duy Duy qua, cả người thay đổi một trăm tám mươi độ, không chỉ ăn mặc thùy mị, còn trang điểm rất nhạt, thoát nhìn có phần năng động.

Tô Nguyên nói: “Nếu mẹ em không biết tính hướng của em, bà mà nhìn Duy Duy, đảm bảo vô cùng hài lòng, coi cô nàng làm con dâu. Anh có dự cảm, mẹ em sẽ rất thích Duy Duy.”

Thang Ninh thả lỏng, nói giỡn lại: “Em đây cũng sẽ cân nhắc cân nhắc...”

“Trừ phi em bỏ được anh.” Tô Nguyên cười.

“Má nó, sao anh tự tin thế.” Thang Ninh cũng cười, lại thở dài, “Em thực sự không nỡ. Tô Nguyên, em tiếc anh.”

Tô Nguyên nói: “Đừng lo, không có chuyện gì là không thể giải quyết.”

Gọi Duy Duy quả là một quyết định sáng suốt. Duy Duy bộ dạng ngày thường không bậc trưởng bối nào yêu mến nổi. Nhưng lúc lộ ra khuôn mặt này thì sẽ gạt được các cụ ngay. Má Thang đã bị dụ, mặt mày

rạng rỡ. Bầu không khí thoải mái, mọi người dùng cơm vui vẻ. Trên bàn ăn phải giữ sĩ diện, chuyện dưới đài sau này từ từ tháo gỡ.

Má Thang hào hứng, còn hỏi một chút về gia đình Tô Nguyên. Cha Tô Nguyên qua đời sớm, mẹ anh tái giá, dưới anh còn một em gái cùng mẹ khác cha đang học đại học.

“Như thế a.” Má Thang trầm ngâm một chút, nói thêm, “Cháu còn tốt hơn Thang Ninh nhà này, còn làm được việc. Thang Ninh nhà này chỉ giỏi càn quấy.”

“Không đâu ạ, Thang Ninh rất được mà bác.” Tô Nguyên cũng không có ý định khen cậu, “Ngoại trừ thỉnh thoảng có chút nông nổi, so với người cùng tuổi, Thang Ninh đã giỏi hơn nhiều rồi.”

Má Thang mỉm cười: “Nông nổi không nói, đôi lúc ngang bướng chết được, đôi lúc lại rất chi mềm lòng, người ta nói hai câu tán dương là có thể đáp ứng vô điều kiện.”

“Mẹ còn nói nữa, con đâu có tệ lậu vậy.” Thang Ninh nghe mà không ngửi nổi.

“Mẹ nói sai mày sao.”

“Không...” Thang Ninh nín nọt, “Hiểu con không ai bằng mẹ, thiên hạ người hiểu con nhất chính là mẹ. Nhưng mà đừng có nói con không đáng một đồng vậy a, mẹ không để cho con trai mẹ mặt mũi thì cũng nên để mặt mũi cho mình nha.”

Thang Ninh vừa dứt lời, tất cả mọi người lại vui vẻ.

Đàm Duy Duy nói: “Bác gái, bác ở đây mấy ngày, hôm nào cháu đưa bác đi shopping. Mà dù không shopping, còn hơn là đi theo con trai cháu trai.”

Má Thang hỏi Duy Duy, có yêu ai chưa? Bạn trẻ Đàm? Duy Duy đưa bà xem ảnh bạn trai, má Thang nhìn một chút, sắc mặt chợt không tốt, chuyện của Thang Ninh luôn làm tim bà có một cái gai.

Đàm Duy Duy nhìn sắc mặt bà, nói: “Bác gái, bác thấy anh ấy thế nào?”

Má Thang phục hồi tinh thần: “Bác chưa gặp, nhân phẩm không dám nói. Nhưng chàng trai này thực có phúc khí. Đàn ông a, không thể gây quá, như thế này là tốt rồi.”

“Nhìn cái mặt là biết có phúc khí hay không ạ?” Thang Ninh ngồi bên nôn khan.

“Con thì biết cái gì? Thế này mà không nhìn ra à? Đây gọi là tướng do tâm sinh.” Má Thang mặt không đổi sắc.

Tối đó, Thang Viên đi theo má Thang tới khách sạn ngủ, lúc má Thang tiễn bọn họ, dặn: “Không còn sớm nữa, các con mai đi làm thì cứ đi làm, mở tiệm cứ mở tiệm, đều có việc, đi về đi. Thang Ninh, ngày mai qua sớm một chút.”

Thang Ninh đồng ý.

Hôm sau, Thang Ninh cũng không dám bám giường nữa. Sáng sớm chạy tới khách sạn, trước đưa Thang Viên đi nhà trẻ rồi trở lại ăn sáng cùng má Thang.

“Mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì?” Thang Ninh hỏi.

Má Thang mở miệng: “Mẹ hỏi con, Diêu Diêu có quay lại tìm con không?”

Thang Ninh lấy làm ngạc nhiên: “Không có. Diêu Diêu về nước ạ? Chuyện này con không biết gì hết.”

“Con không biết nhưng mẹ biết. Diêu Diêu điện thoại tới nhà mình.” Má Thang nói, “Thang Ninh, Diêu Diêu vì chuyện gì tìm con, mẹ mặc kệ, là chuyện của hai đứa, nhưng nếu là vì Thang Thang, mẹ nói con hay, con đừng có mà làm người tốt. Thang Thang là đích tôn nhà họ Thang, nếu cô ta muốn mang đi, điều đó không thể.”

“Mẹ, có phải mẹ nghĩ nhiều không.” Thang Ninh nói, “Có thể Diêu Diêu chỉ muốn về thăm, con nghe nói cô ấy đã kết hôn ở nước ngoài rồi.”

“VẬY CŨNG CHƯA BIẾT CHỪNG. MẸ CỨ CẢNH BÁO TRƯỚC.” MÃ THANG NÓI, “CHUYỆN CON ĐÃ LÀ VẬY, MẸ QUẢN KHÔNG ĐƯỢC, NHƯNG CHUYỆN THANG THANG, MẸ KHÔNG THỂ BỎ MẶC. MẸ VỐN ĐỊNH GỌI ĐIỆN BÁO CHO CON MỘT TIẾNG, NHƯNG MẸ VẪN LO LẮNG VỀ CON.”

“Con biết chừng mực.”

“Con mà biết chừng mực? Nếu con biết thì ba con trước đây có đánh gãy tay con không?” Mã Thang thở dài, “Lúc trẻ cái tay đó không cầm được vật nặng chưa tính, nhưng sau này a, nổi gió nổi mưa một tí là đau nhức. Bệnh mãn tính một đời.”

“Mẹ, con hỏi mẹ một chuyện được không?” Thang Ninh do dự một chút, “Ngày trước có phải mẹ nói gì đó với Diêu Diêu?”

“Con có vẻ vẫn yêu cô ta nhỉ.” Sắc mặt mã Thang tối sầm lại, “Mẹ nói này Thang Ninh, mẹ một chút cũng không thích cái cô Diêu Diêu đó. Con ít nhắc tới trước mặt mẹ đi. Duy Duy ấy, một cô gái tốt. Nói thế này, một câu thôi: Thang Ninh, nếu con với Duy Duy...”

Thang Ninh cười khổ.

“Thật không biết đời mẹ tạo ra cái nghiệt gì.” Mã Thang u buồn.

Thang Ninh có phần áy náy, ngoan ngoãn nghe dạy dỗ. Còn chuyện Diêu Diêu, lại thêm một chuyện phiền toái nữa. Mã Thang với Quan Diêu Diêu như nước với lửa, nhất nhất cho rằng cô ấy muốn đoạt cháu trai của bà, Diêu Diêu còn chưa thực trở về, trước cứ tiêm cho Thang Ninh một mũi vắc xin đã.

Khi Diêu Diêu tìm được Thang Ninh thì gọi điện tới nói muốn gặp Thang Viên, chỉ nhìn thôi, nhìn xong rồi cô sẽ đi.

Cô đã lấy chồng, định cư ở nước ngoài, sau khi mang thai, vô cùng nhớ tới đứa trẻ sinh xong chưa bao lâu thì từ bỏ ấy. Người chồng ngoại quốc của cô đã biết đoạn lịch sử đó, liền cùng cô trở về. Diêu Diêu nói chuyện qua điện thoại đã khóc.

Thang Ninh trầm mặc: “Diêu Diêu, nếu em vì đứa trẻ trong bụng mới sinh ấy náy với Thang Viên thì em không cần gặp nó đâu. Thang Viên không biết sự tồn tại của em, em cũng có cuộc sống của chính mình...”

“Không phải, em không nghĩ như vậy. Em thực sự muốn gặp con, em thường mơ thấy con, con trong mộng hỏi em, vì sao em lại không muốn nó. Thang Ninh, xin anh, anh để em gặp con đi, em chỉ nhìn con thôi, cái gì cũng không nói. Thang Ninh, em xin anh, xin anh.”

“Em đừng khóc a.” Thang Ninh bất đắc dĩ, hỏi, “Cuối tuần này em rảnh không?”

“Có, có rảnh. Đảm bảo có thời gian.” Diêu Diêu vội vàng nói.

“Được rồi, đến cuối tuần anh sẽ sắp xếp.” Thang Ninh nhanh chóng cúp máy.

Tô Nguyên ở sau hỏi: “Làm sao vậy?”

Thang Ninh kể lại cuộc điện thoại một lần: “Không cho cô ấy gặp Thang Viên hình như không được. Thành thật mà nói, em rất không muốn Diêu Diêu gặp Thang Viên.”

“Sao mẹ em cho phép được?” Tô Nguyên hỏi.

“Không còn cách nào, chỉ có thể gạt tạm đã. Mẹ mà biết em không nghe lời chắc liều mạng mất.” Thang Ninh thở dài.

Tô Nguyên khẽ vỗ lưng cậu, im lặng mà an ủi.

18. Chương 17

Thứ sáu cuối tuần, tuy trời rất lạnh, nhưng lại có rất nhiều người trên sân thượng. Số ít tình nhân ngồi ở ghế lộ thiên quán Starbucks phơi nắng uống cà phê. Thang Viên được Thang Ninh ôm, không vui lắm, vốn dĩ hôm nay sẽ được Tô Nguyên dẫn đi công viên hải dương, đến lúc thay đổi kế hoạch, Thang Viên nghĩ rằng hai người lớn gạt bé, không giữ lời.

Tô Nguyên xoa xoa đầu Thang Viên, nói với Thang Ninh: “Anh chờ hai cha con ở xe.”

Thang Ninh định nói gì đó, Thang Viên bên cạnh đã lên án: “Hai người không giữ lời, mũi hai người sẽ dài ra.”

Tô Nguyên nghe xong, cười với Thang Viên: “Cháu xem, mũi chú Tô Nguyên và ba chưa dài ra, chứng minh chúng ta chưa nói dối, chúng ta chỉ dời kế hoạch thôi, cuối tuần sau sẽ đưa cháu tới công viên hải dương. Còn mua đèn kẹo Khiêu Khiêu nữa nha.”

Quan Diêu Diêu mập mập hơn so với trước đây, dáng vẻ an tĩnh chừng chắc hơn nhiều, có lẽ là vì mang thai, cả người toát ra vẻ ôn nhu. Đập vào mắt Thang Ninh, mãi một lúc không nhận ra, phải đến khi Diêu Diêu thấy họ rồi bật đứng dậy.

“Thiếu chút nữa anh không nhận ra em.” Thang Ninh cười.

Quan Diêu Diêu cũng cười: “Anh vừa tới, em đã nhận ra anh. Nhìn qua, anh cũng chẳng thay đổi mấy. Phụ nữ nhanh già hơn đàn ông mà.” Cô thấy Thang Viên có phần ngượng nghịu, trốn một bên, không敢 nổi xúc động, “Đây là Gia Viễn sao? Thực đáng yêu, Gia Viễn...”

Thang Viên hơi bối rối nhìn Quan Diêu Diêu, lại nhìn Thang Ninh, kéo chặt lấy tay cậu, sợ hãi mở miệng: “Chào cô.”

Quan Diêu Diêu mắt ngấn lệ, vội lấy tay che miệng.

Thang Ninh thấy vậy, nói: “Diêu Diêu, chúng ta ngồi xuống trước đi.”

Quan Diêu Diêu vội gật đầu, muốn kéo Thang Viên tới ngồi bên cạnh mình, Thang Viên tránh né, núp sau Thang Ninh, không chịu qua. Quan Diêu Diêu vội vàng lấy đồ chơi đã chuẩn bị ra, một con búp bê và một chiếc ô tô điều khiển từ xa. “Gia Viễn, thích không?”

Thang Viên bị nhiệt tình của Quan Diêu Diêu dọa sợ, gật đầu, lại lắc đầu.

Thang Ninh ngăn Quan Diêu Diêu: “Diêu Diêu, em nóng vội quá, Thang Viên mới lần đầu gặp em.”

“Đúng đúng đúng. Ngại quá, em hơi kích động.” Quan Diêu Diêu giật mình, cười, “Sao anh lại gọi con là Thang Viên a?”

“Nickname nickname.” Thang Ninh cười.

Tâm tình của Quan Diêu Diêu cũng bình ổn lại, chậm rãi nói về mình cho Thang Ninh.

“Chồng em rất hiểu em.” Quan Diêu Diêu cúi đầu nhìn ngón tay mình, “Khi đó em biết trong bụng có một đứa trẻ, chỉ cảm thấy rất sợ, cho rằng nó sẽ mang đến bất hạnh cho mình. Thang Ninh, thực sự cảm ơn anh, khi đó nếu không có anh, em thực không biết làm sao. Sau khi em ra nước ngoài, có một khoảng thời gian thường nằm mơ thấy con. Sau đó em mới quen chồng mình, David. Kết hôn rồi, sau mấy tháng em phát hiện mình có thai, không biết vì sao bỗng nhiên em rất muốn gặp Gia Viễn. Em nghĩ, nhất định phải gặp con một lần, dù chỉ liếc mắt một cái cũng được. Em thấy rất có lỗi với Gia Viễn, em sinh con chưa được vài ngày đã bỏ rơi nó, chưa từng quan tâm xem con thế nào. Thang Ninh... Em...”

Thang Ninh đưa khăn giấy cho cô. Thang Viên rất lấy làm lạ, tại sao cái cô mới gặp này lại đột ngột khóc.

“Xin lỗi, để anh cười rồi.” Quan Diêu Diêu lấy tay che hai mắt mình lại, “Em biết mẹ anh không muốn em gặp Gia Viễn, sợ em mang con đi. Thang Ninh, em không nghĩ vậy đâu.”

“Cảm ơn em.” Thang Ninh nghe cô nói lời này, thở phào.

“Em muốn ở đây một thời gian dài.” Quan Diêu Diêu nói, “Chỉ ít, để Gia Viễn thích em.”

Thang Ninh gật đầu: “Diêu Diêu, về quan hệ giữa em và Thang Viên, có thể xin em đừng...”

“Em sẽ từ từ.” Quan Diêu Diêu vội vàng nói.

Lúc sau, Quan Diêu Diêu và Thang Ninh nói chuyện thêm, qua thời gian tiếp xúc và chơi đùa, Thang Viên dần dần đã thân thiết hơn với Diêu Diêu. Huyết thống, có lúc phi thường đến khó tin. Sau khi biết trong bụng Diêu Diêu có một em bé, Thang Viên kinh ngạc há to mồm, thường xuyên nhìn cái bụng của Diêu Diêu.

“Gia Viễn có muốn sờ xem không?”

Thang Viên vội vàng lắc đầu như trống bỏi.

Quay lại xe, Thang Viên nói với Tô Nguyên, cái cô đó nói trong bụng có một em bé. Vì sao em bé lại trốn trong bụng cô í?

“Thang Viên, con có thích cái cô ấy không?” Thang Ninh hỏi.

“Thích ạ.” Thang Viên gật đầu.

“Vì sao lại thích?”

“Cô cho con đồ chơi.”

“Nếu cô không cho con đồ chơi thì sao?”

Thang Viên khó hiểu đáp: “Cô đã cho con rồi mà.”

Thang Ninh đổi cách hỏi: “Cô đó và Duy Duy, con thích ai hơn?”

Thang Viên đáp, “Duy Duy là chị, không phải là cô.”

Sự liên thông giữa hai cha con hoàn toàn thất bại. Tô Nguyên hỏi Thang Ninh có đồng ý với Diêu Diêu gì không, Thang Ninh nói, ngày kia Diêu Diêu lại tới thăm Thang Viên.

“Em coi chừng, đừng để mẹ em biết, không thì bà cụ liệu mạng với em đấy.”

Thang Ninh cũng không dám chắc, chỉ nói, chắc không tới nỗi thế đâu.

Sau khi Diêu Diêu gặp lại Thang Viên, tới lần thứ ba thì đưa Thang Viên ra ngoài chơi. Dù sao cũng là mẹ con, Thang Ninh cũng không phản đối. Cách ngày, má Thang biết, chửi Thang Ninh cẩu huyết lâm đầu ngay tại chỗ.

Thang Ninh nói: “Mẹ, Diêu Diêu là mẹ của Thang Viên, cô ấy thăm nó, dẫn nó ra ngoài chơi, căn bản không có gì mà.”

“Thế nào là không có gì?” Má Thang nói, “Ngày đó là ai không muốn Thang Thang? Thang Thang sinh ra nhiều bệnh nhiều tật, có được bú một ngụm sữa mẹ, lúc ốm từng được cô ta chăm sóc không hả? Cô ta vứt nó ba bốn năm, hiện tại lại chỉ muốn gặp? Có chuyện tốt vậy sao?”

Má Thang mắng con trai một trận, còn chưa nguôi giận: “Đừng nói là cô ta, cả con nữa. Kiên quyết muốn Thang Thang được sinh ra là con, nhưng là con nuôi Thang Thang sao? Là mẹ và ba con, ngày ngày đêm đêm, đổ phân đổ nước tiểu, nuôi được một đứa trẻ lớn như thế, ngay cả khóc cũng không òa khóc, dễ dàng ư? Con còn ngông nghênh lên mặt là cha, để Thang Thang gặp Diêu Diêu, cả nói cũng không nói với bà nó một tiếng? Trong mắt con còn có bà mẹ này không? Ba con chết rồi, mẹ còn chưa nhờ cậy gì được con, con ngược lại còn làm mẹ bức cả mình. Mẹ sinh ra thẳng con như mày làm gì hả?”

Thang Ninh thấy chuyện bé xé ra to, trấn an má Thang cả buổi. Má Thang cứng mềm không chịu, mấy bát thuốc mê của Thang Ninh, một chút tác dụng cũng không có.

Tô Nguyên nói: “Thang Ninh, giờ em khuyên mẹ em, có phải đổ thêm dầu vào lửa không? Hiện tại mặc kệ em có nói gì, mẹ cũng cho là em giúp Diêu Diêu. Em bị kẹp ở giữa, tốt nhất đừng nói gì, mẹ em muốn làm gì, em cũng đừng ngăn.”

Má Thang trái lại không làm gì hết, chỉ gọi Duy Duy đi gặp Quang Diêu Diêu. Mấy hôm nay, Duy Duy hay tới chơi với má Thang, hai người vô cùng hợp ý. Vốn dĩ cảm tình giữa Duy Duy và Thang Ninh cũng đã tốt, tuy là chuyện nhà, má Thang vẫn kể cho cô.

Quan Diêu Diêu vì chuyện trước đây, vẫn không đủ dũng khí tới gặp má Thang. Lần này má Thang muốn gặp cô, chỉ có thể kiên trì đối mặt. Người chồng ngoại quốc của cô cũng cùng tới.

Má Thang vừa thấy cô, đã trực tiếp nói: “Quan tiểu thư, trước đây cô đã đáp ứng má Thang cái gì nào?”

Quan Diêu Diêu sững sốt, mặt đỏ lên.

“Cô nói, cô không muốn đứa con này, còn bằng lòng với tôi sau này dù bất kể chuyện gì phát sinh cũng sẽ không gặp nó.” Má Thang nói, “Tôi biết trong lòng cô nhất định nói bà lão này ăn nói vô lý. Thang Ninh là con tôi, tôi chắc chắn phải bênh vực nó. Nhưng cũng nói lại, cô đã không muốn, gặp cũng chỉ thêm phiền muộn. Hiện tại cô đã có chồng, nghe nói còn có em bé trong bụng, cô đã có một cuộc sống tạm ổn, đối xử tốt với đứa con sau đi, như vậy có gì không tốt? Cần gì cô phải quay lại gặp Thang Thang, nhìn rồi cô có thể làm gì? Cô lại muốn làm gì?”

“Cháu không muốn làm gì cả.” Quan Diêu Diêu nói xong thì bật khóc, “Bác gái, Thang Thang là con của cháu, cháu chỉ muốn thấy nó. Cháu biết trước kia là cháu sai, nhưng bác không thể không cho cháu một cơ hội.”

“Không phải tôi không cho cô cơ hội. Là chính cô đã vứt bỏ nó. Cô cảm thấy không chịu được, nhưng Thang Ninh cũng chịu không ít khổ cực. Ba nó ngày ấy thiếu chút đánh chết nó, đại học cũng không học, ngay cả ở nhà cũng không được...”

Chồng của Quan Diêu Diêu nghe tiếng Trung không tốt lắm, bất bình cho vợ mình, dùng thứ tiếng gượng gạo nói: “Bác gái, đó là chuyện của Diêu Diêu và anh Thang, bác...”

“Cậu là ai?” Má Thang giận tím mặt, “Trường bối đang nói chuyện, quý dương như cậu chớ miệng vào làm gì? Một chút quy củ cũng không có.”

“Cháu chẳng là ai. Nhưng cháu là chồng của Diêu Diêu, Diêu Diêu là mẹ của Thang Thang. Bác không thể không nói lý.”

“Ta còn là bà nội của Thang Thang.” Má Thang quay đầu lại nói với Diêu Diêu, “Quan tiểu thư, cô đã nói là gặp, vậy gặp thì gặp xong rồi, tôi hy vọng cô đừng trở lại quấy rầy chúng tôi.”

Quan Diêu Diêu cắn môi, nói: “Xin lỗi, bác gái, cháu không thể đáp ứng. Nếu luận về pháp luật, cháu chắc chắn có thể giành quyền nuôi dưỡng Thang Thang.”

“Cô... Cô...” Má Thang vừa nghe câu này, nhất thời mặt chuyển xanh, tức đến phát run, một câu cũng không thốt nên lời.

Duy Duy đã nghe Thang Ninh nói, mẹ cậu sức khỏe không tốt, ngay khi sắc mặt bà thay đổi, vội vàng đỡ lấy má Thang, nói với Quan Diêu Diêu: “Quan tiểu thư, đáng lẽ người ngoài như tôi chẳng là gì. Nhưng cô không thể nói như vậy, khiến bác gái tức đến phát bệnh thì phải làm sao?”

Cô vừa nói vừa gọi điện cho Thang Ninh.

Quan Diêu Diêu dứt lời cũng tức khắc hối hận, nhìn sắc mặt má Thang cũng biết lời mình đã chọc giận bà. Tô Nguyên và Thang Ninh vừa nhận được điện thì khẩn trương xuất hiện, trước hết bảo Đàm Duy Duy đưa má Thang vào xe.

Quan Diêu Diêu áy náy: “Thang Ninh, em xin lỗi, em thực sự không cố ý.”

“Anh biết, mẹ anh vốn không khỏe.” Thang Ninh lắc đầu.

Tô Nguyên nói: “Quan tiểu thư, chồng cô đã ở đây, không bằng thế này, mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện về Thang Viên. Cô cũng không thể cứ lên lút như thế đến thăm Thang Viên.”

Quan Diêu Diêu mới gặp Tô Nguyên một lần, biết rõ quan hệ giữa anh và Thang Ninh, mỉm cười chào hỏi, nghĩ thật là một người tốt. Nhưng giờ tiếp xúc cô mới biết anh cũng chẳng phải tốt đẹp như Thang Ninh nói.

Mọi người trò chuyện một hồi, Quan Diêu Diêu hơi lưỡng lự: “Thang Ninh, anh đã từng nghĩ, có thể để Thang Thang theo bọn em không? Anh đừng hiểu lầm, em chỉ muốn thương lượng với anh, anh có thể không đồng ý, nhưng em vẫn muốn nói chuyện này. Mặc kệ thế nào, nền giáo dục ngoài nước vẫn tốt hơn

trong nước, thu nhập của em và David cũng không ít, có thể cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt hơn, quan trọng là, chúng em có thể cho Thang Thang một gia đình tương đối toàn vẹn. Con còn sẽ có thêm một em trai hoặc em gái. Hơn nữa, chuyện anh là ba nó vĩnh viễn không thay đổi, bất kỳ lúc nào anh cũng có thể tới thăm Thang Thang, bọn em cũng sẽ thường xuyên mang con quay lại, ngày nghỉ con cũng có thể về nước.”

David cũng nói: “Tôi sẽ yêu thương Thang Thang, bé rất đáng yêu.”

Thang Ninh không đáp, chỉ cầm lấy ly nước uống một ngụm.

“Em hy vọng anh có thể cân nhắc chuyện này một chút. Anh là cha của Thang Thang, em nghĩ, anh cũng mong Thang Thang có thể trưởng thành trong môi trường lành mạnh.”

Tô Nguyên nhú mồm: “Quan tiểu thư, gia đình tổ hợp của các vị cũng chưa hẳn là một môi trường tốt cho Thang Viên.”

Quan Diêu Diêu ngẩn người, gương mặt không khỏi đỏ lên một chút, “Tôi... Nhưng, tương đối mà nói...”

Thang Ninh thành linh đứng lên: “Anh sẽ cân nhắc. Tô Nguyên, chúng ta về trước đi, em muốn quay lại xem mẹ thế nào.”

Tô Nguyên gật đầu.

David bắt lấy tay Tô Nguyên, nói: “Tôi có thể hiểu được các cậu.”

Tô Nguyên cười: “Cảm ơn anh. Nhưng chúng tôi cũng không cần anh phải hiểu.”

Má Thang vừa thấy bọn họ, cũng không quan tâm bọn họ nói gì, chỉ bảo, nếu Quan Diêu Diêu muốn dẫn Thang Viên đi, bà sẽ chết ngay tại đây.

Thang Ninh nói với Duy Duy: “Duy Duy, phiền chị chăm sóc mẹ em.”

Đàm Duy Duy đuổi theo, ra khỏi xe: “Thang Ninh, cậu nói gì với Quan Diêu Diêu vậy? Cô ta thực muốn đưa Thang Viên đi?”

Thang Ninh xoay lại hỏi: “Chị bảo xem, sau này Thang Viên lớn lên, sẽ nhìn ba nó thế nào? Một người đồng tính?”

Đàm Duy Duy nói: “Là cậu sợ Thang Viên khinh cậu, cậu mới đồng ý để Quan Diêu Diêu đưa nó đi. Cậu đang tính toán cái gì? Sợ phải chịu trách nhiệm? Một người thế này mà cũng làm cha? Người như các cậu, lúc sinh con nít ra thì đâu có lo, đến lúc gặp phiền toái thì tìm đường lấy có giải vây cho mình. Cậu là vì bản thân mình mà nghĩ, căn bản không hề nghĩ tới Thang Viên.”

Môi Thang Ninh giật giật, không nói được lời nào, bỏ đi như chạy trốn.

Tối, Tô Nguyên đưa một ly rượu cho cậu. “Thang Ninh, hiện tại nói xem, em đang nghĩ gì?”

“Em không biết. Tô Nguyên, anh đừng hỏi em, em thật không biết.” Thang Ninh cảm thấy vừa nói xong, trong miệng phát khô, hết như nuốt phải hoàng liên, rồi lại không kiềm chế được mở miệng, “Thành thật mà nói, em thực sự rất sợ, sau này Thang Viên lớn lên sẽ rất hận em. Nó thậm chí sẽ căm ghét em.”

“Nếu em vì nguyên nhân này, anh đây không còn lời nào để nói.” Tô Nguyên nói, “Anh không thể ở đây nói với em: Sau này Thang Viên trưởng thành nhất định sẽ hiểu em. Nhưng mà, thật sự em là người đồng tính, nó trưởng thành bên em, hay trưởng thành bên Diêu Diêu, sớm muộn có một ngày sẽ biết.”

Thang Ninh tựa đầu lên vai anh: “Em và ba không có chung tiếng nói, nhìn cũng không vừa mắt nhau. Nhưng mà, quan hệ của em và Thang Viên rất tốt, khi nó biết nhận thức, lúc oa oa khóc lớn, ai ôm cũng không nín, chỉ cần em ôm một cái, sẽ lập tức ngừng khóc. Mẹ em nói, duyên cha con giữa em với Thang Viên rất tốt. Lúc em không ở nhà, Thang Viên ngày nào cũng hỏi mẹ em, ba bao giờ về? Chỉ có điều Tô Nguyên, Diêu Diêu nói không phải không có lý...”

“Chúng ta phân tích từng tí một nhé, em sẽ tự quyết định. Dù anh rất thích Thang Viên, nhưng nó là con em. Thứ nhất, giáo dục nước ngoài chưa chắc đã tốt hơn so với trong nước. Mà dù có tốt hơn thật, với năng lực kinh tế của chúng ta hiện tại, cũng có thể cung cấp một môi trường giáo dục tương đối. Thứ hai, nếu nói về điều kiện cuộc sống, giống Chu Phóng và Dương Minh, chúng ta nhất định không thể so sánh được. Về phần môi trường trưởng thành, nước ngoài cũng không phải thiên đường.

Theo như lời gia đình Diêu Diêu, thành thật mà nói, điểm ấy chúng ta không thể so. Nhưng mà, môi trường trưởng thành kiểu ấy cũng rất phức tạp. Đương nhiên, Thang Viên còn nhỏ, từ từ sẽ thích ứng được. Nhưng chẳng ai đảm bảo nó ở bên Diêu Diêu thì nhất định sẽ trưởng thành như kỳ vọng của bọn em.”

Tô Nguyên nói thêm: “Anh chỉ nói với em như vậy. Muốn thế nào, tự em quyết đi.”

Thang Ninh gật đầu: “Em muốn yên tĩnh một mình.”

Tô Nguyên gật đầu: “Dù thế nào, anh cũng ở đây.”

19. Chương 18

Một đêm, ai đó không ngủ. Tầm năm sáu giờ Tô Nguyên tỉnh dậy, nhìn đèn phòng khách đã sáng, đi ra nhìn, Thang Ninh ngồi trên sofa gặm bánh mì.

“Quá đắt rồi còn ăn.” Tô Nguyên ngồi xuống bên cậu, đoán là tối qua Thang Ninh hoàn toàn không chợp mắt.

“Em đói.” Thang Ninh nhét thêm miếng bánh mì khô khốc xuống họng, lại uống một ngụm nước. “Em lục tủ lạnh mãi mới tìm được cái bánh mì hết đất này.”

Tô Nguyên nhìn dáng vẻ của cậu, mỉm cười: “Nghĩ xong chưa?”

Thang Ninh gật đầu: “Xong rồi.”

“Luận công trạng anh có được một nửa không?”

Thang Ninh vội vàng gật đầu: “Có có. Em mà còn chưa nghĩ ra, nhất định sẽ đứng dưới mặt trời hô: Tô Nguyên, xin ban cho em sức mạnh.”

Tô Nguyên lắc đầu: “Em thật đúng là, đùa dai đến hai ngày cũng không dứt.”

“Thực xin lỗi.” Thang Ninh cười, “Lần sau có cơ hội, chắc chắn em sẽ buồn sầu thêm mấy ngày.”

Tô Nguyên nhìn đồng hồ: “Bây giờ còn sớm, có muốn ngủ một chút không?”

“Không ngủ đâu, chuyện này giải quyết xong, em sẽ ngủ hử một ngày một đêm.” Thang Ninh đẩy đẩy Tô Nguyên, để anh ngồi dịch sang bên một tí, sau đó nằm lên đùi anh, “Đợi lát em qua chỗ mẹ đón Thang Viên trước.”

Má Thang bây giờ mà thấy Thang Ninh mặt sẽ biến sắc, ôm Thang Viên không cho cậu đến gần nửa bước. Hơn tám giờ, gọi điện hạ lệnh, muốn Thang Ninh mang quần áo của Thang Viên qua.

Mưa bên ngoài lất phất, so với hai ngày trước thì lạnh hơn rất nhiều. Tô Nguyên và Thang Ninh cầm cả một chiếc áo khoác lông đi, chạy tới khách sạn má Thang ở. Thang Ninh nói hết lời, má Thang cuối cùng cũng tin tưởng con trai không có ý mang cháu trai bà đi, sắc mặt lúc này mới dịu xuống.

Mà Thang nói với Thang Ninh: “Vậy con mau gọi cho Diêu Diêu đi, tránh cô ta dây dưa không dứt.”

Thang Ninh và Diêu Diêu vốn hẹn khoảng mười giờ gặp nhau, nhưng Diêu Diêu và chồng cô phải mười rưỡi mới có mặt. Tại trên đường cô thấy cửa hàng thời trang trẻ em, ở đó mua cho Thang Viên vài bộ quần áo nên mới trễ hẹn. Vừa vào phòng, nhìn thấy Thang Viên liền nói: “Thang Thang, có nhớ... mẹ... nhớ cô không? Đến đây, ướm thử quần áo cô mới mua cho con, không biết có rộng quá không...”

Má Thang mắt hửng, nói: “Loại thời tiết này mà cởi quần áo ra, cảm lạnh thì sao?”

Diêu Diêu bị ngắt lời, lập tức lại cười: “Cháu xin lỗi, là cháu không nghĩ tới chuyện đó.”

“Cô cũng sắp làm mẹ rồi, dù sao cũng phải có chừng mực. Sau này sinh con rồi, lại bên trọng bên khinh thôi.”

Thang Ninh nghe vậy, ở bên thở dài, Tô Nguyên giơ một ngón tay lên khẽ lắc lắc, bảo cậu đừng lên tiếng. Chồng Diêu Diêu ù ù cạc cạc tiếng Trung, nghe lúc hiểu lúc không, mà dù nghe hiểu, đã biết má Thang lợi hại thế nào, cũng không dám mở miệng, sợ vừa nói ra, vị trưởng bối Trung Hoa này sẽ không ngừng giáo huấn mình. Diêu Diêu trong lòng thấy ủy khuất, lại không phản bác được. Má Thang còn nói tiếp, nghe hợp tình hợp lý, nhưng lại đem quan hệ giữa cô và Thang Viên quăng đi bằng sạch.

Thang Viên sáng nay tỉnh dậy thì trốn sau lưng má Thang, bé không hiểu người lớn đang làm gì, nhưng mơ hồ cảm thấy cô này muốn đem mình đi nơi khác.

Má Thang không ưa Quan Diêu Diêu, nhưng cũng không hề nói xấu cô trước mặt cháu trai, chỉ hỏi Thang Viên. Nếu cái cô kia muốn bé đi cùng mình, bé có đồng ý không? Thang Viên ngây ra, rồi oa oa hỏi, vì sao phải đi nơi khác? Ba có đi cùng không. Má Thang lại nói, nếu con đi cùng cô kia, sẽ không được gặp lại ba nữa, cũng không gặp bà nội, cả chú Tô Nguyên của con cũng không được gặp nữa. Thang Viên lúc đó liền mím miệng, trong mắt toàn nước là nước. Má Thang thầm vui mừng, ngoài miệng nói, Thang Thang đừng khóc, bà nội chỉ hỏi con thế thôi, không phải thực sẽ cho con đi cùng cô kia. Lại vượt gương mặt Thang Viên, nói, bà nội sao nỡ để Thang Thang đi, ai dám mang con đi a, bà nội liền mạng với nó.

Thang Ninh trầm mặc một hồi, nói: “Diêu Diêu, chuyện em nói anh đã suy nghĩ, anh không thể đáp ứng.”

Quan Diêu Diêu đương nhiên thất vọng, vẫn chưa chịu thôi, nói: “Thang Ninh, anh thực sự đã suy nghĩ cân nhắc kỹ?”

“Anh nghĩ, không nhất thiết phải cân nhắc nữa.”

“Nhưng một mình anh nuôi con rất khó khăn a.”

“Anh biết.” Thang Ninh ngược lại không phủ nhận, “Nhưng đây là chuyện của anh. Hơn nữa, Thang Viên đã quen với cuộc sống của bọn anh rồi.”

Quan Diêu Diêu vừa nghe xong, lấy tay gạt nước mắt: “Em hiểu rồi... Em chỉ là... Chỉ là...”

Tô Nguyên khom lưng nói với Thang Viên: “Thang Thang, qua bảo cô đừng khóc nữa được không?”

“Ừm.” Thang Viên bò xuống, chạy sang lấy tay lau nước mắt cho Quan Diêu Diêu, “Cô đừng khóc ạ.”

Quan Diêu Diêu ôm lấy bé, càng khóc lớn hơn: “Thang Thang, con đi cùng cô được không? Nơi cô ở rất đẹp, cô có thể mua nhiều đồ chơi cho con?”

Thang Viên lắc đầu, lại chạy về lôi từ trong ba lô của mình ra một con vịt, đặt vào tay Quan Diêu Diêu: “Cô ơi, con vịt thích nhất cháu tặng cho cô, cô đừng đưa cháu đi. Trong nhà cháu còn một con vịt lớn hơn, cháu cũng đem nó tặng cô... Cháu muốn ba cháu...”

Thang Ninh thấy Thang Viên khóc, ngồi xổm xuống nói: “Thang Viên?”

Thang Viên lập tức ôm lấy cổ cậu, úp mặt vào vai cậu òa khóc.

Quan Diêu Diêu nhìn Thang Viên ôm Thang Ninh không buông mà khó chịu, ghen ngào nói: “Thang Thang đừng khóc, cô không bảo nhất định sẽ đem con đi... Thang Thang... Mẹ là mẹ con a... Thang Thang...”

Thang Viên nghi hoặc quay đầu lại, trong quá trình trưởng thành của bé không có khái niệm mẹ tồn tại, dù là ở nhà trẻ, khái niệm này vẫn cứ mơ mơ hồ hồ. Những đứa trẻ khác, hình ảnh đầu tiên nghĩ tới là mẹ mình, còn bé nghĩ tới Thang Ninh. Giống như má Thang đã nói, Thang Viên rất ỷ lại Thang Ninh, bọn họ có duyên cha con. Không kể lúc còn ẵm ngửa, Thang Ninh chỉ cần đùa một cậu, bé sẽ khanh khách cười, lớn hơn một chút, bé giống hệt cún con ôm lấy chân Thang Ninh, để Thang Ninh kéo bé bước đi. Thang Ninh thường không hay ở nhà, cách một hai tháng mới về, bé cũng chẳng hề sinh cảm giác xa lạ, Thang Ninh tới, bé sẽ dựa vào lòng Thang Ninh không rời. Thời gian Thang Ninh ở nhà, bé sẽ làm nũng hơn ngày thường.

Quan Diêu Diêu cảm thấy đau lòng, cảm thấy khổ sở. Trước đây cô quen thói buông thả, bắt buộc dĩ mới phải sinh Thang Viên. Khi đó, cô còn coi đây là một gánh nặng, vứt bỏ gánh nặng này rồi sẽ thoải mái một hơi. Ở nước ngoài mấy năm, thoải mái đâu không thấy, toàn chiêm bao mơ về đứa con bị cô vứt bỏ, trong

lòng đầy cảm giác tội lỗi. Dần dần, cô bắt đầu nhớ con, muốn biết nó thế nào. Đi đường nhìn người ta đẩy xe đẩy trẻ con, lại không nhìn được liếc mắt một cái, rồi lòng lại nhớ, con cô hẳn giờ đã lớn như vậy. Cô còn hỏi những bà mẹ trẻ tuổi kia, con nít mấy tuổi thì biết nói, thì biết đi.

Đến khi kết hôn rồi có thai, mang tâm trạng một người mẹ để nhớ về đứa con bị chính mình vứt bỏ, đầu cô lại đau buốt. Cô liều lĩnh trở về, cũng đã mất đi tư cách làm mẹ rồi.

Sau khi Thang Viên được má Thang ôm đi, Quan Diêu Diêu ngồi đó, bờ vai run rẩy, David liên tiếp hôn lên gương mặt cô, ôn nhu an ủi.

Thang Ninh nói: “Xin lỗi em.”

Quan Diêu Diêu nghe lời đó, lắc đầu. Mãi sau mới ngược mặt lên hỏi: “Thang Ninh, anh nói xem, sau này Thang Thang có nhận em không?”

“Giờ nó còn nhỏ. Diêu Diêu, em cứ từ từ.” Thang Ninh suy nghĩ một chút, nói thêm, “Thành thật mà nói, Thang Viên không có chút khái niệm về mẹ, là anh cũng sai, anh không nghĩ tới chuyện dạy nó những chuyện này. Kỳ thật, như vậy cũng không tốt cho con.”

“Nhưng anh đã dạy dỗ con rất giỏi.” Quan Diêu Diêu miễn cưỡng cười.

Thang Ninh nhìn cô, nói: “Nếu em có thời gian, có thể đợi thêm một chút.”

“Cảm ơn anh, Thang Ninh, cảm ơn anh.” Quan Diêu Diêu cầm lấy tay Thang Ninh, “Thực sự, em cảm ơn anh. Em và anh biết nhau từ trước đến nay, anh vẫn thực rất... Thang Ninh, anh thực sự rất tốt bụng.”

Thang Ninh trêu ghẹo: “Không có cách nào, ai bảo em là mẹ của Thang Viên. Hơn nữa, giả dụ em muốn tranh quyền nuôi Thang Viên, anh thực không thắng nổi.”

“Không đâu, thực sự không đâu.”

“Anh biết.” Thang Ninh gạt đầu.

Quan Diêu Diêu xốc lại tinh thần, đùa lại, e là anh tin em quá đầy. Rồi xoay người trao đổi với David, có thể ở đây thêm một thời gian không.

Dù sao thì mọi chuyện cũng đã kết thúc, Thang Ninh thở một hơi dài thư thái. Má Thang với kết quả này không quá hài lòng, nhưng miễn cưỡng cũng chấp nhận, ngoài miệng vẫn oán giận: “Thang Thang có mẹ hay không cũng lớn được đấy thôi? Sao không mặc kệ đi? Cô ta a, quan tâm đứa bé trong bụng mình đi ấy. Bụng đã thế rồi còn thích chạy loạn.”

Thang Ninh xoay ngược lại ghế, úp mặt vào lưng ghế mà cười.

Má Thang mặt không đổi sắc: “Mày cười cái gì? Mẹ cũng không phải là người vô lý.”

“Phải phải, mẹ là người thấu tình đạt lý nhất.”

“Con trai con khóc mệt rồi, đang ngủ.”

Thang Ninh vươn tay nhéo nhéo cái mũi Thang Viên. Má Thang nói: “Thang Thang thực thông minh, mẹ chỉ nói có tí với nó, nó đã nhớ kỹ rồi. Ai, cũng không uống con vì để nó được sinh ra mà quỳ suốt một ngày một đêm. Sau này mong nó trưởng thành rồi có thể...”

Thang Ninh ôm vai mẹ mình: “Chuyện sau này là sau này. Con có lỗi với ba mẹ, mẹ cũng không phải tha thứ cho con đâu.”

“Giống nhau thế nào được? Vả lại, mẹ là không có biện pháp.” Má Thang thở dài, bắt đầu dĩ nhiên, “Lúc mẹ ở nhà cũng nghĩ, ngày xưa giá không sinh ra con. Nhưng sinh cũng sinh rồi, nuôi cũng nuôi lớn thế này rồi, còn làm gì được giờ? Chẳng lẽ cát nhục hoàn cốt* con a? May mà con còn để lại một đứa cháu cho mẹ, xem như nhân họa đắc phúc. Chuyện Diêu Diêu, mẹ còn chưa tính.”

* cát nhục hoàn cốt: lóc xương xẻ thịt. Ở đây có nhớ tới chuyện xưa, Na Tra khi xưa làm nhiều chuyện tai quái, mang họa tới cho cha mẹ, nhìn chung là gánh tội bất hiếu đã lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ. Hành

động này là trong lúc nóng giận và thiếu suy nghĩ. Sau này mới được sống lại trong hình hài ngó sen – dị bản.

Cách ngày, má Thang kéo Duy Duy đi mua đồ ăn.

Thang Ninh hỏi Tô Nguyên: “Phòng bếp nhà mình dùng được không?”

Tô Nguyên làm trò ảo thuật cho Thang Viên xem, đặt đồng xu trong lòng bàn tay bé, rồi làm nó biến mất. Thang Viên đang loay hoay tìm mãi không thấy đồng tiền. Thấy Thang Ninh hỏi, anh cười: “Được, có tiền bộ, biết hỏi chúng ta rồi.”

Thang Ninh hiềm khi đỏ mặt, tăng hăng: “Hỏi anh à mà nói?”

“Sao lại không dùng được, cái gì cũng sẵn sàng hết.” Tô Nguyên nói, “Mẹ em lại gọi Duy Duy tới hả?”

“Đúng a, mẹ bảo Duy Duy phải tới.”

Tô Nguyên cười. Mẹ Tô Nguyên tỉnh lắm, bà một mình ngồi đối diện với bọn họ, không phản ứng gì nhưng cũng không được tự nhiên, kéo Duy Duy làm lá chắn.

Buổi tối, má Thang mua một con gà sống, Đàm Duy Duy nhìn bà ở đun nước nóng, giơ tay cắt tiết gà, chuối vòng ngọc trên tay một giọt máu cũng không bị dính, lại nghe má Thang nói: “Mua ở ngoài về ăn a... cho nhiều mì chính lắm, lại không sạch sẽ. Thang Ninh giống hết ba nó, không chịu vào bếp, lọ xì dầu đổ còn chả biết dựng dậy. Chả hiểu Thang Thang sau này thế nào, tám phần mười là y hết rồi, cháu đừng nhìn Thang Thang láu lỉnh, tính tình so với Thang Ninh còn kinh khủng hơn...”

Đàm Duy Duy ở bên vừa cười vừa đáp lại.

Song, bữa tối vẫn không được vui vẻ lắm, má Thang nhìn còn trai ở cùng phòng với một người đàn ông, trong bụng lúc nào cũng không tiêu. Hơn nữa chuyện Diêu Diêu đã kết thúc rồi, không phải ở cái chỗ ngu ngốc này nữa.

Tô Nguyên và Thang Ninh đưa bà ra bến xe.

Má Thang lúc này mới lộ khuôn mặt lạnh lùng với Tô Nguyên: “Cậu Tô, Thang Ninh còn trẻ, có lúc kích động, cậu giúp tôi trông nó.”

Tô Nguyên gật đầu đáp ứng, Thang Ninh là bạn của cháu, đương nhiên rồi ạ.

Má Thang mỉm cười, biết Tô Nguyên lo ngại mình. Đã nói vậy thì bà cũng coi như chúng nó thực là bạn đi. Trong lòng rõ ràng là tốt rồi, nói toạc ra thì còn chi lý thú?

20. Chương 19

Quan Diêu Diêu ở lại trong nước nửa tháng. Thang Viên chung quy vẫn chưa thể tiếp nhận từ cô lại hóa thành mẹ, lúc nào cũng mất hứng phản bác lại Thang Ninh, “Không phải, đó là cô, không phải mẹ.” Thang Ninh hất cằm dạy dỗ con, Thang Viên càng ủy khuất, “Là ba bảo gọi cô cơ mà.”

Ngược lại Diêu Diêu tuy thất vọng, nhưng hiểu rõ thời gian ở chung thực sự quá ngắn. Cô đưa cho Thang Ninh địa chỉ và số điện thoại của mình.

Bởi vì chuyện này, tiệm của Thang Ninh phải đóng cửa nửa tháng, kinh nghiệm xương máu, phải mời một người tới hỗ trợ. Khi Tô Nguyên qua tìm Thang Ninh đi ăn, thấy một anh chàng lạ mặt đang khom lưng sắp xếp hàng hóa trong tủ kính. Hỏi Thang Ninh: “Ai vậy?”

Thang Ninh đáp: “Cậu ta còn chưa tìm được chỗ ở, em để cậu ta ở tạm trong tiệm.”

“Cẩn thận nó đem tiệm của em đi bán đó.” Tô Nguyên nhíu mày, lại cẩn thận quan sát thằng nhỏ kia một chút, sau đó ngừ khí đầy lỗ mũi, “Trông cũng không tệ đâu.”

Thang Ninh cười: “Anh Tô, mùa xuân còn chưa đến anh đã bảo đó là xuân rồi.”

“Coi anh là mèo hử?” Tô Nguyên cốc nhẹ cậu.

“Coi anh là cầm thú.” Thang Ninh thấy Tô Nguyên hôm nay ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh, lại nói thêm, “Mặt người dạ thú.”

Vừa trêu vừa đùa, Tô Nguyên có phần lo lắng nghĩ thằng nhỏ kia không đáng tin, nói: “Mấy ngày rồi? Em để nó ở đây ấy?” Không phải anh tiểu nhân, trong tiệm Thang Ninh tuy không có gì đặc biệt quý giá, nhưng trong két vẫn cố định 1000 dự phòng, còn một số món đồ giá trị không thấp.

“Không sao, Vệ Nam giới thiệu.” Thang Ninh đáp.

Tô Nguyên vừa nghe, liền nói: “Sao thằng cha này cứ như cò người thế nhỉ.” Ngồi nể Tiểu Châu kia cũng là do Vệ Nam gài vào, “Người trong giới?”

“Không phải đâu.” Thang Ninh cũng chưa xác định, cậu không thấy Vệ Nam nói gì, vươn vai làm biếng một cái, “Ngày mai em có thể ngủ thẳng đến mười giờ. Đây mới là cuộc sống chứ, thực hạnh phúc quá, thế nào cũng là ông chủ rồi.”

“Ông chủ Thang có muốn nhắc chân không.” Tô Nguyên cười, “Hoặc mời tài xế hay gì đó?”

“Được, phát lương cho anh.” Thang Ninh tựa vào một chỗ, thoải mái nheo nửa con mắt.

“Phát thế nào? Cởi hết ra phát hả?”

“Giá này có vấn đề gì đâu, ai sợ ai a.” Thang Ninh mở vạt áo trước.

“Vậy thì được, ông chủ chi tiền, nhân viên mới có thể bán mạng.”

Ông chủ Thang mấy ngày nay quả thực vô cùng sung sướng, mỗi ngày ngủ thẳng cẳng rồi dậy đến tiệm đếm tiền, còn dùng kẹo Khiêu Khiêu hối lộ Thang Viên, để bé đòi Tô Nguyên đưa đi nhà trẻ. Mỗi lần Tô Nguyên gọi điện về hỏi, ông chủ Thang cơ bản toàn nằm trên giường trả lời.

Sáng thứ bảy gió lớn, nhưng lại nắng đẹp. Thang Ninh bị kéo ra khỏi ổ chăn, tựa trên sofa: “Tô Nguyên, buổi chiều đi siêu thị đi, lạnh lắm.”

“Buổi chiều có thể mưa.” Tô Nguyên cầm khăn quàng cổ, “Buổi chiều không phải em còn tới tiệm ư.”

Thang Viên chạy lại nói: “Papa, papa có biết ba cộng hai bằng mấy không?”

“Năm.”

“Sai, ba cộng hai bằng bánh quy Tam Gia Nhị.” Thang Viên nói. Sau đó ngẩng đầu chờ Thang Ninh khen mình. Thang Ninh nhất thời không chú ý, hai bé ngẩng đầu rõ lâu.

Đến siêu thị mua chút đồ ăn với vật dụng hàng ngày, sau khi tính tiền, trời đã âm u, Tô Nguyên để đồ ra sau ghế, Thang Ninh ngẩng đầu nhìn bầu trời ảm đạm: “Không biết có tuyết không?”

“Không đâu.” Ở đây khó thấy tuyết, dù có tuyết cũng là đi kèm cả mưa, chưa rơi xuống đất đã tan rồi, so với tuyết khô còn lạnh hơn.

Thang Ninh vừa mở cửa xe, chợt nhớ còn quên không mua một thứ, chạy vào quầy lấy sữa rửa mặt. Tô Nguyên và Thang Viên ngồi đợi một lúc lâu trong xe vẫn chưa thấy cậu quay lại, đang định gọi điện thì thấy Thang Ninh hớn hớn xuất hiện chạy tới, khăn quàng bị gió thổi bay, nhất thời phát thẳng vào mặt cậu, Thang Ninh vội đưa tay kéo nó xuống nhét lại vào áo.

“Sao lâu vậy?” Tô Nguyên hỏi.

Thang Ninh hớn hớn thở, sau đó cười khúc khích: “Một đôi vợ chồng cãi nhau trước quầy thanh toán, kẹt cứng người.” Đôi nam nữ kia chẳng hiểu vì sao lại xoắn vào nhau giữa chỗ đông người, bảo vệ tới khuyên can, bị cô gái cào vào mặt, anh ta liền rút tay về, đẩy cô gái một cái. Anh chồng vốn đang cãi nhau với vợ thấy vợ mình bị người khác đẩy té ra đất liền mặc kệ cãi nhau, quay ngược ra công kích hỏa lực về phía bảo vệ, giận dữ nói, mày dám động vào vợ tao? Tao với cổ cãi nhau còn chưa đụng vào một ngón tay cổ, má mày dám động thủ.”

“Nghĩ cái gì hả? Cười đến gốc cả người.” Tô Nguyên kỳ quái hỏi.

“Không, chỉ thấy hai người đó thực đẹp đôi.” Thang Ninh cười.

Trên đường về, Tô Nguyên tiện đường tới chỗ cầu may, trên tường dán hình Lý Cư Minh* cười tới hòa hợp êm thấm. “Anh tin cái này?” Thang Ninh có chút kinh ngạc.

* Lý Cư Minh: là người có tiếng trong giới xem tướng, xem phong thủy, khá nhiều sách của ông được dịch ra tiếng Việt.

“Không tin.” Tô Nguyên nói, “Nhưng có thể mua được tâm lý thoải mái.”

“Tính toán gì vậy? Lừa mình dối người?” Thang Ninh thiếu thiếu hứng thú với thứ này.

Tô Nguyên nhìn trúng hai chuỗi hạt, một chiếc kim phách (hỗ phách vàng), một chiếc mật Lạp (sáp ong). Nhân viên thấy Thang Ninh không hứng thú, liền giảng giải, thiên niên hồ phách, vạn năm mật Lạp, một trong thất bảo Phật giáo, có thể đem lại may mắn và tài phú. Hai chuỗi vòng tay này phải hơn một vạn.

Tô Nguyên cầm chuỗi mật Lạp màu nước biển đeo lên tay Thang Ninh: “Năm nghìn là mua được may mắn, kể ra cũng lời.”

Thang Ninh thấy chuỗi hạt màu nước biển bắt đầu nóng lên, so với nước ấm thì nóng hơn, khiến mạch máu dưới da nhói nhói chạy thẳng đến tim.

“Làm sao vậy?” Tô Nguyên hỏi, dùng ngón tay lạnh buốt chạm vào mặt cậu.

Thang Ninh chỉ cười. Kỳ thực cậu rất muốn nói: Tô Nguyên, mặc kệ chúng ta có thể bên nhau đến bao lâu, em đều thấy rất may mắn, biết anh, ở bên nhau, thật tốt.

Có người nói, mật Lạp tượng trưng cho người yêu vĩnh hằng.

Không phải bạn tình, không phải bạn đời, mà là người yêu.

Bạn tình quá phong hoa tuyết nguyệt, chung quy cảm thấy không thể lâu dài; bạn đời lại quá đơn điệu tẻ nhạt, chung quy cảm thấy hơi thiếu chút gia vị. Người yêu là tốt nhất, vừa vặn như ly nước ấm, không quá nóng, cũng không quá lạnh, quá nóng uống không nổi, quá lạnh lại chẳng chút mùi vị.

Là ấm vừa.

Giống bọn họ, yêu vừa.

Chính Văn Hoàn

21. Chương 20: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (1)

Chàng trai này từ trên xuống dưới chỉ có duy nhất một ưu điểm, chính là gương mặt khi cười lộ lên thì vô cùng ưa nhìn. Với gia đình, so với những đứa trẻ xinh đẹp có cùng quan hệ huyết thống khác, cậu là một sủng vật quý giá. Với xã hội thì chỉ là một cái đầu đinh trong nhiều cái đầu đinh, mà còn là một cái đầu đinh tưởng mình là mảnh thiên thạch, kiêu kỳ vô cùng, một chút hổ thẹn cũng không cảm nhận nổi.

Dương Minh cởi trần ngồi trên chiếc ghế mềm trước giường, điều chỉnh ngọn đèn ngủ đầu giường cho sáng lên một chút, rút một liều thuốc, ngắm thật kỹ người con trai đang say ngủ dựa vào anh.

Lúc tỉnh thì kiêu ngạo tùy tiện, đáng ngủ lại thực bình thường. Chỉ là bây giờ, lông mi của cậu ta hơi ướt ướt, có lẽ vừa rồi làm tình bị đau mới khóc, điều này làm cậu có phần... Ngoan hiền đáng yêu? Dương Minh nghĩ đến cụm từ này liền cảm thấy não mình trong một giây cũng không sáng suốt lắm. Thằng nhóc trên giường ngủ đến không biết trời trăng này, từ đầu đến cuối, cả đầu ngón chân cũng không biết làm việc. Tuy rằng vừa rồi anh chính cậu ta cực phẩm, nhưng mà rõ ràng cậu cũng tìm được khoái cảm trong bạo lực.

Anh thừa nhận mình cố ý, kiêu làm tình thô bạo không phải phong cách của anh, chỉ là nhất thời muốn hành hạ ai kia. Không chừng người ta cũng có khuynh hướng chịu ngược đãi, vừa ô ô kêu đau chảy nước mắt rào rào, mặt mũi lại vừa vui vừa sướng vừa cuồng loạn.

Dương Minh nhin không được phì cười, anh sớm có nghe nói tới Chu Phóng, toàn là đánh giá tiêu cực, nói với anh là “thằng tính”, “vô tâm”, nhưng hoàn toàn có thể hiểu là khờ, là dễ đắc tội người khác.

Anh một chút cũng không có tí xúu cảm tình tốt với kiểu người này, nửa chằm thiện cảm cũng không, thậm chí còn khinh thường, người kiểu này chẳng chút giá trị, sống trên đời chỉ là gánh nặng, đàn ông mà tự nuôi cũng không nổi thì cần gì phải sống.

Nhưng có chết anh cũng không nghĩ tới chuyện cậu ta sẽ đụng tới mình, còn dào dạt đắc ý bày ra bộ dạng nắm được tóc anh. Lúc đó anh lấy làm kinh hãi, nhưng mặt lại vô biểu cảm, anh không thường vô cảm như vậy, ngoài trừ với một số ít người, không ai hiểu rõ tính hướng của anh. Thế mà Chu Phóng lại một mực chắc chắn anh là người đồng tính, cử chỉ lời nói còn đầy vẻ khiêu khích.

Dương Minh châm chọc Chu Phóng vài câu. Không biết có phải cậu ta không để bụng hay thực sự tự cho mình là giỏi, dù sao Chu Phóng cũng không chút phản ứng. Trong lúc ma xui quỷ khiến, Dương Minh đã đưa Chu Phóng về nơi ở. Cửa vừa mở, Chu Phóng như mèo được động dục nhào vào anh, khí thế như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Dương Minh vừa cởi quần áo bản thân, vừa mặc Chu Phóng thích làm gì mình thì làm. Đợi đến khi cả hai trần như nhộng mới đẩy mạnh Chu Phóng một cái, để như bôn ép cậu dưới thân.

Chu Phóng lúc này mới bừng tỉnh: “Anh ở trên?” Quả nhiên là quen trêu người ngoài rồi, thoáng cái liền thích ứng với màn đổi chỗ này, còn dùng chân chọc chân nhỏ của anh, “Kỹ thuật của anh có ổn không? Tôi sợ ngứa, cũng sợ đau...”

“Cậu có thể thử.” Dương Minh nói.

Sau rồi, Chu Phóng bắt đầu gào khóc, cậu càng kêu, Dương Minh càng ra tay thêm nặng, lòng thầm muốn chính chết tên này, khiến Chu Phóng đau đến độ toát mồ hôi, run rẩy. Cậu có thử kháng cự, Dương Minh hết như tiên đoán trước được mà ngăn cậu, vài lần nữa, Chu Phóng cũng không dám kêu nữa âm. Vừa đau vừa sợ, lại không nỡ buông tay, hết một con dĩa thú đang đói, vất vả mãi mới tìm được miếng thịt, lấy được rồi còn muốn đem nuốt.

Sau khi xong xuôi, Chu Phóng chặt vật không tả nổi, ngồi phịch trên giường, mắt sưng húp, giọng khàn đặc, dùng chút khí lực sót lại mắng: “Trùng thối, họ Dương anh thích ngược đãi?”

Dương Minh vươn tay xoa xoa eo cậu: “Mỗi thế này thì chưa phải ngược đãi.” Vốn anh định nói, cậu không phải cũng thích sao. Nhưng ngẫm lại, mình ra tay nặng thật.

Chu Phóng không hỏi nữa, cẩn thận đổi tư thế nằm.

Dương Minh cảm thấy có chút kỳ lạ, anh còn tưởng đại thiếu gia này chưa từng chịu ủy khuất sẽ nhảy dựng lên chỉ vào mũi anh mà mắng chửi. Anh cũng chưa từng nghe người ta đồn Chu Phóng là một cậu chủ tốt. “Không giận sao?”

Chu Phóng úp mặt vào gối, cậu thích ngủ thế này, một hồi rõ ràng đáp: “Có gì phải tức, tôi cũng sướng mà.”

.

Chu Phóng thực cũng đúng là háo sắc, không phải vì bị vẻ ngoài của Dương Minh thu hút mới làm liều chọc vào anh sao. Bó tay mà, người này hợp với khẩu vị của cậu, vóc dáng khỏe khoắn, ở trên giường với anh ta rất sướng, dù lúc lên giường thì hơi biến thái, nhưng mà, chút sở thích này càng thêm kích thích.

Từ đêm đó, bọn họ bắt đầu duy trì mối quan hệ thể xác vô cùng khó hiểu.

Đương nhiên, khi đó Chu Phóng chỉ thấy mình đang nắm quyền khống chế, giờ trên giường cậu không có ưu thế, nhưng mà ưu thế trên thân xác thì có gì đáng quan tâm, thân xác là để tìm vui sướng. Quan trọng tinh thần nắm quyền chủ động, cậu muốn chơi lúc nào thì chơi, đừng chơi lúc nào thì đừng chơi, không cần biết đối tượng là Dương Minh hay Minh Dương.

22. Chương 21: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (2)

Chu Phóng ngồi ở trong xe, bật nhạc ầm ầm, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Lúc này là lúc tìm bạn tìm bè để bắt đầu cuộc sống về đêm đây. Cậu bấm bấm bàn phím di động tìm thông tin, nghĩ xem có nên gọi vài tên

ra ngoài chơi không. Cuối cùng lại chẳng bấm gọi ai, lái xe qua mấy con đường rồi quẹo qua tiệm của Kỳ Tịnh.

Kỳ Tịnh thấy cậu thì có phần kinh ngạc: “Giờ này không phải cậu đang ăn chơi đàng *** ngoài đường sao? Chạy tới chỗ tôi làm gì?”

“Chán rồi, không phải ngày nào cũng chơi thế được.” Chu Phóng đặt mông xuống sofa, cầm một cuốn tạp chí từ chồng tạp chí trên bàn, lật lật, lại ném sang một bên. Thực con mẹ nó đáng ghét, sớm biết đã không đáp ứng điều kiện quý quái kia của Dương Minh. Mấy hôm trước qua đêm chỗ Dương Minh, Dương Minh nói anh ta hơi bị sạch sẽ, chơi cũng muốn ra giới hạn, còn đang có quan hệ với anh ta thì không được loạn giao với người khác. Lúc đó cậu nghĩ như thế rất công bằng, dù sao chẳng vấn gì, không loạn giao thôi mà, lập tức đồng ý. Giờ thì buồn muốn chết.

Dương Minh có cả đồng chuyện cần làm, bình thường chả thấy bóng dáng bao giờ. Bản thân anh ta hình như lấy những tờ nhân dân tệ làm vui. Quái đản, kiếm nhiều tiền thế làm gì chứ? Mang vào quan tài được không?

Chu Phóng đem một chiếc chìa khóa màu bạc lắc lư trước mặt, đây là chìa khóa chỗ Dương Minh.

Kỳ Tịnh bưng tới hai tách cà phê, tiện tay sắp xếp lại đồng tạp chí Chu Phóng nghịch ngợm lúc nãy, anh hỏi: “Đám hồ bằng cầu hữu của cậu đâu?”

Chu Phóng uể oải đáp: “Tan rồi, cái đám trứng thối đó, làm như tôi ném tiền qua cửa sổ ấy.”

Kỳ Tịnh nghe vậy, thoáng giật mình. Anh sớm không vừa mắt với mấy người “bè” bên cạnh Chu Phóng, suốt ngày coi Chu Phóng là cái mỏ vàng, lúc có việc thì chẳng thấy đâu, chạy còn nhanh hơn thỏ. Nói không chừng, Chu Phóng không làm đại thiếu gia nữa, mấy anh bạn kia chắc chẳng để cậu vào mắt. Nhưng thật ra Chu Phóng cũng phóng tay, coi tiêu tiền làm vui, chẳng mấy khi suy xét gì.

Chu Phóng thấy Kỳ Tịnh nhìn mình một cách kỳ quái, liền nói: “Thì cũng thấy theo bọn họ không vui nữa, cứ dập khuôn hoài, buồn.” Lại sợ Kỳ Tịnh không tin, còn bồi thêm: “Thật đấy.”

Dương Minh không chỉ một lần châm chọc cách làm người của Chu Phóng, ngay cả bạn bè cũng thuộc cái dạng hồ lớn. Đừng nói sẽ giúp mình khi hoạn nạn, ngay cả trình độ nịnh nọt còn chưa đạt tới. May mà cậu còn tìm được vài ba người trong giới chơi được, như Kỳ Tịnh, Tô Nguyên, không đến nỗi nào.

Chu Phóng nghĩ tới đây thì hoan hỉ, sát lại Kỳ Tịnh, chân thành tỉ tê: “Nói thật nhé Kỳ Tịnh, quen các cậu thật tốt.”

Kỳ Tịnh dở khóc dở cười, trong lòng thầm mắng, giờ cậu mới phát hiện ra ư? Anh thấy bộ dạng trịnh trọng của Chu Phóng, lời muốn nói ra lại nuốt lại. Hai người tán gẫu một hồi, bất giác lại nói về Tô Nguyên và người ở chung với anh ta – Thanh Ninh. Lúc Kỳ Tịnh nhắc tới đứa con trai mới ba bốn tuổi của Thanh Ninh thì tỏ ra kỳ lạ.

“Tôi đoán, Tô Nguyên chắc lại chơi đùa thôi.” Chu Phóng nói, “Tên kia của cậu ta á, nhìn tướng đáng tin đấy, nhưng giả bộ thôi, mười phần mười một là nguy quân tử.”

Kỳ Tịnh nghĩ nghĩ: “Tô Nguyên và Thanh Ninh đều là người biết chừng mực.” Giọng điệu không che giấu vẻ ngưỡng mộ.

Chu Phóng phản đối, cậu vừa nghĩ tới cuộc sống sau hôn nhân ổn định liền nổi gai gà. Kỳ Tịnh cái gì cũng tốt, duy chỉ có tư tưởng là hơi vô vị. Vươn vai một cái, Chu Phóng đứng lên: “Tôi về ngủ đây.”

“Sớm thế?”

Chu Phóng nổi tiếng là cú mèo.

“Tối qua không ngủ được.” Nhặt áo khoác bên cạnh, cậu đứng dậy phát tay.

Lái xe trở lại nhà Dương Minh cũng đã hơn mười giờ, nhanh chóng tắm rửa rồi chui vào ổ chăn. Dương Minh đúng là tên trứng ung, còn hưởng thụ hơn cả cậu, giường so với ở nhà cậu còn thoải mái hơn. Cậu vùi mặt vào gối, hít thở mùi hương quen thuộc. Chạy đến đây mà ngủ đúng là hành động chẳng đúng đắn gì, trong óc cậu toàn những ý nghĩ bậy bạ, càng cọ mình vào chăn càng cảm thấy đói khát.

Cậu mơ màng nghĩ: Dương Minh sẽ nấu ăn. Trên giá sách, đầy ứ sách nấu ăn từ Trung tới Tây, phòng bếp cũng cả dàn dụng cụ đầy đủ sáng choang. Cậu đã từng thấy Dương Minh mặc tạp dề một lần, chiếc tạp dề nổi bật trên sơ mi trắng, tay áo sắn tới khuỷu, anh ta tao nhã xắt thịt, động tác y như bác sĩ phẫu thuật. Cậu đứng trước cửa phòng bếp, có thể ngửi thấy mùi máu và tiếng dao thớt. Chưa bao giờ thấy người đàn ông kia ôn hòa tinh tế đến thế.

Cậu nhắm mắt ngủ một hồi, cảm thấy có người thò tay vào chần, xoa xoa vai mình. Chu Phóng giật mình tỉnh lại, thấy Dương Minh, đang định mở miệng thì bị anh ngăn lại. Cậu thấy tay anh giống con rắn, lươn lẹo từ cổ tới bờ ngực cậu. Chu Phóng bắt đầu thấy nóng hết cả người, vừa ngẩng đầu hôn môi cùng Dương Minh, vừa phối hợp cởi quần áo. Dương Minh cười khê, có lẽ là bởi chỉ cần vuốt ve cặp đùi kia một cái đã đủ khiến người ta cương.

“Em gọi cảm lắm.” Dương Minh thì thảo trên chọc.

Chu Phóng lườm anh một cái, thân thể dưới tay Dương Minh bắt giác run lên. Cậu rên rỉ.

Cả người toát mồ hôi, Chu Phóng thả lỏng toàn thân, gối cầm lên vai Dương Minh: “Sao đêm nay anh lại về?”

“Xong việc sớm nên về.” Dương Minh xoa đầu cậu rồi xoay người xuống giường, tắm xong thì tìm một chiếc áo len bạc mặc vào.

“Anh chưa ngủ à?” Chu Phóng chống dậy.

“Sáng mai phải họp.” Dương Minh hôn cậu một cái rồi đứng dậy qua thư phòng chuẩn bị tài liệu.

Chu Phóng cũng theo, nói: “Anh có phải ông chủ không đấy? Nuôi một đám nhân viên ngồi không? Chuyện gì cũng đến tay.”

“Chẳng lẽ không làm gì, ngồi yên chờ tiền chảy vào?” Dương Minh bật máy tính, “Sao? Không ngủ được? Hay là vẫn cần người ru ngủ?”

Chu Phóng không đáp, mười phút sau mới lên tiếng: “Vừa rồi anh châm chọc em?”

Dương Minh ngẩng lên, cười: “Em thấy thế?”

“Em biết hết đấy. Mồm anh toàn đĩnh.” Chu Phóng nói, “Anh nhìn em không vừa mắt thì nói thẳng ra.”

“Hừm?”

Chu Phóng tiếp tục nói: “Tất nhiên anh nói cũng chẳng sai, em vẫn thế thôi. Khi còn nhỏ, em lúc nào chả đối nghịch với ông cụ nhà em. Ông muốn em đi hướng đông, em càng thích đi hướng tây, ông già cũng chịu thua.”

Dương Minh dừng hẳn lại nghe cậu nói. Chu Phóng tìm một chỗ thoải mái, hai tay để sau gáy ngồi xuống. Qua lại mấy tháng nay, Dương Minh cơ bản đã hiểu tính cách Chu Phóng. Về ngoài cậu nghênh ngang kiêu ngạo, phần nữa là do môi trường sống, nửa còn lại là cách cư xử của cậu khiến người ta hiểu lầm. Nhìn cái cằm kia đã thấy có chút chua ngoa, thấy thích ai liền nghiền đầu, ánh mắt chẳng tốt đẹp gì. Người không quen thì cứ tám trên chín cho rằng cậu coi thường người ta, thêm cái tính nhàn tản, nói chuyện dễ đắc tội, mà đắc tội cũng không biết. Dù cậu thấy đối phương không ưa mình cũng lười quan tâm. Chu Phóng thế này kể cũng không tệ.

Chỉ là, nói cho cùng, cậu vẫn là một nhị thể tổ ăn không ngồi rồi.

Chu Phóng lải nhải hồi lâu, sức nhớ ra: “Anh xử lý xong tài liệu chưa?”

“Chưa, em đang quấy rầy tôi đấy.”

Chu Phóng nói: “Anh chuẩn bị xong rồi thì gọi em một tiếng.” Cậu nhắm mắt, nằm trên sofa.

Dương Minh cũng không cần làm nhiều, xem lại tài liệu một lần nữa với kiểm tra số liệu là xong. Chu Phóng còn chưa thiếp đi hẳn, anh đã vươn tay chạm vào mặt cậu, khiến cậu giật mình.

“Xong rồi?” Chu Phóng vừa hỏi vừa bò dậy, mơ mơ màng màng quay lại phòng ngủ, tìm được đến giường thì lập tức úp mặt vào gối, mắt mấy giây mới lần sang một bên để chỗ cho Dương Minh.

Dương Minh tháo đồng hồ đeo tay, quay sang nhìn, thấy mỗi nửa mặt Chu Phóng. Anh nằm xuống. Chu Phóng làm như bị xâm chiếm địa bàn, mắt vẫn nhắm nhưng lông mày nhú lại, trở mình mấy cái, không biết có phải đã quen có người nằm cùng hay đã tìm được tư thế ngủ thoải mái, im lặng yên giấc.

Dương Minh đưa tay tắt đèn.

23. Chương 22: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (3)

Ở bên Chu Phóng đã được bốn tháng chưa? Hay là hơn nhỉ? Dương Minh nhìn chòm chìa khóa thiếu đi một chiếc. Gần đây anh sống cùng Chu Phóng. Chu Phóng vừa xích mích một trận với cha cậu ta nên ngoài chơi bởi lêu lổng với đám bạn bè thì cơ bản đều ở cùng anh.

Buổi tối, hai người với nhau, ăn uống rồi làm tình. Nếp sinh hoạt vô cùng nhục dục. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, ở cùng Chu Phóng, ngoài làm tình cũng chỉ biết làm tình, dường như làm chuyện khác không ổn, tốt nhất vẫn cứ là làm cái chuyện đó.

Dương Minh vừa lên lầu thì thấy La Lâm đang chống tay lên bàn thư ký của anh tán hươu tán vượn về chuyện tự lái xe sang Tây Tạng. Nữ thư ký say sưa lắng nghe, ngay cả ông sếp anh đây đi đến cạnh vẫn chưa phát hiện ra.

“Thư ký của tôi đang làm gì vậy?” Dương Minh hỏi.

Cô gái hoảng hốt, gương mặt thoáng cái đỏ lên, hốt hoảng đứng dậy chào anh.

Dương Minh nói với La Lâm đang đi theo vào văn phòng:

“Cậu không biết là mình sẽ hại cô ta mất việc à?” Hầu hết các ‘office lady’ trong tầng lầu này đều đã từng được nghe đủ chuyện khoác lác từ La Lâm.

“Nghiêm túc thế làm gì.” La Lâm hi hi cười.

“Tìm tôi có việc chi?”

La Lâm là một luật sư, cũng là cố vấn pháp luật của công ty anh. Sở trường thứ hai mới là thừa kiện, còn vị trí sở trường đầu tiên dành cho tám chuyện.

“Nghe nói càng ngày cậu càng mạnh tay với thằng em trai cậu.” La Lâm ngồi xuống đối diện anh, “Dương Minh, dù cậu chẳng muốn làm người anh tốt thì cũng nên ôn hòa một chút, việc gì phải tỏ ra như thế.

Hôm qua mẹ cậu đến chỗ tôi một thôi một hỏi: La Lâm à, cháu chơi thân với Dương Minh từ bé, nói nó giúp bác, Dương Bằng tốt xấu cũng là em trai nó, dù làm sai, làm chưa phải, khuyên bảo một câu không được sao? Đến vẻ mặt hòa nhã cũng không. Nó làm sai thì mắng chửi, cứ thế này mãi, Dương Bằng đến nước vào tù. Rồi lúc đó, ba nó lại bảo Dương Bằng vô tích sự. Dương Minh không nghe lời bác. Cũng không hiểu là vì sao mà từ bé nó đã không thích em trai mình...

Dương Minh, tôi xin cậu đấy, coi như nể mặt tôi đi, cứu em trai cậu đi. Mẹ cậu nói suốt hai giờ liền, tôi cũng ngồi nghiêm chỉnh nghe hai giờ. Cậu biết thế nào là ngồi nghiêm chỉnh không? Quá mệt í.”

Dương Minh không đáp. Em trai Dương Bằng của anh gần giống Chu Phóng, không biết làm việc đảng hoàng, còn chẳng có chừng mực, vẫn luôn tự cho mình là đúng. Khi học đại học, tất cũng không thêm giết, đi cho đến rách, mặc cho đến bẩn thì vứt. Cứ thế, mẹ anh vẫn còn coi nó là cục cưng bảo bối.

Hôm qua, Dương Bằng đưa lên cho anh một bản kế hoạch trăm ngàn kẻ hở, bị anh ném trở lại, còn không biết điều mà cãi anh: Sai chỗ nào, anh nói đi. Dương Minh chẳng buồn đánh nó, chỉ đáp, đây là kế hoạch của cậu hay là của tôi? Dương Bằng tức giận đá cửa mà đi.

Thực ra chuyện Dương Bằng làm không phải anh không nhìn ra. Chỉ là vừa nhìn thấy cậu em này Dương Minh lại nổi nóng.

Nghĩ kỹ, Dương Bằng hơn Chu Phóng rất nhiều, chỉ ít còn đồng ý tới công ty treo đầu dê bán thịt chó.

Chu Phóng thì từ nhỏ đến lớn chưa làm ra cái chuyện gì nghiêm túc. Theo lý thuyết, Dương Minh phải ghét cậu hơn cả em trai, nhưng anh lại thấy Chu Phóng thuận mắt hơn. Dương nhiên, người yêu và em trai không thể giống nhau. Thái độ của anh với Chu Phóng, có lúc gần như dung túng, nuông chiều, khiến đạo đức bạn Chu Phóng ngày qua ngày rách nát thêm. Chu Phóng còn háo sắc, tự chủ kém, trước đây thì ăn chơi đàng ***, sau khi biết anh mới bớt dần. Phóng chừng còn chưa quen, giống như hít thuốc phiện, bỏ không dễ, cậu hay tay kẹp điếu thuốc, ngồi thở ngắn thở dài, muốn nói lại thôi.

Anh thì không thể bước chân tới quán bar, club; mà cũng không phải cấm Chu Phóng không được đi.

Chu Phóng từng choãi ngón trỏ với ngón cái dưới cằm, lẩm bẩm: “Tôi đây đang chịu kỷ luật ư...” Nghĩ nghĩ, lại bỏ tay xuống.

Cậu muốn nói, tôi lớn chừng này rồi, thấy giai gái gì hợp mắt, nhất định phải qua bắt chuyện.

Cậu phản nộ: “Không phải anh bảo không được ra ngoài gặp gỡ lăng nhăng, tốt nhất là đừng đi chơi bậy mà.”

Dương Minh đáp: “Phải, để tôi bắt được, chúng ta kết thúc.”

“Anh con mẹ nó xấu xa.” Chu Phóng oán giận. Nhưng giờ cậu còn tiếc anh.

Dương Minh rút một điếu thuốc, anh có một cảm giác cực kỳ không tốt, thật không muốn nghĩ tới. Thi thoảng anh sẽ có hứng muốn thử cảm giác thêm khát, bông đùa, muốn nhìn bộ dạng phục tùng của Chu Phóng. Hứng thú của anh với cậu vượt quá sự tưởng tượng của bản thân anh. Chu Phóng vẫn là Chu Phóng, không tiến bộ hơn mấy so với trước kia, không chừng còn là tại anh dung túng cho cậu hỗn láo, mỗi ngày một tệ hơn. Vậy thì chỉ có thể bởi thái độ của anh thay đổi.

Anh và cậu đã không còn dừng giữa cự ly an toàn. Giống như đọc sách, khoảng cách từ mắt tới trang sách tốt nhất là 30cm, xa quá hay gần quá, đều không thể đọc rõ. Chu Phóng dựa vào anh quá gần, ưu khuyết điểm đều trở nên mờ nhạt, làm phán đoán của đại não Dương Minh mang theo ý niệm chủ quan mãnh liệt.

~Hiện tại Chu Phóng ít nhiều đang nhớ tới những tháng ngày ca hát suốt đêm. Dương nhiên, cậu cũng nghĩ tới lúc đó sẽ phải xa Dương Minh. Cậu rất thích Dương Minh, thích như thể ăn phải thuốc phiện, muốn ngừng mà không được. Tuýp người lạnh lùng, khi ôn nhu lại càng mê hoặc kẻ khác. Thi thoảng ánh mắt của Dương Minh sẽ khiến cậu sinh ảo giác, rằng hai người vì yêu nhau mới làm tình hôn môi trên giường.

Chu Phóng cũng rút một điếu thuốc, sau đó nhìn thấy một cô đào nóng bỏng lướt qua, thiếu chút nữa làm cậu đánh rơi điếu thuốc. Dương Minh không biết cậu là người song tính, cũng không biết cậu vì hiếu kỳ mới tiến vào cái giới này. Chỉ là, đánh chết cậu cũng không dám nói thật cho Dương Minh. Phóng chừng cậu sẽ chẳng ăn được trái ngọt nào hết.

Cầm thuốc mà đi, đụng phải một người, Chu Phong còn chưa gào mồm lên thì đối phương đã giành trước: “Này, đi đứng kiểu gì thế?”

Chu Phóng ngẩng lên nhìn, hình như người quen: “Cậu không phải là... là... là...” Là mãi mà vẫn chưa nhớ ra tên người ta.

Ngược lại, đối phương đã nhận ra cậu: “Chu Phóng?” Thấy vẻ vẩn óc của cậu, người ta bực mình nói hộ, “Dương Bằng. Thân thiết nhỉ, tên em cũng quên.”

Chu Phóng sực tỉnh, “Đúng rồi. Cậu chính là Dương Bằng. Chúng ta học cùng đại học, cậu học dưới tôi hai khóa.”

Dương Bằng giật lấy tay cậu, bắt lấy bất để: “Cảm ơn đàn anh, cuối cùng anh cũng nhớ ra.”

“Xin lỗi, lâu rồi mà, đừng để bụng chứ.” Chu Phóng khoác vai Dương Bằng, “Thế này đi, tôi mời, chúng ta ra ngoài làm vài chén, coi như tôi nhận tội với cậu.”

Dương Bằng khó xử: “Không được rồi, em có việc... Không thì mai...”

Chu Phóng vỗ vai cậu ta: “Cậu thì còn có chuyện gì? Vả lại, làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm không sai. Đi thôi đi thôi.”

Dương Bằng giả bộ từ chối, xong vẫn ngồi vào xe Chu Phóng. Chu Phóng phi như bay tới chỗ ăn chơi. Trong quán bar, tìm một cái bàn ngồi xuống. Hai người uống rượu, tâm tình lại bắt đầu kích động. Nhớ lại mỗi lần đi chơi hồi học đại học, Dương Bằng vỗ bàn cười ha ha: “Chu Phóng, ngày ấy em vô cùng hâm mộ anh. Mà đo cái “ấy” của bạn cùng lớp í? Lao hết vào WC, cùng tụt hết cả quần xuống.”

Nam sinh uống rượu chơi bời, bắt hai đứa một vào toilet rồi lột quần so chiều dài cái “ấy”, ai thua phải uống rượu. Đây toàn là trò của Chu Phóng.

Chu Phóng làm một hộp, hỏi: “Vừa rồi cậu làm gì ở đó? Sống ở đấy à?”

“Không, ai thêm, em đâu muốn đâm đầu vào chỗ chết. Anh em sống gần đó.”

“Bạn tôi cũng ở gần đó. Còn cùng họ với cậu.”

“Ai?” Dương Bằng có chút hào hứng.

“Dương Minh.”

Dương Bằng dẫn mạnh ly rượu xuống bàn: “Thế giới này nhỏ thật. Dương Minh là anh trai em.”

Chu Phóng sắc, ngồi dần ra đấy. Dương Bằng tụt cả hứng. Chu Phóng cố làm mình không nghiêng ngả, nhớ lại ngày xưa còn lấy thước đo phân thân của Dương Bằng, giờ thì chuyển lên giường với anh trai cậu ta.

Đột nhiên Dương Bằng nói: “Không phải chứ. Chu Phóng, sao anh lại làm bạn được với anh trai em? Anh em ghét nhất là kiểu người như anh.”

“Cái gì là kiểu người như tôi?”

“Anh thì tốt đẹp gì hơn em?” Dương Bằng phẫn nộ, “Anh có biết tên Dương Minh ấy coi em như thế nào không? Như con chuột dưới cống ấy. Trong suy nghĩ của anh ta, tất cả những ai không làm ăn được đều đáng lưu đày ra biên giới hết. Kết bạn với anh kiểu gì vậy?”

Chu Phóng rót cho Dương Bằng thêm một ly, ngoài miệng nói: “Tôi với anh cậu chỉ là quen biết qua thôi. Dương Bằng, anh cậu thế nào?”

“Anh ta chả có gì để bàn.” Tuy Dương Bằng đáp thế nhưng vẫn tuôn trào hết những bất mãn về Dương Minh, biết bao điều không cam tâm. Cậu ta cạ thêm một chén rồi mở miệng với Chu Phóng, “Em nói cho anh biết, từ nhỏ đến giờ, Dương Minh rất xuất sắc. Ba em vô cùng thích anh ta, ông nội em hồi còn sống cũng quý anh ta lắm. Em ở đằng sau chỉ như cái đuôi chó, như ngọn cỏ ven đường. Đừng nói chuyện thành tích, Dương Minh học lệch, toán thì một trăm trên một trăm, nhưng ngữ văn thì chỉ trung bình. Ba em đi đâu cũng khoe anh ta. Còn em, em cũng học lệch, thể dục lúc nào cũng đứng nhất, lập tức thành một đứa không tiền đồ. Dương Minh còn rất ghét em. Ngày em còn nhỏ, lúc còn trong nôi, mẹ em bảo Dương Minh chăm sóc em một tí, đưa nôi một chốc, hắn ta đẩy một cái lật cả nôi. Nếu ngày đó số em bất hạnh, đảm bảo xảy ra một vụ mưu sát, khẳng định đăng báo.”

Chu Phóng cười đến thiếu chút đỏ mặt: “Dương Bằng, cậu nói thế này chẳng đáng tin, cậu nhớ được chuyện hồi còn trong nôi ư?”

“Em bịa chắc? Chính mẹ em kể mà. Lại nói, Dương Minh chẳng bao giờ muốn chăm sóc em. Quan hệ giữa em với anh ta rất căng thẳng. Trong đầu anh ta em chỉ là một đứa vô dụng. ĐM (*) anh ta.”

(*) Mình thuần Việt ra thôi. Nguyên bản là cái từ “thao” đó =))

“Mẹ cậu với mẹ anh ta là một.” Chu Phóng ha ha cười.

Dương Bằng nhỡ miệng, le lưỡi: “Anh với anh ta là bạn thật hả? Vậy anh cẩn thận đi, sau lưng anh ta nghĩ thế nào về anh anh đâu biết. Chúng ta đều là đồ ăn hại so với loại người tài năng xuất chúng như anh ta, không đội trời chung mà.”

“Chính xác.” Chu Phóng vừa phụ họa vừa gật đầu.

Chủ quán bar rất quen thân với Chu Phóng, thấy cả hai đều say rồi, e gặp chuyện chẳng may, không dám để Chu Phóng lái xe về. Chủ quán gọi dùm một chiếc taxi, Dương Bằng tỉnh hơn, còn liêu xiêu được vài bước, Chu Phóng thì gục hẳn rồi.

Dương Bằng đẩy đẩy Chu Phóng: “Chu Phóng, anh ở đâu?”

Chu Phóng giật giật, miệng lùng bùng nói địa chỉ. Dương Bằng bảo: “Anh tỉnh táo dùm đi, đó là nhà anh trai em.”

“Tôi ở cùng anh trai cậu không được à.” Chu Phóng bị cậu ta đẩy, rất khó chịu.

Dương Bằng hời hợt. Cậu ta sợ Dương Minh muốn chết, nghĩ thôi để Chu Phóng dưới lầu thôi, nhưng giờ Chu Phóng đứng còn không vững, buộc phải tiễn hẳn Phật về Tây Thiên.

Dương Minh mở cửa, đập vào mắt là Dương Bằng, lập tức lạnh mặt. Chu Phóng bên cạnh say túy lúy, vỗ vai Dương Bằng cười ha ha: “Dương Bằng, cậu cứ đùa, thực là vui.”

Dương Bằng lấp bắp: “Chu... Phóng nói anh là bạn anh ấy... Anh ấy say.”

Dương Minh đỡ lấy Chu Phóng, gật đầu: “Biết rồi, cậu về đi.”

“Dạ dạ.” Dương Bằng vội rảo bước, Chu Phóng đằng sau còn gào lên: “Đi đâu đấy? Chúng ta uống tiếp...”

Sau đó, cửa sập. Dương Bằng run lấy bẫy.

24. Chương 23: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (4)

Dương Minh dìu Chu Phóng vào phòng tắm, thả tay một cái, Chu Phóng nằm cuộn lăn trên đất. Cậu còn cố chống dậy, nhìn bốn phía, sau đó bắt đầu giai đoạn tìm chén, miệng làu bàu: “Rượu đâu? Ai cất đi hết rồi?”

Dương Minh cũng mặc kệ, xả nước, ngồi lên vách bồn tắm, hỏi: “Em đang làm cái quái gì với Dương Bằng?”

Chu Phóng nghe thấy tiếng người, quay đầu lại, ánh mắt rớt cục cũng đảo được về phía Dương Minh; phải nửa phút sau mới như nghe hiểu, chỉ vào anh nói: “Phỉ báng quá, thật là quá phỉ báng nhau. Dương Bằng... Dương Bằng cũng chỉ là một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, sao cậu ta lọt vào mắt tôi được?”

Dương Minh nghe xong, mở miệng: “Không tệ, còn nghe rõ người khác nói gì.”

Chu Phóng vội vàng nôn khan vài tiếng, ở dưới đất bắng đầu phàn nàn về ông chủ quán bar: “Khỉ gió, bán cho tôi cái rượu gì thế này, mẹ nó, khó uống chết đi được.”

Dương Minh nở một nụ cười: “Em tắm đi.”

Chu Phóng đang chôn mặt trong tay, thấy Dương Minh đứng lên, lén liếc trộm anh một cái, trông có vẻ anh không giận lắm, thậm chí thở phào. Dọc đường gió tạt vào mặt, cậu cũng đã tỉnh táo lại một nửa, tuy vẫn choáng vàng, nhưng đầu óc lại tỉnh từ sớm. Khi đứng trong phòng khách cậu mới sực nhớ ra sự bất thường, đành phải mượn rượu giả điên.

Cậu nơm nớp hồi lâu mà Dương Minh không phản ứng gì. Ngâm mình trong nước, Chu Phóng nghĩ nghĩ, cũng phải, hai người từ đầu chỉ là chơi đùa, cậu ra ngoài uống rượu, thực sự không cần phải báo với Dương Minh. Dễ thấy, Dương Minh cũng rất hiểu luật chơi.

Chu Phóng đã thông tư tưởng, yên tâm hẳn, cây ngay không sợ chết đứng. Cậu chàng còn hứng khí bừng bừng đề nghị với Dương Minh, hôm nào rảnh rồi ra ngoài cùng chơi.

Dương Minh vươn một tay nhéo nhẹ cái mũi cậu, thuận miệng đáp ứng: “Đợi có dịp rồi tính.”

Vì thế, Chu Phóng buông xuôi, đêm đêm ca hát rong ruổi, chưa qua nửa đêm thì nhất định chưa về. Cứ thế, Dương Minh còn thường xuyên để đồ ăn đêm cho cậu. Nửa đêm Chu Phóng trở về, ngồi ăn khuya, bắt giác cười. Một phen xúc động, cậu chạy đi tìm Dương Minh, dâng một thìa đồ ăn lên miệng anh. Dương Minh xoa đầu cậu, lại nằm lại, nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong rồi thì đi ngủ thôi.”

Chu Phóng lêu lổng được một thời gian, lại thấy phiền muộn. Bỏ hết mọi cuộc hẹn đằng sau; hoặc tiêu phí một ngày một đêm ở tiệm của Kỳ Tình; hoặc ở chỗ Thang Ninh, trêu đùa con trai Thang Ninh, xuống riết mấy bận, nhóc con kia vừa thấy cậu lập tức bủi môi.

Thỉnh thoảng cậu còn ở lại nhà vài ba ngày, còn để cho mình bị cha bắt giữ, phải tuân lệnh đi dự tiệc rượu một người bạn làm ăn chỗ ngân hàng. Vừa tới bữa tiệc, cậu đã thấy chán muốn ngáp, đi tới đi lui vài vòng hội trường, cố gắng tìm phòng hút thuốc, vô tình thấy La Lâm, giờ mới nhớ ra, Dương Minh có thể ở đây.

La Lâm đang trò chuyện rất khí thế với một cô gái, đang lúc cao trào thì bị Chu Phóng vỗ mạnh một cái vào lưng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Anh chàng nhin đau nhìn cô gái, cười “Không làm phiền tiểu thư nữa” rồi mới quay đi. La Lâm thở dài: “Chu Phóng, Chu thiếu gia, làm người ai lại làm thế.”

Vì vô tình La Lâm mới bắt gặp Dương Minh đang cùng Chu Phóng, tí nữa bị dọa thành bệnh tim. Anh ta biết tính hướng của Dương Minh, nhưng mà, có chết cũng không ngờ hai người này lại bên nhau. Bị người khác phát hiện chắc toi.

“Dương Minh đâu?” Chu Phóng mở miệng hỏi.

“Bên kia.” La Lâm hất cằm.

Chu Phóng xoay đi, định qua thì phát hiện Dương Minh đang nói chuyện với khách. Lại hỏi: “Này, ai vậy?” Thân mật trò chuyện vậy chưa tính, còn sát rạt thế kia, đầu gối sắp chạm nhau rồi kia. Mắt đã nhỏ thì chó, còn nheo lại như bộ bắt măn cái chi.

Chợt La Lâm lên tiếng: “Chu Phóng, cậu thật có vấn đề đấy. Nói như ngôn ngữ phương Tây, cậu chính là đồ ‘chó già giữ xương’ (*)...”

(*) ‘dog in the manger’ à chỉ người ích kỷ.

Chu Phóng ù ù cạc cạc: “Có ý gì? Anh dùng ngôn ngữ phương Đông giải thích hộ cái coi.”

“Không đi ngoài nhưng thích chiếm bồn cầu.” La Lâm chẳng đợi Chu Phóng phát hỏa, lập tức tiếp tục, “Cậu nghiêm túc với Dương Minh?”

“Đương nhiên không.” Chu Phóng phủ nhận ngay.

“Không phải là được rồi. Hai người cũng chỉ gọi là chơi bởi, chơi thì chơi thôi, chẳng ai phải chịu trách nhiệm với ai. Không phải tôi thiên vị Dương Minh, chưa nói người khác, trong chuyện tình cảm cậu nhất định phải kiểm điểm lại bản thân đi. Nhắc tới Chu Phóng cậu, ai chẳng biết cậu thế này thế kia, thực thực giả giả đi chẳng nữa cũng làm thành một cái danh sách dài. Đụng phải người cũ thì các cậu coi như xong.”

Chu Phóng ngẩn người, đứng ngây một lúc, cả khi La Lâm rời đi cũng không phát hiện. Lúc cậu lấy lại được tinh thần thì chỉ thấy trong lòng đang nén giận.

Bên kia, La Lâm ủ rũ nói với Dương Minh: “Thực sự là tôi chả bảo Chu Phong gì hết. Tôi lừa cậu làm gì? Dương Minh, rốt cục cậu muốn gì? Cậu và Chu Phóng ở bên nhau đã nóng lắm rồi, xảy ra sự cố thật thì có nước thành hỏa hoạn. Nghìn vạn lần cậu đừng có lật thuyền trong mương.”

“Không cần cậu phải nhiều lời, tôi không nhớ nhờ cậu làm quân sư tình yêu.”

La Lâm bất đắc dĩ, đành phải mở miệng kể lại một lần chuyện ban nãy: “Phòng chừng, giờ Chu Phóng đang tìm cậu.”

Dương Minh cười cười: “Tôi đi trước.”

Quả nhiên Chu Phóng đang tìm Dương Minh, sau khi tìm một vòng không thấy, bèn mượn cớ rời hội trường. Cậu lái thẳng đến chỗ Dương Minh. Trong phòng không bóng người. Vứt áo vest xuống đất, Chu Phóng ngồi phịch xuống sofa, giật mạnh mấy điều thuốc ra.

Một lúc lâu sau Dương Minh mới về, Chu Phóng nhảy dựng lên, định mở miệng thì đã bị Dương Minh hôn một cái, “Có vấn đề gì thì ngày mai giải quyết, tối mệt rồi.”

Nhất thời, cơn giận của Chu Phóng như quả bóng bay xì hơi, câu hỏi ngập lòng muốn Dương Minh giải đáp ban nãy chảy đi đâu hết, rồi cậu lại chẳng nghĩ nổi cái gì nữa, đành để cơn tức trôi qua.

Sau đó, một tuần liền chẳng thấy bóng Dương Minh, ngay cả cơ hội tán dóc cũng không có, Chu Phóng cúi kinh vô cùng, kéo bè kéo lũ đi uống rượu, càng uống càng vô vị. Cậu dí mắt nhìn đồng hồ, mười hai giờ kém hai mươi, vội vàng trở về, Dương Minh vẫn chưa quay lại.

Chu Phóng nằm trên giường, lặp đi lặp lại một ý nghĩ, cậu nhất định phải làm thịt Dương Minh. Chu Phóng giờ bàn tay lên nhìn, mấy ngày ở hải đảo, Dương Minh từng nắm tay cậu ngắm mặt trời mọc trên bãi biển. Bàn tay vẫn cảm giác được sự siết chặt, thế mà lại trống không. Cảm giác giống như bị tạt nước này khiến cậu hoảng hốt.

Khi Dương Minh trở về, trông Chu Phóng như vậy thì khó hiểu: “Em tức cái gì? Đừng nói là chơi không vui nhé?”

Chu Phóng nghe vậy, nổi cơn tam bành, nhảy dựng lên: “Mẹ nó, ông đây không chơi nữa. Chúng ta hết rồi, giải tán. Ai đi đường này.”

Dương Minh ngồi đối diện cậu: “Em chắc chắn?”

Chu Phóng tháo chiếc chìa khóa ra, ném vào thùng rác: “Phải, tôi chắc chắn, tôi chơi chán rồi, không muốn chơi nữa.”

Dương Minh chỉ gật đầu. Chu Phóng cầm lấy chìa khóa xe của mình, thêm vài bộ đồ rồi phui tay ra đi. Dương Minh đứng trên ban công nhìn xe cậu rời khỏi, nó dừng trước một cái thùng rác, quần áo bị ném vào đó; anh nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đến ngày thứ ba thì Chu Phóng bắt đầu hối hận, không chút sức sống, tinh thần bải hoải, ngồi lì một chỗ nhìn điện thoại.

Dương Minh chẳng hề gọi một cuộc nào. Trong lòng Chu Lóng như bị sát đủ thứ gia vị, vị nào cũng có. Rồi thì, Dương Minh thực sự đánh tới một cuộc gọi, cuộc gọi này gọi tới tiệm của Thang Ninh, bảo là lúc cậu đi thì để quên bật lửa.

Ngay lúc đó, Chu Phóng chỉ muốn đánh người, phần nộ chạy tới chỗ Dương Minh. Tới nơi, nhấn mạnh chuông cửa, Dương Minh mở rộng cánh cửa, im lặng gật đầu.

“Tôi tới lấy bật lửa.” Chu Phóng cũng lạnh lùng nói.

“Tôi biết. Vào đi.” Dương Minh tránh đường, “Trên bàn trong thư phòng tôi.”

Chu Phóng đi vào, cầm bật lửa, cổ siết chặt bàn tay, cổ làm nóng chiếc vỏ kim loại lạnh lẽo. Cậu đứng thẳng lưng, nhưng viền mắt lại đỏ. Dương Minh dựa người trước cửa, tầm mắt chiếu vào cậu, dường như cậu muốn hỏi gì đó.

Chu Phóng tự vả mấy cái, nhưng vẫn nghe thấy tiếng mình phát ra. Sau đó, Dương Minh thở dài, đáp: “Qua đây.”

Chu Phóng kinh ngạc, chân bước tới. Dương Minh cười: “Có nhớ tôi không?”

Chu Phóng đánh mặt: đồ trúng thối, còn cười được. Đôi tay cậu như không nghe theo sự sai bảo của chủ nhân mà ôm lấy Dương Minh, cậu nghe chính mình đáp: “Em... Dương Minh, em không muốn chơi với anh nữa, em... em nghiêm túc...”

Dương Minh khẽ đẩy cậu ra: “Tôi không tin em.”

Sắc mặt Chu Phóng xám như tro.

“Chỉ có điều, em có thể thử để tôi tin em.” Dương Minh nói, “Lúc chúng ta bên nhau, chẳng phải em toàn nói dối sao?”

“Vậy anh muốn thế nào?”

Dương Minh khẽ hôn cậu: “Không cần gấp, để sau đi.”

Chu Phóng vươn đầu lưỡi liếm môi anh, rồi thì, lại liếm thêm chút nữa, hô hấp bắt đầu dồn dập. Chợt cậu nhớ tới một vấn đề quan trọng, bèn kéo tay Dương Minh: “VẬY còn anh đối với... em?”

Dương Minh vẫn cười: “Chuyện này cũng chưa phải gấp.”

Chu Phóng há mồm muốn chửi đổng.

.

Trong khi làm tình, Chu Phóng khai hết toàn bộ ngón trò, ngay cả chuyện vì hiếu kỳ mới lên giường với đàn ông. Dương Minh nghe xong, sắc mặt biến đổi.

“Còn gì nữa không?”

Cả người Chu Phóng đau đến khó chịu, vừa mệt vừa khốn đốn, lắc đầu: “Không còn, thật mà. Anh không tin em cũng hết cách.” Một giây sau, cậu chìm vào mê man, trong óc Chu Phóng thoáng qua một chuyện, cái chuyện cậu chưa khai. Nhưng mà, cái chuyện ấy, có cho cậu cơ hội cậu cũng không dám mở miệng.

25. Chương 24: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (5)

Buổi sáng, Dương Minh thức dậy, Chu Phóng cũng tỉnh theo. Cậu hỏi: “Chìa khóa của em đâu?”

“Chìa khóa? Không phải bị em ném đi rồi sao?” Dương Minh trêu.

“Đánh cái mới đi.” Lúc thốt lên lời này, sắc mặt Chu Phóng cũng chẳng đỏ lên. Cậu chàng chồm chần, tiếp tục ngủ.

“Trong ngăn kéo ấy.” Dương Minh nói, “Lần sau đừng có ném cho tôi cái thứ này đấy.”

“Không phải chỉ có mỗi cái chìa khóa thôi sao.” Chu Phóng bực mình nhú mày, “Biết rồi.”

Dương Minh thật vô cùng kiên nhẫn với cậu, cười cười rồi đi làm. Chu Phóng ngủ thẳng tới chiều mới dậy, giật ngăn kéo ra xem, chiếc chìa khóa bị cậu quăng đi đây rồi, cười cười nhặt lên, móc móc nó vào chùm chìa khóa của mình. Thoáng cái đến giờ ăn cơm, Chu Phóng vừa tới quán cơm thì gặp La Lâm đang uống cà phê xem báo. Người này tương đối có thành kiến với cậu, tự lý hành gian (*), ả ả tỏ tỏ đề cao Dương Minh hạ thấp cậu. Lúc cậu và Dương Minh xảy ra vấn đề, kẻ vui nhất nhất định là La Lâm.

(*) ý khinh miệt ai đó.

Giả bộ kinh ngạc, Chu Phóng lại gần chào hỏi.

“Chẳng phải anh La Lâm sao? Thật khéo nhỉ.”

La Lâm đang cười, lại nghe Chu Phóng nói tiếp: “Sao anh lại ở đây? Không giúp Dương Minh coi nhà nữa à? Tôi ngồi nhé?”

Nụ cười La Lâm cứng đờ: “Ngồi đi, dám cấm cậu sao?”

“Tôi xin ý kiến anh ấy mà.” Chu Phóng rút một điều thuốc ra, cười, “Anh La chẳng phải là một người cứng nhắc?”

La Lâm bắt đắc dĩ, đặt báo xuống: “Chu Phóng, cậu còn nói thế à? Là tôi vì sự tốt đẹp giữa cậu và Dương Minh thôi, đừng coi hạo tâm là lòng lang dạ thú...”

“Thật á?” Chu Phóng sững sốt, “Tôi còn tưởng anh bắt chó đi cày xen vào chuyện của người khác. Mà anh đã nói cái gì ấy nhỉ? ‘Chó già ngâm xương’ phải không? Tôi cũng định làm một con chó như vậy, giữ chặt lấy khúc xương ấy, không chia cho con nào hết.”

“Chu Phóng, cậu mà cũng nói lý cơ à.” La Lâm một bụng oan ức, “Được, chuyện hai người các cậu, muốn yêu đương ra sao thì ra.”

Chu Phóng nhìn anh ta đứng lên, còn nhiệt tình đề thêm: “Đi à? Ngồi thêm chút nữa, tôi đãi.”

.

Lúc La Lâm gặp Dương Minh, lập tức oán thán: “Không phải cậu không biết Chu Phóng là người thế nào. Cậu tính ở bên cậu ta thật? Tại sao cậu ta lại là ngoại lệ? Cậu biết thế nào là ngu ngốc không? Chính là như cậu bây giờ đây.” La Lâm nói, “Dù sao đi nữa, bây giờ cậu thấy Chu Phóng còn hợp mắt, hẳn nói gì làm gì cậu cũng khoan dung xử lý. Tuy từ xưa tới nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng Chu Phóng đẹp sao? Cùng lắm chỉ là kiểu thương nhân phương nam, hại nước hại dân còn chưa tính, đã thế trông cái mặt mà ghét.”

Dương Minh quả thật hết cách với Chu Phóng, bao lâu nay cậu đã đắc tội La Lâm mất rồi. Buổi tối dùng bữa với Chu Phóng ở nhà hàng Liên Hoa, Dương Minh hỏi: “Em đã nói gì thế? Làm La Lâm nổi trận lôi đình.”

Chu Phóng cười: “Sao? Anh giải oan cho anh ta?”

Dương Minh đổi chỗ thực ăn trước mặt hai người: “Đừng trách tôi không nhắc em, tên La Lâm này thù dai lắm.”

Chu Phóng nén một cơn bất mãn, lần sau gặp mặt, cậu vẫn sẽ châm chọc La Lâm cho coi.

Múc một thìa canh đậu tằm, cảm thấy ngon, Chu Phóng cũng múc cho Dương Minh. Trên đường về, Chu Phóng thấy cả người ngứa ngáy, tưởng là bị côn trùng trong mấy lùm cây gần nhà hàng cắn. Đến khi về nhà, Dương Minh kéo tay cậu lên nhìn, cả cánh tay đã nổi hạch hồng, cởi quần áo, cả người cũng có, mẩn đỏ toàn thân.

Chu Phóng gãi một chút, Dương Minh chặn lại: “Còn gãi? Rách da bây giờ?”

“Khả năng trong canh bỏ lạc vào.” Chu Phóng nói, “Em dị ứng lạc, nhưng mà em cũng đâu ăn hạt lạc nào nhỉ.”

Dương Minh vừa lái xe tới bệnh viện, vừa gọi điện hỏi nhà hàng, nhà hàng đáp, trong canh quả có chút lạc, nghiền thành bột, nhồi trong đậu. Cho nên, hai người không thấy.

May mắn, Chu Phóng dị ứng tương đối nhẹ, châm cứu xong thì khỏi.

“Kể tôi nghe sao em lại dị ứng lạc?” Dương Minh ép hỏi.

Chu Phóng đáp: “Em quên rồi. Vả lại, cũng chẳng nghiêm trọng.”

Tối đến, mặt Dương Minh hầm hầm, kiểm tra tủ lạnh một lần, thực phẩm nào có lạc đều vứt hết. Chu Phóng tự biết sai, ngồi trên sofa, chờ Dương Minh lại gần, bèn đưa tay bắt lấy tay anh.

Dương Minh dừng bước, cúi đầu nhìn cậu: “Cởi quần áo.”

“Khỏi rồi mà.” Chu Phóng vội nói.

Dương Minh đẩy cậu ngã xuống sofa, Chu Phóng muốn đưa tay chạm lên gương mặt anh thì lại bị chụp lấy. Cậu hơi run giọng, gọi: “Dương Minh? ...”

Làm tình không hề dục dằng.

Dương Minh nắm lấy tay cậu, bắt chéo ra sau, khiến cậu phải quỳ trên sofa. Chu Phóng giãy dụa muốn đứng dậy, Dương Minh dùng sức, Chu Phóng kêu lên đau, lại quỳ xuống. Phương thức làm tình rất dã man, ngoài trừ lần đầu tiên, Dương Minh chưa từng đối đãi với cậu như vậy. Lần này, anh thậm chí còn không cho phép cậu ngoảnh đầu nhìn.

Chu Phóng cắn răng, úp mặt vào sofa, mắt ửng đỏ. Sau đó, động tác của Dương Minh chậm xuống, thả tay ra, Chu Phóng vội vàng kéo lấy tay Dương Minh, đan mười ngón tay vào nhau.

Cậu thấp giọng xin tha: “Dương Minh, đừng như vậy! Đau lắm, em khó chịu.”

Rồi, đôi môi được hôn thật dịu dàng.

26. Chương 25: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (6)

Thái độ của Chu Phóng mềm mại hơn, khiến không ít người đau mắt. Nhưng hiển nhiên, Dương Minh thấy chẳng sao, anh thích Chu Phóng chỉ ngồi một chỗ nghiêng đầu, bộ dạng thả hồn nhưng thực ra là rất sốt ruột. Bởi vì, chẳng bao lâu Chu Phóng lại chứng nào tật nấy. Chỉ có điều, giờ thì cậu đã ngoan đi nhiều, bất luận là đến đâu, bao giờ về, đều báo với Dương Minh một tiếng. Chỉ cần không phạm vào điều cấm kỵ, nói chuyện với Dương Minh rất ổn.

Lúc đi chơi cùng bạn bè, Chu Phóng rõ ràng không tập trung. Vốn dĩ, buổi tối cậu không dám đi uống rượu, đến lúc nhớ tới sinh nhật của một ông bạn học từ nhỏ, muốn từ chối cũng không từ chối được, đến tặng qua, định phải mông bỏ đi thì bị tóm lại.

“Tôi có việc.” Chu Phóng thực sự không muốn ở lại.

Đối phương chẳng chút nể tình, bật cười: “Cậu thì có việc gì? Tôi mới là có việc đây này. Chu Phóng, cậu tưởng có mặt dự sinh nhật tôi là tôi nể mặt chắc, chẳng toét không được nhé.”

Chu Phóng bị cuốn lấy, thoát không nổi, lẩm bẩm: “Sinh thì cũng sinh rồi, cái gì mà sinh với nhật chứ.” Cậu gọi cho Dương Minh, nói sẽ về muộn. Dương Minh không để ý lắm, bảo cậu chú ý, tối về lái xe cẩn thận.

“Ở lại thì có gì vui chứ.” Chu Phóng bất mãn chẳng thèm nói lý. Cậu chống tay lên bàn bia, ôm gậy, rút một điếu thuốc.

Một người bạn nhìn cậu, nói: “Chu Phóng, cậu đừng có trọng sắc khinh bạn đấy. Nam tử hán đại trượng phu, chữ nghĩa ở giữa, chữ tình hai bên...”

Chu Phóng ngậm điếu thuốc: “Đi chết đi, sao tôi lại vớ phải đám súc sinh các cậu chứ.” Đến lượt cậu đi bóng, Chu Phóng nhắm vào quả số 8: “Đây là con số may mắn của tôi. Thế này nhé, tôi cho quả này vào lỗ, các cậu để tôi đi; còn nếu không, tôi mời các cậu mười bữa cơm.”

Người được mừng sinh nhật tối nay nghe vậy, vội chen vào: “Ai thêm cơm của cậu, hội này không ăn cơm vẫn sống. Ông đây còn mới mời cả đám trăm bữa cơm ấy.” Nói đoạn, gọi thêm mười chai rượu, mở ra cả loạt, “Thấy chưa? Muốn cược thì phải cược cái này. Cậu thắng, lập tức cho cậu về; thua, uống hết chỗ rượu này, hơn nữa còn không được về. Đừng bảo tôi không nể mặt bạn học cũ. Chúng ta còn ngồi cùng bàn từ hồi tiểu học, chẳng nhai cậu từ bé đến giờ toàn bắt nạt tôi, không vẽ bậy lên bàn thì lấy bút chì chọc. Cái gọt bút chì cũng là phi tiêu lợi hại...”

“Rồi, đừng nói nhiều nữa, cược thì cược.” Chu Phóng phất tay, xoay lại tròng hai người khác, “Hai người đứng cách xa xa chút, giở trò cũng phải nguy trang thêm vài cái lá chứ.”

Hai người kia sờ mũi, đồng loạt lùi xuống, hòa vào đám người, tiếng huýt sáo vang khắp phòng. Chu Phóng bị mấy tiếng ồn đó gây bất ổn, đánh lệch một cái, trái bóng chạm vào sát mép lỗ, đụng vào thành bàn rồi bắn ngược lại. Cậu tức điên người, vứt gậy.

“Tay trơn, lại lần nữa được không?”

“Cậu không biết chữ tín viết thế nào hả?” Chủ trì buổi sinh nhật chỉ thiếu nước xoa bụng cười ha ha, hưng phấn chạy đi mở rượu, “Chấp nhận cược thì hãy chấp nhận thua đi, hiểu chưa? Bữa sinh nhật này thật quá đã, tôi đợi bao nhiêu năm rồi, thật hiếm khi cậu vấp ngã. Tôi vui lắm, tôi muốn lên sân khấu phát biểu cảm nghĩ, bày tỏ tình cảm từ đáy lòng.”

Chu Phóng tròng mắt nhìn mười chai rượu, với tửu lượng của cậu, uống xong mười chai thì chỉ có nước chui xuống bàn mà đi. Phải cầu xin thì còn gì là mặt mũi nữa. Chu Phóng gọi cho Dương Minh, báo địa chỉ: “Hai mươi phút nữa tới đón em.”

Tên chủ tiệc nói tới nói lui, vẫn không quên hỏi: “Chu Phóng, cậu đang sống cùng ai à? Ngay đây à? Đưa chúng tôi qua thăm quan nhé?”

“Cậu xem cậu ấy là gấu trúc trong vườn thú từ bao giờ vậy?”

“Không phải cậu ở cùng cô nào đấy chứ...”

Chu Phóng dở khóc dở cười, đoạt rượu từ tay tên bạn: “Tôi uống, được chưa?” Mọi người lớn tiếng hò reo. Đám người này cũng chẳng khác Chu Phóng, chơi bởi thế này sao đã hài lòng, ép người khác say mềm là chuyện thường. Lúc Dương Minh chạy tới, sắc mặt Chu Phóng đã như bị nướng, vừa đỏ vừa nóng. Cũng may uống được bia, không tới nỗi say đến bất tỉnh nhân sự. Dương Minh lại gần Chu Phóng, xốc cậu lên, chẳng buồn mở mồm.

Người chủ trì đi theo cả hai ra tận xe, đưa một chai nước khoáng: “Chơi hơi quá chớn, làm phiền anh rồi.”

Dương Minh vẫn lãnh đạm mà gật đầu.

Người chủ trì nhìn chiếc xe xa dần, vừa trở về đã thấy nghi hoặc, kéo một anh bạn khác lại hỏi: “Tên đón Chu Phóng ban nãy có phải Dương Minh không?”

Anh bạn kia đang kể chuyện tán gái, nghe vậy cười rũ rượi, nhìn người chủ trì: “Làm sao có thể, trông giống thôi.”

Người chủ trì cũng gật đầu: “Cũng phải.”

Dương Minh sợ Chu Phóng ngồi xe khó chịu, hạ cửa sổ xuống, cởi cúc áo cổ của cậu ra. Chu Phóng vất tay lên trán, cảm thấy mình thở ra toàn hơi rượu, ngồi không bao lâu thì buồn nôn. Dương Minh dừng xe ven đường, dìu Chu Phóng xuống. Chu Phóng không đứng thẳng nổi, phải cầm lấy tay anh. Cậu nôn hết những gì trong dạ dày ra.

Dương Minh đưa nước cho Chu Phóng, vỗ vỗ lưng cậu: “Khá lên chưa?”

Chu Phóng gật đầu, súc miệng xong thì đáp: “Cái đám trứng thối kia nhất định đang cười em.”

“Sao em lại uống đến mức này? Không uống được còn tỏ vẻ cái gì.”

“Đứng ở ngoài một lát, khó chịu.” Chu Phóng thuận thế, gác đầu lên vai Dương Minh. Dương Minh cũng nhân thể ôm lấy cậu.

“Em chỉ muốn về sớm một chút, ai ngờ đám khốn kia nhất quyết không cho.”

Dương Minh cười, thì thầm hỏi: “Cứ đứng vậy à? Nhiều người qua lại đấy.”

“Mặc kệ.” Chu Phóng nói.

“Lạnh không?” Buổi tối có sương, nhiệt độ có phần hạ thấp. Anh lại cười, “Tai em nóng lắm.”

Chu Phóng hơi ngẩng lên. Cồn vẫn chưa tan đi hết, thế giới trong mắt cậu chẳng thể đứng yên, cứ khẽ lay động, toàn bộ đều phát phơ. Đứng trên đường quốc lộ có thể thấy được ngọn hải đăng xa xa, ánh đèn cũng bất định, những chiếc xe vun vút mà lao qua trước mắt. Chu Phóng chợt phát hiện, cậu thực sự yêu cái người đang đứng đây. Vì vậy mà cậu cảm thấy cả đầu ngón tay cũng đau buốt.

Chu Phóng nhẹ nhàng nắm lấy tay Dương Minh. Rất nhẹ. Lại từ từ siết chặt. Chặt đến nóng lên, cơ hồ suýt chút là ngửi được mùi mồ hôi trên đó.

Dương Minh như phát giác ra điều gì. Dưới ánh đèn đường nhu hòa, ánh mắt ấm áp của anh trở nên dao động.

27. Chương 26: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (7)

Nhân vô viễn lự tất hữu cận ưu (Người không biết nhận thức sâu xa, ắt có ngày sẽ gặp phiền phức âu lo – Khổng Tử).

Chu Phóng bị mẫu hậu gọi điện triệu hồi. Cậu phải mặc Âu phục thất cà-vạt, đến một quán cà phê trang nhã, khi thấy mẹ đang trò chuyện về chủ đề yêu đương với một vị phu nhân nào đó, cuối cùng vỡ nhẽ: mẫu thân đại nhân nhà mình đang ‘giúp’ cậu tìm đối tượng.

Chu Phóng chỉ tay hỏi mẹ: “Mẹ thấy con trai mẹ luống tuổi rồi hay sao mà bày đặt giới thiệu?”

Mẹ cậu đáp: “Đương nhiên không phải, chỉ là tuổi mẹ luống đến lúc làm bà nội rồi thôi.”

Chu Phóng phải mất mấy tiếng đồng hồ tiếp một cô gái ở Nam Sơn, mà điều đáng chết nhất là để La Lâm tóm được. La Lâm là ai chứ, thất đức thành thói. Cô gái kia vừa đi toilet một cái, La Lâm lập tức thông thả bước tới, cười:

“Chẳng phải Chu Phóng đây sao, khéo quá.”

Chu Phóng đen mặt.

La Lâm ha ha cười, thề thốt hỏi: “Ngồi xuống được không?” Chu Phóng chưa kịp mở miệng, hắn đã đặt mông xuống, sau đó tiếp tục, “Cô nàng kia là ai thế? Trông cũng được đấy, vóc dáng đẹp, eo nhỏ mông to, theo quan niệm của người Trung Quốc, khổ người này dễ sinh con trai.”

Chu Phóng tựa lưng ra sau ghế, tên trứng thối này đang báo thù cậu.

La Lâm giả vờ giả vịt thở dài: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi cũng không có ý gì. Thực tế tôi vui cho cậu, cậu và Dương Minh cuối cùng cũng hiểu nhau hơn, thật tốt quá! Đi cùng đi một đường, kết hôn cũng cùng kết hôn một lượt. Lúc nào tổ chức nhớ gửi thiệp mời cho tôi đấy, tôi đảm bảo sẽ gửi phong bao đỏ tươi tới chúc mừng.”

La Lâm dứt lời, đứng lên, lại chợt nhớ ra cái gì: “Đúng rồi, chuyện tối nay, tôi cam đoan Dương Minh không biết mấy may, không cậu lại hiểu nhầm tôi là tiểu nhân. Vả lại, tôi nói ra đầu kích thích bằng tự cậu ta phát hiện.”

Sau khi Chu Phóng đưa cô gái kia về, mẹ cậu vội vàng hỏi ý kiến. Chu Phóng viện đại một lý do rồi chuẩn. Trở về chỗ Dương Minh, Dương Minh thấy cậu ăn mặc tử tế, thuận miệng hỏi: “Đi đâu đấy?”

Đang cời cà-vạt, Chu Phóng thoáng sững lại, đáp bừa: “Đi ăn với Tô Nguyên, Tô Nguyên vừa đổi xe.”

Dương Minh nghe xong, đặt sách xuống, xoay người nhìn cậu: “Thật không?”

“Thật.” Chu Phóng nằm vật ra sofa, rút một điếu thuốc, châm lên, hít sâu một hơi. “Dương Minh, em trai anh biết chuyện của anh không?”

“Không rõ lắm.” Dương Minh nói, “Nếu nó dùng cái đầu nhiều một chút, chắc sẽ biết.”

Chu Phóng không hé răng nữa. Chung quy cậu cảm thấy kết hôn không phải chuyện nghiêm trọng, chẳng phải rất nhiều người trong giới cũng kết hôn sao? Kết hôn rồi cũng không phải không được ở bên nhau nữa? Tình hình bên Dương Minh cũng rất giống cậu, với bọn họ mà nói, ở chung là hình thức tốt nhất.

Nhưng cậu cứ nghĩ về chuyện này thế thôi, trước sau vẫn không lên tiếng. Cậu không dám nhắc đến, tất nhiên là cũng sẽ phải bàn với Dương Minh thôi, nhưng giấu được ngày nào hay ngày ấy.

~Chuyện lạ là La Lâm quả thật quân tử, không thọc gậy bánh xe chuyện buổi tối hôm đó, vài ngày sau mới gọi điện cho cậu, Chu Phóng à, thành thật sẽ được hưởng khoan hồng. Để Dương Minh tự biết được, chẳng thà chính mồm cậu nói ra. Bộ cậu muốn cãi nhau với cậu ta thật?

Chu Phóng ngáp dài, hợp ý anh quá còn gì.

Câu này cơ hồ chọc La Lâm đến thổ huyết.

~Một buổi sáng, Chu Phóng thức dậy, muốn tìm cái áo jacket lông cừu màu than chì, đột nhiên phát hiện trong tủ quần áo của Dương Minh có một phần tư là đồ của cậu; mà nơi trước kia cậu ở, chỉ còn lại khoảng không mặc áo.

Chu Phóng đến nhà hàng và ăn trưa cùng một cô gái, cô gái đi tiếp điện thoại, cười với Chu Phóng: “Em ra ngoài một lát, lúc quay lại sẽ kể anh nghe chuyện này cực thú vị. À phải rồi, món rau ở đây ngon lắm, anh nếm thử xem.”

Chu Phóng lơ đãng cầm menu: “Món nào?”

“Đây.” Cô gái đứng bên cạnh cậu, một tay giữ điện thoại, một tay chỉ vào menu, rồi áy náy nói, “Em quay lại ngay.”

Chu Phóng thấy cô vừa cười vừa nói đi ra ngoài, chiếc váy trắng bay bay. Ngóắc người bồi bàn lại, cậu đang định gọi món thì có người ngồi xuống trước mặt:

“Món đó có lạc, đừng gọi.”

“Dương Minh?” Chu Phóng giật mình.

“Nhà hàng này tôi cùng mở với bạn. Từng có thời gian tôi làm phụ bếp cho vị đầu bếp này đây.” Dương Minh cười, hỏi đùa, “Có muốn thử tay nghề của tôi không?”

Chu Phóng cười gượng, giỡn lại: “Anh định đầu độc chết em?”

Dương Minh ngồi với cậu hồi lâu, cũng không nói thêm gì nữa, cho tới tận khi cô gái lúc nãy quay lại mới đứng lên. Anh không quay đầu lần nào nữa mà bước đi. Chu Phóng mở to mắt nhìn bóng anh xa dần. Cậu ảo não, chỉ muốn đắm cái bàn.

Sau khi đưa cô gái về, lòng như lửa đốt, Chu Phóng phóng như bay về chỗ Dương Minh, tay mở chìa khóa phát run.

Dương Minh thấy mặt cậu, vẻ mặt lãnh đạm như người xa lạ. Chu Phóng kích động bắt lấy vai anh: “Dương Minh, anh muốn thế nào? Không phải một ngày nào đó chúng ta sẽ kết hôn với người khác ư? Anh cũng thế thôi.”

“Tôi sẽ không kết hôn, đương nhiên cũng sẽ không ở cùng với một người đã kết hôn.” Dương Minh nhẹ nhàng đẩy cậu.

“Con mẹ nó, anh định chơi trò gì?” Chu Phóng thốt lên, “Như thế này có gì tốt đẹp với chúng ta? Lẽ nào cứ ở vậy? Thiên hạ sẽ thấy sao? Cả cha mẹ anh nữa? Chúng ta không thể vô trách nhiệm...”

“Em lấy một người phụ nữ, sau đó ở yêu đương vụng trộm với một người đàn ông? Đừng có nói trách nhiệm với tôi.” Dương Minh bật cười, “Thôi đi.”

Đôi mắt Chu Phóng lập tức đỏ lên: “Vậy anh muốn gì? Tình yêu mài ra cơm? Chẳng phải mọi người đều như thế sao? Vì cố gì chúng ta không thể?”

“Không thể.” Dương Minh nói, “Tôi không nằm trong số ‘mọi người’ của em. Em muốn sống với tôi? Thế thì cùng đừng làm ‘mọi người’ nữa.”

Sắc mặt Chu Phóng xám như tro, miệng lùng bùng: “Không được. Cha em mẹ em, tất cả đều sẽ biết chuyện của em ư? Em không muốn bị châm chọc sau lưng. Có thể lừa được thì tại sao không lừa? Như thế này là tốt đẹp? Em sợ, em không thể để người khác coi như quái vật... Chúng ta... Vì sao không thể?”

Dương Minh thở dài: “Chu Phóng, em biết em giống ai không? Em như một đứa trẻ vậy. Trên đời này không bao giờ có chuyện tốt đẹp như thế. Nếu em muốn kết hôn, tôi có thể hiểu, nhưng chuyện giữa chúng ta sẽ như chưa từng có. Em muốn ở lại, hay ra đi?”

Chu Phóng lắc đầu, cả người run rẩy, nhìn khuôn mặt Dương Minh, tuyệt vọng gọi: “Dương Minh...”

“Đi hay ở?”

Chu Phóng cảm thấy cổ họng khô rang, mãi mới phát ra âm thanh: “Em không làm được.”

Ngón tay Dương Minh lướt trên môi cậu, lưu luyến hồi lâu. Sau đó anh đưa tay về phía cánh cửa mở rộng, ý tứ đã rõ: mời cậu rời đi.

Chu Phóng quay lại, gượng cười hỏi: “Có tính là dễ hợp dễ tan?”

“Tạm biệt.”

Bàn tay Chu Phóng chạm vào thứ gì đó rất lạnh rất cứng, là chiếc chìa khóa. Cậu định mở miệng, Dương Minh, chìa khóa em để lại đây nhé. Nhưng rồi lòng bàn tay lại siết chặt mảnh kim loại nhỏ bé ấy.

Cậu không nghĩ ra, cuộc sống như vậy chẳng phải rất phù hợp với hai người sao. Đi khỏi tòa nhà Chu Phóng mới phát hiện trời mưa to, cậu ngồi uống rượu trong quán bar gần đó, khởi động xe muốn lái về lại lạc tay lái, xe đụng một cái. Lúc cậu tỉnh lại thì đã ở bệnh viện.

~Tô Nguyên thấy cậu tỉnh bèn mắng: “Chu Phóng, cậu làm trò quỷ gì thế? Uống bao nhiêu rượu còn đòi lái xe?”

“Ngoài ý muốn.” Chu Phóng rên rỉ.

“Cậu có biết một năm bao nhiêu người chết vì ngoài ý muốn không?” May mà Chu Phóng mạng lớn, xe chạy không nhanh, thân thể không sao. Tô Nguyên mắng xong lại hỏi: “Cậu với Dương Minh sao thế?”

“Chia tay rồi.” Chu Phóng đáp.

Tô Nguyên không nhắc tới chủ đề này nữa, ngồi với cậu một hồi: “Đi thôi, tối nay cậu ở chỗ tôi.”

~Chu Phóng ngồi trong xe, đột nhiên cười: “Tô Nguyên, cậu từng thất tình chưa? Mẹ nó khó chịu quá.”

Tô Nguyên cũng cười, than thở: “Cậu thật là... Cũng không biết phải khuyên cậu gì đây.” Anh đưa cậu điếu thuốc.

Chu Phóng nhận, nhìn ra cửa sổ, “Đếch tin được dự báo thời tiết, sáng nay rõ ràng bão cả ngày đẹp trời mà.”

Sáng nay cậu còn tỉnh dậy bên cạnh Dương Minh.

~Dương Minh đứng bên cửa sổ nhìn cậu rời đi. Lúc cậu đóng cửa lại, trong chớp mắt bắt được vẻ mặt tuyệt vọng của cậu, lòng anh ầm ầm nhói đau. Tên nhóc đó hợp với vẻ kiêu kỳ gạo mạn hơn. Từ sớm, anh đã biết mấy chuyện phá gia chi tử của Chu Phóng, đôi lần gặp ông Chu ở những bữa tiệc xã giao, anh đã được nghe ông kể về cậu quý tử.

Ngày đó, cả anh và Chu Phóng đều mang tâm lý chơi đùa, cả hai đều không nghiêm túc coi đối phương là người yêu. Vì thế, anh mới điều chỉnh một chút quy tắc trò chơi, tự mình thay đổi luật chơi. Cũng có thể bắt đầu từ lúc đó, vô tình anh đã nuông chiều Chu Phóng. Dần dần, chiều cậu thành quen rồi.

28. Chương 27: Phiên Ngoại: Sói Và Em Bé Chăn Dê (8)

Chu Phóng khốn khổ chật vật một thời gian. Một sáng thức giấc chạm tay lên mặt, cậu trừng mắt nhìn tấm gương, mãi mới nhận ra bản thân. Lập tức, Chu Phóng thấy đau, thất tình là cái gì chứ, cố chỉ phải đau như đau đẻ thế này. Thôi, nổi đau rồi cũng sẽ qua, đâu phải mất mạng...

Thời tiết thật âm u, cậu quay lại chỗ ở của bản thân, phải nhét vào miệng vài viên thuốc mới có thể gọi lên cảm giác ngủ thật.

Lúc ra ngoài ăn cơm, xa xa trông thấy Dương Minh, ánh mắt cậu lại tham lam nhìn anh một lát, nhìn đến phát xót, cuối cùng vẫn chẳng có dũng khí đối mặt. Cậu phải đứng dậy, là lỗi của anh ta, cậu chỉ như mọi người mà thôi, chọn cách thỏa hiệp với thực tế.

Ngày qua ngày, ăn lại ngủ, ngủ lại ăn, cân nặng vẫn cứ sụt, thiếu chút phải vào viện; mẹ Chu Phóng trông gương mặt hóp vào ấy càng thêm kinh hoàng, sống chết bắt cậu phải về nhà. Chu Phóng không dám ở một mình nữa, ngộ nhỡ chết ngoài đường mà chẳng ai biết.

Mẹ nói tới nói lui gì gì mà chuẩn bị rất nhiều hình chụp các cô gái, hỏi cậu thích ai để sắp xếp gặp mặt. Chu Phóng ừ ừ đáp không thích. Vốn dĩ Chu Phóng sống bên ngoài đã lâu, nay về nhà, cha cậu tuy ngoài mặt chẳng thay đổi nhưng nội tâm thì rất vui. Đáng tiếc, ngày nào Chu Phóng cũng ăn hại nằm trong phòng, ông lại nổi giận, càng nhìn đứa con càng gai mắt, trông thấy cậu lần lựa chọn lựa lựa lựa bèn chửi: “Cô này không thích cô kia không ưa, mày tưởng mày là ai hả, có đứa nào chịu mày đã là phúc.”

Mẹ Chu Phóng bực mình, gân cổ với chồng: “Có ai nói con như ông không? Con trai ông giết người phóng hỏa hay đi cướp của giết người à?”

Cha Chu Phóng bị vợ giận, trừng mắt lườm Chu Phóng, vài ngày sau đích thân áp giải Chu Phóng đến nhà một ông bạn dùng cơm. Xét về ngoài, Chu Phóng trông cũng sáng sủa lắm ấy chứ, con gái nhà đó tương đối hài lòng. Chu Phóng cười với cô nàng; gò má cô liền ửng lên, tránh ánh mắt cậu.

Vừa về đến nhà, hỏi Chu Phóng cảm thấy sao, cậu chẳng chút hứng thú ngả lên sofa, “Cũng được.”

Cha cậu nổi điên, thiếu chút tấn cậu. Mẹ Chu Phóng biết tính cả hai cha con, khuyên Chu Phóng nhịn, rồi lại quay sang nói ông Chu. Bà vừa dỗ con trai vừa dỗ chồng, con cái lớn rồi, ông đừng có mắng chửi nó thế, ông cũng phải tôn trọng nó chứ.

Cha Chu Phóng cười nhạt, nó cần tôn trọng? Bà nhìn nó đi.

Đầu Chu Phóng ong lên, ngồi ngây đó, buột miệng: “Con không muốn kết hôn.”

“Cái gì?” Cha Chu Phóng sững sờ, bất giác cao giọng.

Chu Phóng như thể mộng du: “Con không muốn kết hôn.” Cậu bức bối đứng dậy, đi đi lại lại, “Con không muốn kết hôn... Con, con có người mình thích rồi, con không muốn kết hôn...”

Mẹ cậu nghe không rõ, bà vẫn thấy gần đây con trai là lạ: “Chu Phóng, con có ý gì? Có người yêu rồi thì sao không muốn lấy con bé...”

Cha Chu Phóng phì cười một tiếng rồi gào lên: “Có cô nào đồng ý yêu nó?”

Sắc mặt Chu Phóng tái nhợt, thì thầm phản bác: “Không phải, không phải con gái...”

Lời này lọt vào tai mẹ cậu, bà lớn giọng: “Chu Phóng, con không thể lấy phụ nữ có chồng, không thể phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.”

Chu Phóng đáp: “Không phải là phụ nữ.”

Mẹ Chu Phóng đang định tiếp tục khuyên nhủ, bất chợt lặng người, ngơ ngác hỏi chồng: “Mình à, mình có nghe thấy nó...”

Cha Chu Phóng giận tím mặt, nhìn chằm chằm vào cậu: “Chu Phóng, mày vừa nói gì?”

Chu Phóng cúi gầm, chết cũng không dám nhìn thẳng vào cha mình, thăm hồi hận vô cùng, “Con... không có gì.”

Cha Chu Phóng nhìn bộ dạng này, lời ban nãy cứ vang đi vang lại, ngọn lửa trong lòng bùng cháy dữ dội. Ông cầm chiếc gạt tàn thủy tinh tới gần Chu Phóng. Cậu chột dạ cố đứng yên, nhìn thấy gạt tàn bay thẳng vào mặt, vội vàng nghiêng người né.

Mẹ cậu sợ hãi thét lên: “Lão Chu, ông làm gì đấy?”

Chiếc gạt tàn bay ngang qua tầm mắt Chu Phóng, đập vào cánh cửa rồi rơi xuống đất. Cái thứ này cứng thật, bị đập như vậy mà một vết rạn cũng không xuất hiện. Cha Chu Phóng lại muốn tìm nhặt chiếc gạt tàn lên.

Chu Phóng trộm nhìn chiếc gạt tàn, bị dọa đến tỉnh cả người, may mà cậu mau lẹ, bằng không, nó mà nện trúng đầu thì đảm bảo gửi thẳng cậu vào viện.

Ông Chu chưa ném trúng mục tiêu, tức giận vô cùng, vung tay bạt Chu Phóng mấy cái tát.

Chu Phóng cũng phát hỏa: “Chỉ là thích một người đàn ông thôi, có phải giết người đốt nhà đâu.”

“Câm mồm, cái loại con cái như mày, cút ngay cho tao. Tao không nên nuôi mày bao nhiêu năm như thế.” Cha Chu Phóng gầm lên.

Chu Phóng ăn vài bạt tai trở nên choáng váng, khóe môi sưng thũng, đau lạnh cả người. Cậu trợn to mắt tuyên bố: “Cút thì cút.”

“Cút đi!” Cha Chu Phóng đuổi như quăng rác rưởi, tay vung mạnh. Chu Phóng chưa ra khỏi cửa đã nghe thêm tiếng gào nữa, “Quay lại đây.”

“Để làm gì?” Giọng Chu Phóng còn cao giọng hơn cả cha mình.

Cha cậu cười lạnh: “Mày không còn là con tao nữa, đừng tưởng tao dọa. Tiền của tao quá phí cho mày rồi.”

Chu Phóng thăm chửi trong lòng, lão già chết tiệt. Nhất thời máu xông thẳng lên não, cũng không biết cậu đào đâu ra dũng khí, dốc hết tiền bạc, chìa khóa xe, chìa khóa phòng, di động và vài thứ đáng giá nữa lên bàn.

Mẹ Chu Phóng ôm mặt khóc: “Chu Phóng, con nghe lời mẹ, nhận sai với cha con đi.”

Cha Chu Phóng nói: “Nhớ kỹ, từ nay về sau tao với mày không có quan hệ gì, sau này ai hỏi mày ‘cha cậu là ai?’ thì đừng nhắc đến tên tao. Tao họ Chu, không có con trai.”

Chu Phóng gân cổ bành mặt, sau đó cời phẳng vào vest, ném xuống đất: “Không phải đuổi sao? Giờ tôi lần được chưa?”

“Mày có gan thì đừng quay về.” Ngữ điệu của ông Chu vẫn còn rất cao, gào lên với vợ, “Bà xem đi, giờ nó lớn rồi, giỏi rồi, không cần cha cũng không cần mẹ. Bà đừng có lén tôi rút tiền cho nó, chúng ta không còn quan hệ gì với nó nữa!”

Chu Phóng đập cửa, không ngoảnh đầu lại, bỏ đi. Đến lúc xuất hiện ở đường cái, cơn gió lạnh thổi qua cậu mới tỉnh táo hơn. Giờ Chu Phóng phát hiện cậu chẳng còn nơi để về. Ai mà ngờ thiếu gia họ Chu giờ không bằng ăn mày. Cậu ngồi co đầu phát run ở bến xe buýt, biết vậy thì không vút áo vest lại. Chu Phóng sờ túi, lấy điều thuốc trong cái bao kẹp lép, lại không tìm thấy bật lửa. Cậu hồi hận muốn học máu, đều tại gã Dương Minh đó, từ ngày biết hắn, não bộ của cậu chẳng thêm hoạt động nghiêm túc. Hiện tại cũng thế, nếu không có Dương Minh, đầu óc cậu sẽ không phát nhiệt đến nỗi ăn nói vô sỉ như vậy. Cậu muốn quay lại xin lỗi cha. Nhưng cứ nghĩ đến vẻ mặt ông, ý định trở về lại xù xuống.

Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, Chu Phóng chỉ còn mỗi bao thuốc nửa vơi trong tay, mà còn chẳng được nửa. Không có di động, không liên lạc được với đứa bạn nào. Chu Phóng đập mạnh vào tấm biển quảng cáo, thế giới này đảo lộn rồi. Cậu tưởng mẹ sẽ đuổi theo, nhưng ngấm lại, với ông già độc tài kia thì có lẽ bà chẳng lách nổi.

Càng lúc càng tối, cũng càng lúc càng lạnh, chân Chu Phóng tê rần. Sắp đến giờ tan tầm, bến xe tấp nập hơn. Chu Phóng vẫn chưa phát hiện có người vẫn dõi theo cậu từ bấy đến giờ. Chu Phóng đã không phải một người bất mắt, giờ gương mặt lại sưng đỏ, thê thảm vô cùng. Đứng lên thôi, chạy trốn thì phải rời khỏi đây.

Cứ đi không mục đích dọc theo quốc lộ, trong đầu chỉ có mỗi suy nghĩ tìm cách về nhà. Đi nữa... đi nữa... chợt dừng bước ngẩng lên, chỗ này cách nơi Dương Minh ở chừng một một hai cây số. Kia là quán cơm quen thuộc, ngày trước cậu với Dương Minh toàn dùng bữa sáng ở đó.

Thật ra Chu Phóng không định tìm Dương Minh, dường như có cả đồng lý do đấy, mà dường như cũng không có lý do gì, chắc cậu vẫn thấy mất mặt với anh. Chu Phóng xoay người định quay lại, bước được mấy bước lại thấy một chiếc xe quen thuộc bèn vô thức theo sau nó. Có lẽ Dương Minh đi ăn, Chu Phóng nhìn anh chạy xe về phía bãi đỗ ngầm.

Đứng ngây người bên ngoài chừng hai mươi phút Chu Phóng mới bước vào bãi đỗ xe, tìm quanh một vòng trong giá lạnh mới thấy xe của Dương Minh. Dương Minh đã đi rồi, Chu Phóng nhìn xe của anh, đột nhiên muốn khóc.

Cậu không biết bao giờ Dương Minh mới trở lại. Chắc cậu cảm lạnh rồi, đầu óc quay cuồng. Chu Phóng dựa vào xe, cơ thể không đỡ nổi trọng lượng, dần dần ngồi tụt xuống đất. Cậu không thể tưởng tượng nổi bản thân lại là một gã vô gia cư thế này, càng nghĩ càng thấy quá khốn khổ. Kỳ thực cậu vẫn nên về nhà, chỉ cần nhận sai là ổn. Thế nhưng nghĩ tới Dương Minh, Dương Minh nói, chỉ cần cậu không kết hôn thì có thể quay lại tìm anh. Dương Minh ở ngay sau chiếc xe này thôi.

Đang thêm thếp, có thể vì lạnh nên tỉnh lại, Chu Phóng ngửi được mùi khói thuốc. Mở mắt ra, Dương Minh đang đứng đó hút thuốc, tựa vào xe.

“Sao đến mà không gọi tôi?”

“Mặt em làm sao vậy?” Dương Minh đưa tay chạm vào má cậu.

Chu Phóng ủy khuất vô vàn, “Bị cha đánh, tại anh cả đấy...” Vành mắt đỏ lên, “Cha tôi biết chuyện của tôi... Tôi nói cho ông biết, tôi...”

Về mặt của Dương Minh thật hồ hững, “Chu Phóng, chuyện đó đâu liên quan đến tôi? Thế nào? Muốn quay lại bên tôi? Cậu coi tôi là gì?”

“Anh đã nói...”

Dương Minh mỉm cười: “Nói thật đi Chu Phóng, nếu cậu không cùng đường thì có tới tìm tôi không?”

“Con mẹ anh! Nếu không có anh, tôi sẽ cùng đường sao?” Chu Phóng nhảy dựng lên.

“... Được, cứ cho là tôi đã từng tuyên bố, nhưng muộn rồi.” Dương Minh chợt nói, “Tôi không muốn ở cùng cậu nữa, vả lại, nếu tôi nhớ không lầm, hình như chúng ta đã chia tay. Về phần cậu... Dù sao cậu cũng là một cậu ấm, người nhà biết cũng tốt, sớm muộn có ngày được sống cùng một người đàn ông, mà tôi thì không phải là người cuối cùng ấy.”

Chu Phóng trừng mắt: “Nhưng anh cũng nói... Anh thích tôi.”

Dương Minh đáp lại: “Lúc bé tôi có nuôi một con chó. Thành thật mà nói, tôi không thích chó chút nào, bất luận là giống gì đều rất ghét. Nhưng tôi là một người chủ tốt, đã nuôi rồi thì sẽ nuôi thật tốt, tắm cho nó, cho nó ăn, dẫn nó đi dạo... Tuy nhiên, tôi vẫn không thể thích chó được.”

“Anh coi tôi giống con chó kia?” Đôi mắt Chu Phóng như phóng hỏa về phía Dương Minh, “Tôi làm bao nhiêu việc vì anh, giờ cả nhà mình cũng không về được nữa... Tôi thành ra như vậy là vì anh, anh lại nói tôi là một con chó... Anh lừa dối tôi?”

“Là em nói nhé?” Dương Minh tủm tỉm hỏi vặn lại.

Lập tức, Chu Phóng lao về phía Dương Minh, vung tay lên đấm. Gương mặt cậu vốn không cảm xúc, giờ nhăn nhúm vẹo vọ, đã thê thảm càng thê thảm hơn. Dương Minh áp cậu lại, còn cười: “Nói em là chó, em lập tức phát khùng. Giờ xem xem, có giống chó điên không?”

Chu Phóng bị tóm cổ tay, nước mắt rơi, nghiêng răng rít lên: “Buông tôi ra, cút đi.”

Dương Minh vẫn cười: “Chu Phóng, chính mồm em nói em vì tôi mà trở mặt với người nhà?”

“Không phải. Anh tưởng anh là ai, xứng đáng không? Tuy chơi với anh trên giường cũng thích đấy.” Chu Phóng gân cổ gào.

Dương Minh có phần hả hê: “Tốt quá. Tôi cũng nghĩ vậy.”

Máu trên mặt Chu Phóng như bị tháo cạn, xám ngắt như người chết, giống con cá mắc cạn, mồm há hốc mà không phát ra nổi thanh âm. Quệt lệ, đẩy Dương Minh ra, Chu Phóng lao đảo cắt bước.

“Đi đâu?”

“Không khiến anh quan tâm.”

Dương Minh cười: “Với tình trạng hiện tại thì em định đi đâu được? Không bằng làm con chó của tôi đi, tôi vẫn là một chủ nhân tốt bụng mà.”

Chu Phóng dừng lại, lấy tay che miệng, đi một bước cũng thấy đau đến rứt người, “Tôi không phải con chó của anh.”

Dương Minh thấy cậu thực sự muốn đi, vội vàng đuổi theo, ôm lấy cậu: “Đi thật?”

“Đi cái đầu anh.” Chu Phóng quay phắt lại, cho Dương Minh một đập, tên trứng thối ung này, sao lại có người như anh ta chứ? Mắt cậu mù rồi mới thấy tên này là người tốt.

“Anh đã đi theo em.” Dương Minh đột nhiên mở miệng, “Bây giờ em đã thấy đau khổ chưa? Ngày trước em có nghĩ tới cảm nhận của anh không?” Anh ôm lấy cậu, nhẹ nhàng hôn cậu, “Em có biết anh đang nghĩ gì không? Anh đang nghĩ, cuối cùng em cũng thuộc về một mình anh, sau này phải hoàn toàn dựa vào anh, không có anh thì không sống nổi, anh không có thời gian cho em em sẽ thấy đau lòng, có thể còn khóc lóc như đàn bà. Chu Phóng, em nói xem, em có chỗ nào đáng để anh yêu em như thế?”

Chu Phóng đang im lặng, nghe xong như bị giẫm vào đuôi: “Anh còn khinh miệt em?”

Dương Minh nghiêm giọng: “Không phải, là giác ngộ. Anh không khinh miệt mà cũng không ở với cái kẻ mà mình khinh miệt.”

Chu Phóng tức nghẹn họng, nghĩ lại, thực sự cậu chẳng có chỗ nào đáng khen ư? Chu Phóng ấp úng: “Em... thực sự thích anh.”

Dương Minh mỉm cười: “Có muốn về với anh không?”

Chu Phóng thoáng phân vân.

“Cho em vài phút suy nghĩ, anh chờ trong xe.” Dương Minh nói, “Chu Phóng, bây giờ thì nghĩ kỹ đi. Nếu em ở bên anh, em sẽ không còn bất kỳ cơ hội quay đầu lại nữa đâu, giờ còn kịp nếu em muốn tiếp tục làm cậu ấm.”

Dương Minh ngồi vào xe, rút một điếu thuốc. Sau đó, cửa xe bên trái bị giật mở, Chu Phóng ngồi vào. Dương Minh mỉm cười, kéo Chu Phóng lại hôn cậu.

Chu Phóng mất hứng: “Em đói, còn lạnh nữa, còn mệt nữa, còn buồn ngủ nữa.”

“Trên kia có một quán ăn thì phải.” Dương Minh nhìn gương mặt cậu, hì hì cười.

Chu Phóng phẫn nộ ngoảnh đi. Cậu ra cái dạng này còn gặp ai được?

Dương Minh vẫn cười, nhưng ngữ điệu dịu dàng hơn: “Mệt thì ngủ một lát. Về nhà rồi anh nấu cơm cho.”

Chu Phóng ngả ghế ra sau, nhắm mắt lại. Dương Minh đắp áo khoác của mình cho cậu. Lát sáu, câu hỏi khe khẽ nào đó vang lên: “Dương Minh, có thật anh thích em không?”

Dương Minh thoáng áy náy, hình như anh nói quá rồi. “Ừ. Anh rất thích em, cho dù em không quay lại tìm anh thì anh cũng sẽ tìm em.”

Chu Phóng hoài nghi, giương mắt nhìn anh một cái. Rồi như yên bụng, cậu ngáp một hơi: “Dương Minh, sau này chuyện gì em cũng sẽ nói với anh đầu tiên, cũng không nói dối anh nữa.”

“Thật chứ? Chìa khóa anh đưa em đâu?”

Chìa khóa...? Lúc cậu ngồi chờ ở bến xe buýt, để phát bực đã ném nó vào thùng rác rồi, bèn đáp: “Ồ trong túi áo, nhưng mà, em quăng áo lại ở nhà rồi.”

HẾT PHIÊN NGOẠI

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-minh-deu-la-be-ngoan>